

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

“ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΔΙΑΤΑΣΣΟΥΝ!”

Τὸ συναρπαστικὸν ἐρωτικὸν μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου Ἰσπανοῦ συγγραφέως Μπλάσκο Ἰμπάνιεθ θὰ ἀρχίσῃ δημοσιευόμενον ἀπὸ τὸ προσεχὲς φύλλον «ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ»

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

32

ΣΕΛΙΔΕΣ

2

ΔΡΑΧΜΑΙ

Π
Ε64

Αθηναϊκή Ζωή

Η ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Τώρα που πλησιάζει ο εορτασμός της εκατονταετηρίδος του Πανεπιστημίου "Αθηνών", ξαναζωντανεύουν και οι παλαιότερες παραδόσεις του που σχετίζονται με τα πρώτα χρόνια της λειτουργίας του και της ζωής των παλαιότερων "Αθηνών".

Ο πρώτος έμφυκτης και εισηγητής των φυσικών επιστημών διά τους "Ελληνες φοιτητές" υπήρξε ο Σεβαστός Λάντερερ, ο περιφημος αρχιφαρμακοποιός του πρώτου βασιλέως της Ελλάδας "Θεόδωρος".

Επρόκειτο περί άριστου μέν επιστήμονος αλλά περί ιδιότυπου και περιέργου άνδρος του οποίου η επιστημονική και ιδιωτική ζωή υπήρξε γεμάτη από ύψαις επεισόδια και ανέκδοτα. Με αυτά, άλλωστε, εποικιλίζονταν τις επιστημονικές συζητήσεις των μεταγενέστερων συναδελφών του και παλαιά μαθήτριά του, οι οποίοι, κατά τα άλλα, διέτrophουν πάντοτε τον όφειλόμενον προς τόν πολυμαθή διδάσκαλον σεβασμόν.

Κατά τα τελευταία χρόνια της βασιλείας του "Θεόδωρος", η όψη του Λάντερερ ήτο μεγάλη, ιδίως εις τήν νεολαίαν. Παρά τήν ελαττωματικήν προφοράν του εις τήν ελληνικήν γλώσσαν, η οποία και προσέδιδε εις τόν άφελεστον, τότε, σπουδαστήν κοινόν, ακριβήν ιδιότητα, ο γερμανοέλληνας επιστήμων έπαινετο εις τας λαϊκάς επιστημονικάς διαλέξεις του, που εγένοντο (1861) εις τό επί της όδου Πειραιώς Πολυτεχνείον (τό σημερινόν "Όρειον"), διευθυνόμενον υπό του Καυταντζόγλου.

Εις τα λαϊκά αυτά μαθήματα, κατά τα οποία ο Γρηγόριος Παπαδόπουλος έδιδασκεν Ιστορίαν, ο "Ιωσήφ Μινδλερ" στενογραφείαν και ο Σεβαστός Λάντερερ φυσικήν και χημείαν, συνέρρεε πλήθος ακροατών τόσο πολύ, ώστε πολλές φορές, οι περισσότεροι που έπαινον κυρίως ν' άκούσουν τόν Λάντερερ, να μένουν έξω από τήν αίθουσαν.

Κατά τα χρόνια αυτά ο Λάντερερ δεν είχεν άκόμη προσέλθω από τήν "Έσση" της άσθενείας, εκ της οποίας έμειψεν άρρωστον επί έπτασσε. Καί παρείχεν άπό τής έδρας του, κατά τήν διδασκαλίαν, εξαιρετικήν και περιζήτητον ευχαρίστησιν εις τούς ακροατάς του.

Κυρίως, τήν ευχαρίστησιν αυτήν, έδωκ' αλλήλως και τό εύληπτον της παραδόσεώς του, η ζενίζουσα προφορά και τό ζωηρότης του και τό εύθυμον πνεύμα του, με τό όποια, συνήθως, μετέτρεπε τήν διδασκαλίαν του εις εύχάριστον οικογενειακόν διάλογον, επαγωγόν και ένδιαφέροντα.

Αλλά χωριστόν ένδιαφέρον προσεκαλούν οι παραδόσεις του Λάντερερ εις τό Πανεπιστήμιον. Τό χμείον του Πανεπιστημίου ήτο, τότε, έγκατεστημένον εις τό ύπόγειον τό κτίριον όπου, μαζί με τήν σωρείαν τών φυαλίδιών, ο Λάντερερ συνέλεγε και έτοιμάζετο πολλά και διάφορα πρόγματα (ανθρώπων σκελετόν εις μίαν γωνίαν, κρανίον επί τής καθηγητικής τραπέζης κλπ.) εις τό οποία τό ήμισυ της ήμέρας και τό κερί τών νυκτερινών ώρών προσέδιδε μουσικήν και ύποθαλπτικήν, διά τούς αρχαίους φοιτητάς, όψιν.

Παρέμειναν, όμως, Ιστορικά τό νυκτερινά και θεαματικά μαθήματα που είχεν οργανώσει ο Λάντερερ, Ένα κατά τας διακοπάς τών Χριστουγέννων και άλλο κατά τας διακοπάς του Πάσχα. Συνέρρεον εις αυτά, κατά τήν όψησιν μεταγενέστερου συνοδείου του Λάντερερ, όλη ή πόλις, κυρίως δια τήν άπόλαυσιν τών χημικών πειραμάτων και όδοι έκαλούντο εις τήν αυλήν "Θεγγαλική και ρωμαϊκή πυρρίσι" — όπως τούς άπεκάλει ο ίδιος της καθηγητικής και πυρρικού άφρονος έπαισύνον εις τόν άέρα, προς μέγαν διασκέδασην άκροατών και θεατών.

Ετυχηώς ή φωτιά έσβέσθη έγκαιρως και δέν έγινε δύστυχη κανένα. Αλλά έπί μερικά χρόνια εις τήν όροφήν της αίθουσής της φυσικής, διεκρίνοντο έν έν τούτοις άτυχούς πειράματος του Λάντερερ, κατά τό όποιον παρ' άλλων να έδουάσθη, ως εικονικός έκθρόος τό έθνος, ο έπίσκοπος της "Ύδρας".

Ετυχηώς ή φωτιά έσβέσθη έγκαιρως και δέν έγινε δύστυχη κανένα. Αλλά έπί μερικά χρόνια εις τήν όροφήν της αίθουσής της φυσικής, διεκρίνοντο έν έν τούτοις άτυχούς πειράματος του Λάντερερ, κατά τό όποιον παρ' άλλων να έδουάσθη, ως εικονικός έκθρόος τό έθνος, ο έπίσκοπος της "Ύδρας".

Φθινοπωρινά άνθη

Τά χρυσάνθεμα

Τά έξωτικά λουλούδια, που μάς ήλθαν από τήν μακρινήν χώραν του "άνατόλιου ήλιου".

Οί έσμοί των με τόν "Άγιον Δημήτριον

Ο "Οκτώβριος είναι ο μέσος τών χρυσάνθεμων, τις άνατολές του "άνατόλιου ήλιου", τά σεληνωφώτατα, γεμάτα μουσικισμόν Ιαπωνικά βράδυα... Δεν σάς έφάνη, ότι εκινήθη αυτή εκεί πέρα ή τούφα τών χρυσάνθεμων και άφισε να φανή μία χαριτωμένη γκέισα, που σπεύδει με τό άόρρυθό όθμη της εις κάποιο έρωτικό ραντεβού; 'Αλλ' όχι, άλλαζε τό δέν και πάει στο ύψος να προσευχηθή μπροστά εις αυτόν εκεί στο βάθος τών σιωπηλών Βούδα "Ο νέος που μάταια τήν περιμένει έτοιμάζεται να καρφώσθ τόν έρωτικό τόν πόνον με τό χαρακίρι.

Σκηνές έξωτισμοί και... ένγκεφαλικές πασκαρούσας, εις τήν όποιαν μάς παρέσυρε ή παρλαυρή τ ή κ ή σκινόθεσια τών χρυσάνθεμων. Λίσι έντός του άνθωπώλε Ι ο υ συμβαίνουν έντελώς διαφορετικά πράγματα. Η τούφα τών χρυσάνθεμων ν δέν εκινήθη άπό τό κέρινο χεράκι καί μ' ής γκέισας, άλλα από τήν χερουκία του άνθωπώλου, ο όποιος άρπάζε τό άνθη να τό προσφέρει σ' έναν άγοραστή. Τό δέ χαρακίρι δέν άπεπειραθή να τό κόμη κανένας έρωτευμένος "Ιάπων, άλλα ό... άγοραστής, όταν άκουσε τήν τιμήν τών χρυσάνθεμων.

Παρά τήν άλμυραν τών όμης τιμήν τα χρυσάνθεμα αγοράζονται με μέγαν προθυμίαν. Είνε από τό αγαπητότερον κα λουλούδια. Οί άνθωπαργαυγοί εκμεταλλεύονται τήν άνομιαν μας αυτήν και τό καλλιεργούν εις μεγάλας εκτάσεις.

Η μεγάλη χρυσάνθεμοπαργαγή όφείλεται και εις τήν εξαιρετικήν ευδοκμίαν, που είχε τό άνθος αυτό εις τόν τόπον μας. Δεν πάνε πολλά χρόνια που εισήχθη ή καλλιέργειά του από τήν "Ιαπωνίαν και όήμερα οί άνθωκόμοι μάς έχουν να παρουσιάσουν χρυσάνθεμα εις σπανίους συνδυασμούς χρωμάτων και εις ζηλευτά μεγέθη.

Άκριβιά δέ αυτή ή μεγαλοπρέπεια, που έχει τό άνθος αυτό, προσεκαλεί τήν προτιμήσιν του κοινού. Καί ένα άλλο εινε τό μουσικόν της γυναικής τών χρυσάνθεμων: ο έξωτισμός των.

Γ.

Μεγάλη συγκίνησις κατέλαβε, φυσικά, τούς προσελθόντας εις τό πανηγύριον αυτό λαϊκόν μάζημα, κατά τήν δευτέραν ήμέραν τών Χριστουγέννων τού 1861.

Μεταξύ τών πρώτων θεατών, που έπαιρμεναν με άγωνίαν να ίδουν περιματίζομένην τήν νεάν έρεβρεσιν, ήτο και ο τότε έπίσκοπος "Ύδρας Νεφούςος, μέλος της "Ιεράς Συνόδου, καθήμενος πλησίον της καθηγητικής έδρας.

Όταν έφθασε ή κρίσιμος στιγμή, ο Λάντερερ διέταξε και έδωσαν τα φύτα της αίθουσής. Έπ'ηρεν, έπειτα, τών πυρών του ύγρου εις τά χέρια, και τόν έδάψαν εις τό νερό, άναφώνων:

—Τετέλεσται. Οί Τούρκοι κατεστράφησαν, πανιρώτατε!

Αντί τούτου, όμως, έξ άβελήφιας του καθηγητού, έπ'ηρε φωτιά όλη ή οικητική σκευασία. Καί φλόγες επ'ανάψαν προς τήν όροφήν και προς τά ράσα και τήν γενειάδα του παρακαθήμενου έπισκόπου.

Ετυχηώς ή φωτιά έσβέσθη έγκαιρως και δέν έγινε δύστυχη κανένα. Αλλά έπί μερικά χρόνια εις τήν όροφήν της αίθουσής της φυσικής, διεκρίνοντο έν έν τούτοις άτυχούς πειράματος του Λάντερερ, κατά τό όποιον παρ' άλλων να έδουάσθη, ως εικονικός έκθρόος τό έθνος, ο έπίσκοπος της "Ύδρας".

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ζεύς μπροστά σ' ένα από αυτά. "Αν δέν έχετε δουλειά, έλάτε να... χαζέψουμε μαζί. Είνε σάν να επικήρουμε νοερώς ένα άνέξοδο ταξίδι εις τήν χώραν του "άνατόλιου ήλιου", άπό όπου μάς ήλθαν τα χρυσάνθεμα φέρνοντας μαζί τούς τόσο άφρον "κούλε-λόκλ" της μακρινής επικρατείας του Μικάδου.

Δέν σάς φαίνεται αλήθεια — επικαλούμαι τήν καλήν διάθεσιν της φαντασίας — ότι εις τα χλωμά φύλλα εκείνου εκεί πέρα του χρυσάνθεμου έχει ηίχσει ο έρωτικός καυμός της κίτρινης φυλής; "Αλλα χρυσάνθεμα έχουν σκαλωθεί στο χρώμα των φύλλων των της χρυσού.

Αλίζετο, διά της εκ νέου χρησιμοποίησης του φοβερού όπλου της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, ο άλεθρος άπαξιστής τών εκθρών της "Ελλάδας".

Μεγάλη συγκίνησις κατέλαβε, φυσικά, τούς προσελθόντας εις τό πανηγύριον αυτό λαϊκόν μάζημα, κατά τήν δευτέραν ήμέραν τών Χριστουγέννων τού 1861.

Μεταξύ τών πρώτων θεατών, που έπαιρμεναν με άγωνίαν να ίδουν περιματίζομένην τήν νεάν έρεβρεσιν, ήτο και ο τότε έπίσκοπος "Ύδρας Νεφούςος, μέλος της "Ιεράς Συνόδου, καθήμενος πλησίον της καθηγητικής έδρας.

Όταν έφθασε ή κρίσιμος στιγμή, ο Λάντερερ διέταξε και έδωσαν τα φύτα της αίθουσής. Έπ'ηρεν, έπειτα, τών πυρών του ύγρου εις τά χέρια, και τόν έδάψαν εις τό νερό, άναφώνων:

—Τετέλεσται. Οί Τούρκοι κατεστράφησαν, πανιρώτατε!

Αντί τούτου, όμως, έξ άβελήφιας του καθηγητού, έπ'ηρε φωτιά όλη ή οικητική σκευασία. Καί φλόγες επ'ανάψαν προς τήν όροφήν και προς τά ράσα και τήν γενειάδα του παρακαθήμενου έπισκόπου.

Ετυχηώς ή φωτιά έσβέσθη έγκαιρως και δέν έγινε δύστυχη κανένα. Αλλά έπί μερικά χρόνια εις τήν όροφήν της αίθουσής της φυσικής, διεκρίνοντο έν έν τούτοις άτυχούς πειράματος του Λάντερερ, κατά τό όποιον παρ' άλλων να έδουάσθη, ως εικονικός έκθρόος τό έθνος, ο έπίσκοπος της "Ύδρας".

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Εις τό έπιστόφιόν: "Γκαρόν! Τί ήπα εν' αυτή που εύρικά με;" τή σούπα: —"Ο, κύριε, πόσον θα σάς ευγνωμονή τό άφεντικό μας. Όκτώ μέρες τώρα ψάχνει να βρή τήν ήπαν του."

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

— ΜΟΝΤΕΡΝΑ

ΔΙΑΖΥΓΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

—Και τώρα σ' άφηνω...
—Γιατί έτσι διασπάζεις;
—Α, πρέπει να πάω στη γυναίκα μου.
—Απόρησα:
—Μα... δέν είσαστε χωρισμένοι; Τά ξαναφτιάσατε;
—Ο φίλος μου νέλασε:
—Σου φαίνεται παράξενο, Ε... Ναι, είμαστε χωρισμένοι από πέραν... Η "Άννα" μένει στο πατρικό της, τό διαζύγιο τραβά τό όρόμο του, σέ λίγο θα βγί, "Αλλά δέν έπάρκει ποτέ να είμαστε φίλοι.
—Και άλυσάσατε; Πηγαίνεις στο σπίτι της;
—Συχνά. Μία φορά τήν έβδομάδα μου κάνει και τσάι. Τότε μένω μαζί της όλο τό άπόγευμα. Δεν τόξερεις;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι' ένδοιζες πως είμεθα έκθρο... "Όχι, φίλε μου! Με τήν "Άννα" συνεννοούμεθα θαύματα κι' είμαστε πάντα άγαπημένοι.
—Γιατί λοιπόν έχωρίσατε;
—Αυτό είναι άλλο ζήτημα, άνέκδοτο. Παντρευτήκαμε, έξερεις, από έρωτα. Ο έρωας αυτός διαπρήχθηκε δύο χρόνια που είμαστε άρραβωνιασμένοι, άλλα δύο που είμαστε παντρεμένοι, τό όλον τέσσερα. Έπειτα, δέν έξωρα πως και να γί, έσπευθήκαμε, χάθηκε. Κι' από μέρους μου, κι' από μέρους της. Δεν ήταν πιά δυνατό να συζούμε ως συζυγοί. Κι' αλλούστατα χωρίσαμε.

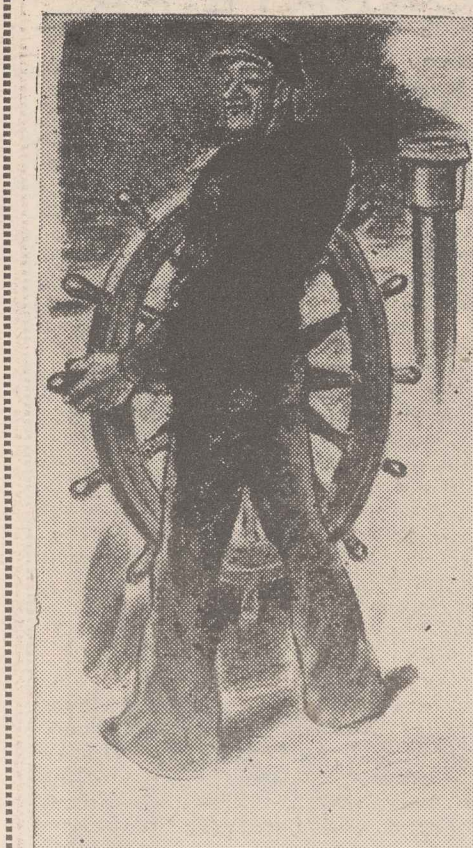
—Μα είχατε, άκούσα, και προτροπές. Μολ' άλυστε, θρξάσατε, έρχάσατε κάποτε και στο νέο, νέμυστα;
—Όχι.
—Κι

ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΣΕ ΜΑΚΡΥΝΑ ΠΕΛΑΓΗ ΟΙ ΨΑΡΑΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΛΑΝΔΙΑΣ

Δέν νοσταλγώ τὰ άγνωστα και μακρυ-
α ή νησιά που είνε κάτω από τόν άνε-
μο). Δέν νοσταλγώ ποτέ. Μονάχα, θά-
θελα να ξαναπάω εκεί επάνω—να εξα-
ναπίσω, περνώντας από όσα μέρη είχα
και τότε περάσει για να φθάσω.

Φεύγοντας, όπως λένε, πεθαίνει κα-
νείς λίγο. Μα εγώ θέλω να ζήσω—ούτε
καν να ξαναζήσω. Η φυγή, ή φυγή, μά-
λιστα, από τόν έαυτό μας, δέν μου ται-
ριάζει. Καί δέν έχω προτιμήσεις: Η διά-
φανη και λαμπροκαίμενη άττική ατμό-
σφαιρα μου άρέσει τόσο, όσο και ή θα-
ραϊά όμίχλη, που πνίγει και νοτίζει τις
χώρες του Βορρά.

Εγνώρισα, κάποτε, έναν αξιόλογο άν-
θρωπο, που είχε μέσα του ή πρὸς ίδι-
αν χρίσιν) δεκαπέντε ταυπεραμέντα,
δεκαπέντε πρόπους ζωής: Σε κάθε πό-
λι, που πηγαίνει, άλλαζε ταυπεραμέντο,
χωρίς να τὸ θέλει και χωρίς να τὸ κα-
ταλαβαίνει, όπως άλλοι αλλάζουν που-
κόμια—άλλο στη Ρώμη, άλλο στο Πα-
ρισι, άλλο στο Λονδίνο ή στο Μπέρ-
κεν. Πάντα, χρόνια τώρα, μόνον στις
γνωστές του πόλεις γύριζε, μη παραι-
τώντας καμμία και μη μένοντας στην
κάθε μία περισσότερο από δύο, τρεις
μήνες. Και συνεχώς, χρόνια πολλά γύ-
ριζε—χαριτωμένος άνθρωπος, ας λέω.

Δέν νοσταλγώ κανέναν εξωτικό τόπο,
όπου να μην έχω πάει. Ούτε τὰ πολυού-
κναστα μέρη, όπου έχω ζήσει—για να
ξαναζήσω. Δέν νοσταλγώ τίποτα. Όσο-
σο, άμα μου τύχει—και μου τύχαινει σι-
γά— να κατώω, ώρες πολλές, τις
γραμμές του αϊονοδρομίου, που μακραί-
νουν και πάνε στην άκρη της γης, θά-
θελα μου άναρωτηθώ, ποιά καινούρια,
αρά γε, και θάβει ψυχὴ να κυβερνάει
τώρα τόν κόσμο. Γιατί αλλάζει κάθε τόσο
ή ψυχὴ του κόσμου—ή καλύτερα, θα-
λώνει και μουλιάζει ή δική μας ψυχὴ,
όταν μένουμε πολύν καιρό στον ίδιο
τόπο.

Κάτι τέτοιο πιστεύουν και οι Βρεττό-
νοι, φάρδες της Ισλανδίας, που τάχουν
σε κακό να μη καθούν, γεράζοντας,
στη θάλασσα και να αναγκασθούν, ύ-
στερα, να μείνουν στο χωριό τους και

λούντο υπό 'Αράδην, Βερβέρν και Σι-
ρίων. Ένδιαφέροντο κυρίως δι' οικονο-
μικά κέρδη, και όχι δι' την διάδοσιν του
Ισλάν. Οι 'Αράδες, με την άριστοκρα-
τικήν των παραδόσιν έθεωρούν τὸν Σι-
ρίους και Βερβέρν ως δούλους, κα-
τώτερα όντα και αναλύως τους μετε-
χειρίζοντο. Τους έδωσαν έφ'όρους γαίς
εις την κεντρικήν Ισλανίαν.

Οι Βερβέροι, φύσει πολεμικός λαός, έ-
πανεστάσαν κατά τὴν 'Αράδην και ο
εμφύλιος αὐτὸς παραγωγὸς υποδοπού-
μενος και υπό τὴν ἐγκυρίαν, περιήγα-
γε τὴν μουσουλμανικήν κυριαρχίαν εις
άβυσσον κατάστασιν. Εἰς τοῦτο συνετέλε-
σαν και αι διαμάχαι μεταξύ τὴν δύο η-
γεμονικῶν οίκων—τὸν Όρμυούδων και
'Αδαιοδών, κλονισαίαι και τὸ ἠθικόν κύ-
ρος τοῦ Καλιφάτου.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΥΣ ΤΗΣ ΒΡΕΤΑΝΗΣ ΠΟΥ ΖΟΥΝ ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ ΠΑΛΕΥΟΥΝ ΜΕ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

να βλέπουν τὰ καράβια να φεύγουν για
τόν ώκεανό.
Βεβαία, κανέναν άπ' αὐτούς, που εἶνε
δλοι τους λιγομίλητοι και άπλοί, δέν θα
μπορούσε να μου αναλύση τὴν παρα-
δοσί τους αὐτή. Κι' ούτε κανέναν τους
μου μίλησε ποτέ για παράδοσι. Φαινότα-
νε, όμως, ολοκάθαρα τοῦτο, από μία
φορὰ πὸν έρετόθιος τέσσαρες, πέντε
φορές, σε διάφορες περιπτώσεις, ο ά-
γδοντάρης Καπετάν Γκιντέκ:

—Εμένα θα με θάψουνε στο γυναι-
κείο νεκροταφείο...

Ποτές του ο Καπετάν Γκιντέκ δέν ει-

νένας. Τὰ δωμάτια του δέν έχουν πόρ-
τες και εἶνε γεμάτα ράφια και επάνω
στά ράφια, τοποθετημένα στη γραμμή,
μικρά τετράγωνα κουτάκια ξύλινα, μ' έ-
ναν μικρό σταυρό. Και μία επιγραφή—
τὸ όνομα του ναυτή, τὴν ηλικία του και
τὴν ημερομηνία που χάθηκε στη θα-
λάσσα.

Τὸ άντρικό νεκροταφείο εἶνε ένα σή-
π' όπου κατοικοῦν φαντάσματα και όπο-
ύ, ούτσου, πλήθος γυναίκες άνεδοκατεβαί-
νουν κάθε μέρα. Αὐτὸ βρίσκεται ο τα-
φος και τὸ άσίο μνημείο κάθε τυχεροῦ
ναυτή, ψαρά της 'Ισλανδίας. Ένῳ ο Κα-

καίρες, καθισμένοι στους πάγκους, γύ-
ρω από τὸ τραπέζι, χωρίς να δγάλυμε
μιλιά από τὸ στόμα μας. Καπνίζαμε τις
πίπες μας κι' άθουγκράζομασταν τὸν αέ-
ρα, που τσιρίζει και τὴν αδιάκοπη βουή
της θάλασσας, που λές κι' ήθελε να ξε-
θεμελιώσει τὴ γὴν μας. Αὐτὴ ή βουή του
ώκεανου! Δέν έχω άκούσει θαρρότερο
άγγουακικό, που να κρατάει μερόνυχτα,
να μουμπουνίζει τ' αὐτιά σου και να
σε πνίγει εἴδη να, στο στήθος. Και να σ'

αλαφρίζει.

Όταν μιλάει ο ώκεανός, οι άνθρωποι

σωπαινουν—κι' άκούουν— και ή Βρεττανή

πὴ περισσότερο. Η φυγή του, λέγοντας
αὐτὴ τὴ φράσι, ήτανε τὸ ίδιο, όσο και
πρώτα, τροχέια. Καί τὸ πετρωμένο πρό-
σωπό του έμενε άνεκφράστο, όσο και
ή πλάνη πίπα του. Όμως, εἴδη ήξερα,
πως οι σκληρόκαρδοι αὐτοί ναυτες, λέ-
νε γυναικείο νεκροταφείο τὸ μέρος, έ-
που θάβονται εκεί πεθάνουν στη ζωή
—και εκεί επάνω, μόνον οι γυναίκες μέ-
νουν στη ζωή και εἶνε οίονορες δι' τὴ
πύμα τους, άμα πεθάνουν, θά σκεπα-
σθῇ με χώμα. Οι άντρες εἶνε ναυτες στὸ
φαροκάραβο της 'Νέας Γίης—και θέ-
βαια, άμα χαροπαλεύεις εἰκοσι και τρι-
άνα χρόνια στ' άνοιχτά της 'Ισλανδίας,
ο καλύτερος τάφος σου εἶνε ή θάλασσα.

Γι' αὐτὸ στη Βρεττανίη υπάρχουνε δυὸ
νεκροταφεία. Τὸ γυναικείο, όπου θά-
βονται καί μονάχα οι γυναίκες, άλλα
και όσοι άλλοι, γέροι και παῖδια, πεθα-
νουν στο χωριό, στο σπίτι τους. Καί τὸ
άντρικό, να πούμε, νεκροταφείο, για δ-
σοις καθήκανε στὸν ώκεανό: Δίπλα στο
κοινοτικό κατάστημα υπάρχει ένα μεγά-
λο σπήν, μ' άνοιχτή πάντα τὴν έξωπορ-
τά του. Στὸ σπήν αὐτὸ δέν κάβεται κα-

πετάν Γκιντέκ, άμα θά πέθαινε, να τὸν
έθαδαν στο γυναικείο νεκροταφείο.

Άλλα σκοπὸς μου δέν εἶνε να μιλή-
σω για τὸν Καπετάν Γκιντέκ, που τὸν
άναφερα ποῖ, από τύχη—άλήθεια, τί να
γίνεται τὸ φαροκόκαλο αὐτό, να έχη
πεθάνει, αρά γε, τώρα. Μονάχα έλεγα,
πως, χωρίς να με σπρώχνη ή νοσταλγία,
οὔτε ή επιθυμία για να ξαναζήσω, θά-
θελα να πάω άκομὴ μία φορά εκεί ε-
πάνω—και, για μένα, επάνω εἶνε ή
Βρεττανίη. Να πατήσω πάλι τὸ σκληρό
χώμα της και τὴ μαυροπρεπές της, που
παλεύουν με τὰ κύματα τοῦ ώκεανου
και με τὴν όμίχλη και να θρῷ τους α-
δρότατους κατοίκους της.

Γιατὸ μου άρέσει ή Βρεττανίη. Καί εἶ-
νε, φίλοι μου, οι σκληρόκαρδοι ναυτες
της, όλοι τους—στο χωριό, που έμενα
εγώ—φάρδες της Ισλανδίας και οι χα-
ροκαμένες και τροχέιες γυναίκες τους.
Η Βρεττανίη εἶνε ο τόπος, που τὸν
κυβερνάει ή θάλασσα. Θυμάμαι, σάν μά-
κιναν ο ώκεανός και τὰ γιγαντόσωμα
κύματα του κυμάσσανε άφρισμένα να
κάε πνίζουν, περνούσαμε νύκτες όλα

στοιχειώνεται.

Οι άλλοι κοιμόντανε μιά, δυὸ ώρες ε-
πάνω στους πάγκους τους. Όμως, εἴδη,
δέν μπορούσα. Κι' ούτε ήθελα να πάω
για να ξαπλώσω στὸ δωμάτιό μου. Η
βουή της θάλασσας μ' έπνιγε.

Άλλα με τὸν καιρό συνήθισα. Άμα ή
θάλασσα ήτανε άσχημη, συντρίφανα
τους άλλους στο ξενόχτι τους και κατά
τὰ ξημερώματα, κοιμήμουνα λίγες ώρες
στη θέση μου επάνω στον πάγκο. Καί δέν
πρόαζα, άκόμη κι' όταν θρονόσας κά-
ποιος με τὸ τυλοπάπιούτο του στην πόρ-
τα και φώναζε να τρέξουνε οι ναυτες
στο νουαγοσωτικό, γιατί κάποιο καρά-
δι χαροπάλευε στ' άνοιχτά.

Εἶχα τόσο, μάστιχα, συνήθειαι, πού, δ-
σες φορές ήτανε χαράματα ή μέρα, τους
συντρίφανα : Άρπαγμένους από έναν
δράκο, τους κύτταζε, καθώς πολεμού-
σανε να ξανοικτούν και να χάνοντανε με-
σα στα κύματα. Ύστερα από καμμία δια-
κοσσιὰ μέτρα τους έχανα.

Όταν πρωτοπήγα, τὰ ναυαγοσωστικά
ήτανε δυο. Ύστερα, όμως, από μία νυ-
κτερινή έξοδο, δέν γύρισε παρά μονάχα
τὸ ένα. Τὸ άλλο χάθηκε—όπως χάθηκε
και τὸ καράβι, που πηγαίαν να σώσουν.
Άμα ή τρικυμία έπερτε και ναλίνευε
—όσο μπορεί εκεί επάνω να ναλινεύει—
ο καιρός, ψάχνανε όλοι τις άκτές. Καί
τοῦς συντρίφανα. Της περισσότερης φο-
ρές έψαχναν για πνιγμένους, που θα-
ριζε τὰ πτώματά τους εἴδη ή θάλασσα.
Άλλα και τὰ σπασμένα ξύλα, τὰ άλ-
λα άκρηστα πράγματα καραβιάων, που ή
τρικυμία τοῦ είχε θρῷ στ' άνοιχτά, αἰθο-
νούσαν στις άκτές. Καί μιλούσαν για τὰ
δράματα, που γίνιναν. Λίγος μακρότερα
μας.

Όταν, όμως, μανιάνει ο ώκεανός, τί-
ποτε άλλο από τὸ άγγουακικό του δέν
μπορείς ν' άκούσης. Κι' ό,τι γίνιαι αὐτὴ
τη στιγμή, τὸ θάλειπες ύστερα—όταν εἶνε
λίγο άργά...

ΕἶΣ Τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η 'Ισλανία από τὸ
δου μέχρι τὸ 15ου αἰῶνος.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
'Ετησία . . . . . Δρχ. 200
'Εξαμηνος . . . . . » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
'Ετησία . . . . . Δπρ. 2
'Εξαμηνος . . . . . » 1

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Με δίως εξαρετικήν μεγαλοπρέπειαν
και με μεγάλον έθνικόν ένθουσιασμόν
εωρτάσθη έν Θεσσαλονίκη και καθ' ά-
πασαν τὴν χώραν ή εἰκοστή τετάρτη έ-
πέτειος της άπελευθερώσεως της Μακε-
δονικῆς πρωτεύουσας.

Η παρουσία έν
Θεσσαλονίκη της Α. Μ. του Βασιλέως Γε-
ωργίου μετά τὸν Α. Β. Υ. Διαδόχου Παύ-
λου και τοῦ πρίγκηπος 'Ανδρέου, καθώς
και ή μετάβασις εκεί του πρωθυπουργού
κ. Ι. Μεταξά προσέδωκε δίως εξαρετι-
κήν έπισημότητα και συνετέλεσεν εις
τὴν λαμπρότητα του έθνικου πανηγυρι-
σμοῦ.

Επ' ευκαιρία της παρουσίας του κ.
Πρωθυπουργού έν Θεσσαλονίκη συνεκερ-
τήθη εκεί τὴν παρελθούσαν Κυριακήν
πάνδημον συλλαλητήριον οὐδόλως ύ-
στερησαν τόσον από άπόψεως, συγκεν-
τρώσεως πυκνοτάτων λαϊκών μαζών, ό-
σον και από άπόψεως ένθουσιασμοῦ και
έκδηλώσεων πρὸς τὸ προσφάτως συγ-
κροτηθέν έν 'Αθήναις εἰς τὴν πλατείαν
του Συναγύματος μέγα συλλαλητή-
ριον.

Εἰς τὸν λόγον, δι' εξέφωνησεν ο κ. Ι.
Μεταξάς δέν περιωρίσθη μόνον να κά-
μῃ τὸν άπολογισμόν του έργου της Κυ-
βερνήσεως του κατά τὸ άπο της 4ης
Αύγουστου διαρρέσαν χρονικόν δια-
στήμα, άλλα' έθίξε και τὸ ζήτημα της ο-
ριστικής μορφῆς, ήν, έν τῷ μέλλοντι,
πρόκειται να λάβῃ ή επελθούσα μεταβο-
λή. Ο κ. Πρωθυπουργός καθώρισεν δι-
τι ή μελλοντική μορφή του νέου Κρά-
τους θα εἶνε συνεχνική ή σωματεια-
κή και δι τὰ τελή έν στενωπάτῃ έπι-
σπῇ πρὸς τὴν Κοινήν Γνώμην δι' 'Αντι-
προσωπευτικό Σώματος, τὸ όποιον δ-
μιος οὐδεμίαν θα έχη όμοιότητα πρὸς
τὴν Βουλὴν του παρελθόντος. Ποίον θα
εἶνε τὸ σύστημα και πῶς θα εκλέγεται
τὸ 'Αντιπροσωπευτικόν Σώμα του Συν-
τεχνικου Κράτους, ο κ. Ι. Μεταξάς
δέν καθώρισεν έν τῷ λόγῳ του, τονίτας
δι τὸν θέλει ν' άναπτύσση τὰ σχέδια
του μέλλοντος άλλα' να παρουσιάσῃ έρ-
γος.

Εἰς τὴν περίστασιν εἶνε ή περικο-
πή του λόγου του κ. Πρωθυπουργού ή
αφορσάα τὴν συμπλήρωσιν και όργα-
νοσιν της στρατιωτικῆς άμύνῃς της χώ-
ρας. Ο κ. Ι. Μεταξάς έντίνισεν δι τὴ
'Ελλάς δέν έχει βεβαίως κατακτητικός
βλέψεις οὐδ' επιδιώκει πολέμους, άλλα'
άκολουθεῖ πιστῶς τὴν υπό του Βαλκα-
νικου συμφώνου χαραχθείσαν φιλερρι-
κήν πολιτικήν. Διεσφάησιν, έν τούτοις,
ο κ. Πρωθυπουργός, δι αποτελεί άναγ-
γήν ένθικην άνάγκην ή πολεμική
ανάδιοργάνωσις της χώρας δια να εἶ-
μεθα—όπως εἶπε— «και ήμεῖς οι ίδιοι

πολεμήσωμεν».

Εἰς τὴν περίστασιν εἶνε ή περικο-
πή του λόγου του κ. Πρωθυπουργού ή
αφορσάα τὴν συμπλήρωσιν και όργα-
νοσιν της στρατιωτικῆς άμύνῃς της χώ-
ρας. Ο κ. Ι. Μεταξάς έντίνισεν δι τὴ
'Ελλάς δέν έχει βεβαίως κατακτητικός
βλέψεις οὐδ' επιδιώκει πολέμους, άλλα'
άκολουθεῖ πιστῶς τὴν υπό του Βαλκα-
νικου συμφώνου χαραχθείσαν φιλερρι-
κήν πολιτικήν. Διεσφάησιν, έν τούτοις,
ο κ. Πρωθυπουργός, δι αποτελεί άναγ-
γήν ένθικην άνάγκην ή πολεμική
ανάδιοργάνωσις της χώρας δια να εἶ-
μεθα—όπως εἶπε— «και ήμεῖς οι ίδιοι

πολεμήσωμεν».

Εἰς τὴν περίστασιν εἶνε ή περικο-
πή του λόγου του κ. Πρωθυπουργού ή
αφορσάα τὴν συμπλήρωσιν και όργα-
νοσιν της στρατιωτικῆς άμύνῃς της χώ-
ρας. Ο κ. Ι. Μεταξάς έντίνισεν δι τὴ
'Ελλάς δέν έχει βεβαίως κατακτητικός
βλέψεις οὐδ' επιδιώκει πολέμους, άλλα'
άκολουθεῖ πιστῶς τὴν υπό του Βαλκα-
νικου συμφώνου χαραχθείσαν φιλερρι-
κήν πολιτικήν. Διεσφάησιν, έν τούτοις,
ο κ. Πρωθυπουργός, δι αποτελεί άναγ-
γήν ένθικην άνάγκην ή πολεμική
ανάδιοργάνωσις της χώρας δια να εἶ-
μεθα—όπως εἶπε— «και ήμεῖς οι ίδιοι

πολεμήσωμεν».

Εἰς τὴν περίστασιν εἶνε ή περικο-
πή του λόγου του κ. Πρωθυπουργού ή
αφορσάα τὴν συμπλήρωσιν και όργα-
νοσιν της στρατιωτικῆς άμύνῃς της χώ-
ρας. Ο κ. Ι. Μεταξάς έντίνισεν δι τὴ
'Ελλάς δέν έχει βεβαίως κατακτητικός
βλέψεις οὐδ' επιδιώκει πολέμους, άλλα'
άκολουθεῖ πιστῶς τὴν υπό του Βαλκα-
νικου συμφώνου χαραχθείσαν φιλερρι-
κήν πολιτικήν. Διεσφάησιν, έν τούτοις,
ο κ. Πρωθυπουργός, δι αποτελεί άναγ-
γήν ένθικην άνάγκην ή πολεμική
ανάδιοργάνωσις της χώρας δια να εἶ-
μεθα—όπως εἶπε— «και ήμεῖς οι ίδιοι

πολεμήσωμεν».

Εἰς τὴν περίστασιν εἶνε ή περικο-
πή του λόγου του κ. Πρωθυπουργού ή
αφορσάα τὴν συμπλήρωσιν και όργα-
νοσιν της στρατιωτικῆς άμύνῃς της χώ-
ρας. Ο κ. Ι. Μεταξάς έντίνισεν δι τὴ
'Ελλάς δέν έχει βεβαίως κατακτητικός
βλέψεις οὐδ' επιδιώκει πολέμους, άλλα'
άκολουθεῖ πιστῶς τὴν υπό του Βαλκα-
νικου συμφώνου χαραχθείσαν φιλερρι-
κήν πολιτικήν. Διεσφάησιν, έν τούτοις,
ο κ. Πρωθυπουργός, δι αποτελεί άναγ-
γήν ένθικην άνάγκην ή πολεμική
ανάδιοργάνωσις της χώρας δια να εἶ-
μεθα—όπως εἶπε— «και ήμεῖς οι ίδιοι

πολεμήσωμεν».

Εἰς τὴν περίστασιν εἶνε ή περικο-
πή του λόγου του κ. Πρωθυπουργού ή
αφορσάα τὴν συμπλήρωσιν και όργα-
νοσιν της στρατιωτικῆς άμύνῃς της χώ-
ρας. Ο κ. Ι. Μεταξάς έντίνισεν δι τὴ
'Ελλάς δέν έχει βεβαίως κατακτητικός
βλέψεις οὐδ' επιδιώκει πολέμους, άλλα'
άκολουθεῖ πιστῶς τὴν υπό του Βαλκα-
νικου συμφώνου χαραχθείσαν φιλερρι-
κήν πολιτικήν. Διεσφάησιν, έν τούτοις,
ο κ. Πρωθυπουργός, δι αποτελεί άναγ-
γήν ένθικην άνάγκην ή πολεμική
ανάδιοργάνωσις της χώρας δια να εἶ-
μεθα—όπως εἶπε— «και ήμεῖς οι ίδιοι

πολεμήσωμεν».

Εἰς τὴν περίστασιν εἶνε ή περικο-
πή του λόγου του κ. Πρωθυπουργού ή
αφορσάα τὴν συμπλήρωσιν και όργα-
νοσιν της στρατιωτικῆς άμύνῃς της χώ-
ρας. Ο κ. Ι. Μεταξάς έντίνισεν δι τὴ
'Ελλάς δέν έχει βεβαίως κατακτητικός
βλέψεις οὐδ' επιδιώκει πολέμους, άλλα'
άκολουθεῖ πιστῶς τὴν υπό του Βαλκα-
νικου συμφώνου χαραχθείσαν φιλερρι-
κήν πολιτικήν. Διεσφάησιν, έν τούτοις,
ο κ. Πρωθυπουργός, δι αποτελεί άναγ-
γήν ένθικην άνάγκην ή πολεμική
ανάδιοργάνωσις της χώρας δια να εἶ-
μεθα—όπως εἶπε— «και ήμεῖς οι ίδιοι

πολεμήσωμεν».

Εἰς τὴν περίστασιν εἶνε ή περικο-
πή του λόγου του κ. Πρωθυπουργού ή
αφορσάα τὴν συμπλήρωσιν και όργα-
νοσιν της στρατιωτικῆς άμύνῃς της χώ-
ρας. Ο κ. Ι. Μεταξάς έντίνισεν δι τὴ
'Ελλάς δέν έχει βεβαίως κατακτητικός
βλέψεις οὐδ' επιδιώκει πολέμους, άλλα'
άκολουθεῖ πιστῶς τὴν υπό του Βαλκα-
νικου συμφώνου χαραχθείσαν φιλερρι-
κήν πολιτικήν. Διεσφάησιν, έν τούτοις,
ο κ. Πρωθυπουργός, δι αποτελεί άναγ-
γήν ένθικην άνάγκην ή πολεμική
ανάδιοργάνωσις της χώρας δια να εἶ-
μεθα—όπως εἶπε— «και ήμεῖς οι ίδιοι

πολεμήσωμεν».

Εἰς τὴν περίστασιν εἶνε ή περικο-
πή του λόγου του κ. Πρωθυπουργού ή
αφορσάα τὴν συμπλήρωσιν και όργα-
νοσιν της στρατιωτικῆς άμύνῃς της χώ-
ρας. Ο κ. Ι. Μεταξάς έντίνισεν δι τὴ
'Ελλάς δέν έχει βεβαίως κατακτητικός
βλέψεις οὐδ' επιδιώκει πολέμους, άλλα'
άκολουθεῖ πιστῶς τὴν υπό του Βαλκα-
νικου συμφώνου χαραχθείσαν φιλερρι-
κήν πολιτικήν. Διεσφάησιν, έν τούτοις,
ο κ. Πρωθυπουργός, δι αποτελεί άναγ-
γήν ένθικην άνάγκην ή πολεμική
ανάδιοργάνωσις της χώρας δια να εἶ-
μεθα—όπως εἶπε— «και ήμεῖς οι ίδιοι

πολεμήσωμεν».

Εἰς τὴν περίστασιν εἶνε ή περικο-
πή του λόγου του κ. Πρωθυπουργού ή
αφορσάα τὴν συμπλήρωσιν και όργα-
νοσιν της στρατιωτικῆς άμύνῃς της χώ-
ρας. Ο κ. Ι. Μεταξάς έντίνισεν δι τὴ
'Ελλάς δέν έχει βεβαίως κατακτητικός
βλέψεις οὐδ' επιδιώκει πολέμους, άλλα'
άκολουθεῖ πιστῶς τὴν υπό του Βαλκα-
νικου συμφώνου χαραχθείσαν φιλερρι-
κήν πολιτικήν. Διεσφάησιν, έν τούτοις,
ο κ. Πρωθυπουργός, δι αποτελεί άναγ-
γήν ένθικην άνάγκην ή πολεμική
ανάδιοργάνωσις της χώρας δια να εἶ-
μεθα—όπως εἶπε— «και ήμεῖς οι ίδιοι

πολεμήσωμεν».

Εἰς τὴν περίστασιν εἶνε ή περικο-
πή του λόγου του κ. Πρωθυπουργού ή
αφορσάα τὴν συμπλήρωσιν και όργα-
νοσιν της στρατιωτικῆς άμύνῃς της χώ-
ρας. Ο κ. Ι. Μεταξάς έντίνισεν δι τὴ
'Ελλάς δέν έχει βεβαίως κατακτητικός
βλέψεις οὐδ' επιδιώκει πολέμους, άλλα'
άκολουθεῖ πιστῶς τὴν υπό του Βαλκα-
νικου συμφώνου χαραχθείσαν φιλερρι-
κήν πολιτικήν. Διεσφάησιν, έν τούτοις,
ο κ. Πρωθυπουργός, δι αποτελεί άναγ-
γήν ένθικην άνάγκην ή πολεμική
ανάδιοργάνωσις της χώρας δια να εἶ-
μεθα—όπως εἶπε— «και ήμεῖς οι ίδιοι

πολεμήσωμεν».

Εἰς τὴν περίστασιν εἶνε ή περικο-
πή του λόγου του κ. Πρωθυπουργού ή
αφορσάα τὴν συμπλήρωσιν και όργα-
νοσιν της στρατιωτικῆς άμύνῃς της χώ-
ρας. Ο κ. Ι. Μεταξάς έντίνισεν δι τὴ
'Ελλάς δέν έχει βεβαίως κατακτητικός
βλέψεις οὐδ' επιδιώκει πολέμους, άλλα'
άκολουθεῖ πιστῶς τὴν υπό του Βαλκα-
νικου συμφώνου χαραχθείσαν φιλερρι-
κήν πολιτικήν. Διεσφάησιν, έν τούτοις,
ο κ. Πρωθυπουργός, δι αποτελεί άναγ-
γήν ένθικην άνάγκην ή πολεμική
ανάδιοργάνωσις της χώρας δια να εἶ-
μεθα—όπως εἶπε— «και ήμεῖς οι ίδιοι

πολεμήσωμεν».

Εἰς τὴν περίστασιν εἶνε ή περικο-
πή του λόγου του κ. Πρωθυπουργού ή
αφορσάα τὴν συμπλήρωσιν και όργα-
νοσιν της στρατιωτικῆς άμύνῃς της χώ-
ρας. Ο κ. Ι. Μεταξάς έντίνισεν δι τὴ
'Ελλάς δέν έχει βεβαίως κατακτητικός
βλέψεις οὐδ' επιδιώκει πολέμους, άλλα'
άκολουθεῖ πιστῶς τὴν υπό του Βαλκα-
νικου συμφώνου χαραχθείσαν φιλερρι-
κήν πολιτικήν. Διεσφάησιν, έν τούτοις,
ο κ. Πρωθυπουργός, δι αποτελεί άναγ-
γήν ένθικην άνάγκην ή πολεμική
ανάδιοργάνωσις της χώρας δια να εἶ-
μεθα—όπως εἶπε— «και ήμεῖς οι ίδιοι

πολεμήσωμεν».

Εἰς τὴν περίστασιν εἶνε ή περικο-
πή του λόγου του κ. Πρωθυπουργού ή
αφορσάα τὴν συμπλήρωσιν και όργα-
νοσιν της στρατιωτικῆς άμύνῃς της χώ-
ρας. Ο κ. Ι. Μεταξάς έντίνισεν δι τὴ
'Ελλάς δέν έχει βεβαίως κατακτητικός
βλέψεις οὐδ' επιδιώκει πολέμους, άλλα'
άκολουθεῖ πιστῶς τὴν υπό του Βαλκα-
νικου συμφώνου χαραχθείσαν φιλερρι-
κήν πολιτικήν. Διεσφάησιν, έν τούτοις,
ο κ. Πρωθυπουργός, δι αποτελεί άναγ-
γήν ένθικην άνάγκην ή πολεμική
ανάδιοργάνωσις της χώρας δια να εἶ-
μεθα—όπως εἶπε— «και ήμεῖς οι ίδιοι

πολεμήσωμεν».

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὴν διεθνή κοινήν γνώμην άπεσχέ-
λας κατά τὴν διαρρέσαν εἰδοδοσίαν
τὸ Ισπανικόν δράμα, τὸ όποιον εὐτυχῶς
έγγίζει πρὸς τὸ τέλος του. Όσον όμως
έγγίζει τοῦτο πρὸς τὸ τέλος του, δι τὸ
σούτον ο διεθνὲς όρίζων έλόνεν δολοῦ-
ται περισσότερον. Η άνακούφισις τὴν ο-
ποιαν αισθάνεται έλεος ο υγιὺς σκεπτό-
μενος κόσμος δια τὴν έπικειμένην ελε-
κληρωτικήν ἀπάλλaxήν της Ισπανικῆς
χώρας από τὸν μολοσεικικὸν θραγκὸν
που εἶχεν επικαθῆσει εις τὰ στήθη της,
έπισκιάζεται από τὴν άνησυχίαν που ε-
λόνεν έγκυλισε και καταλαμβάνει τοὺς
πολιτικούς και διπλωματικούς κύκλους
της Εὐρώπης δια τὴν στάσιν της Ρω-
σίας.

Κατὰ τοὺς καλῶς έμως πληροφωρμέ-
νους κύκλους αἱ άνησυχίαι αὐταί εἶνε υ-
περβολικαί. Διότι πιστεύεται δι τὴ Ρω-
σία μολοφέρει. Η πτώσις της Μοδρίτης

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΖΩΗ

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Κατά την εβδομάδα ταύτην δὲν σημειώθη σημαντική κίνηση τῶν ἀξιών εἰς τὸ Χρηματιστήριον. Τὰ εἰς χροσὸν δάναται παρέμειναν εἰς τὰ αὐτὰ ἐπίπεδα. Ἐλλείψεις ἐνδιαφέροντος παρετηρήθη ἐπὶ τῶν εἰς τὰ χρεώγραφα τῶν εἰς δρχμὰς δανείων. Αἱ τραπεζικαὶ καὶ διερχομενικαὶ μετοχαὶ παρέμειναν καὶ αὐταὶ ἀνευ διακυμάνσεων ἀξιών λόγῳ. Αἱ μετοχαὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ἐταιριῶν δεικνύουν τάσεις βελτιώσεως ἐπὶ τῇ προβλέψει ἐξωτερικῶν παραγγελιῶν.

Ἡ σημειωμένη ἀπραξία εἰς τὸ Χρηματιστήριον ἔφερεν ἐπὶ τοῦ τάπητος τὸ ζήτημα τῆς εἰς μὴδὲν ἐπίπεδα ἐκπτώσεως τῶν μετεχόν. Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Χρηματιστηρίου μεταξὺ τῶν μέτρων ἀντιμετώπισης πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν χρηματιστῶν εἶνε καὶ ὁ περιορισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν, ἐφαρμοζομένης τῆς ἐξελουσίας ἐξόδου. Ἐλπίζεται διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου τούτου ὁ ἀριθμὸς τῶν χρηματιστῶν νὰ περιορισθῇ εἰς πενήντα, εἰς τινες καὶ δωδεκά. Ὁ περιορισμὸς δὲ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς συναλλαγὰς τῆς χρηματικῆς ζωῆς.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

Κατὰ τὰ στοιχεία τοῦ δελτίου τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν, ἡ ἐξαχθεῖσα ποσότης σταφίδος κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς Σεπτεμβρίου μέχρι 20 Ὀκτωβρίου, ἀνῆλθεν εἰς 93.187.568 ἐνεπικὰς λίτρας ἐναντὶ 84.821.803 τοῦ αὐτοῦ χρονικοῦ διαστήματος τοῦ παρελθόντος ἐτους.

Ἀφ' ἑτέρου ἐξηγοράσθησαν μέχρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ Α. Σ. Ο. 45.804.006 ἐνεπικὰ λίτραι σταφιδόκαρπον, προερχομένου ἀπὸ ποιοτικὴν ἐλεγχον κατ.

Η ΜΟΝΟΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ

Κατὰ τὰς πληροφορίες τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τῆς ἐφετινῆς καλλιέργειας ἔστιν ἡ προσπάθεια τῶν γεωργῶν νὰ ἀποφύγουν τὴν μονοκαλλιέργειαν, διότι ὅταν ἡ ἐσοδεία πάθῃ θλάδα, ὁ ἀντικτῶς ἐπὶ τῶν γεωργῶν εἶνε καταστρεπτικός. Ἐφέτος παρατηρεῖται τάσις πρὸς εὐρύτεραν καλλιέργειαν τῆς πατάας, ἡ δὲ Ἀγροτικὴ Τράπεζα εἰδοποίησε τοὺς παραγωγούς ὅτι παρήγγειλεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν σπόρον.

Η ΣΠΟΡΑ

Κατὰ πληροφορίες ἐκ Θεσσαλίας ἡ ἀπὸ ἡμερῶν ἀρχίσασα σπορὰ τῆς νέας ἐσοδείας γενικεύεται ὑπὸ εὐνοικωτάτας καιρικὰς συνθήκας. Ἐσημειώθη πλήρης ἐπάρκεια σπόρου.

ΚΑΠΝΑΓΟΡΑ

Κατὰ πληροφορίες ἐκ Βόλου, αἱ πράξεις ἐπὶ τῶν καπνῶν νέας ἐσοδείας συνεχίσθησαν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐβδομάδα ζωρὰι μετὰς 30-40 δρχμῶν κατ' ὅκον τὰ μαῦρα καὶ 22, 27 καὶ 30 δρχμ. τὰ σαβὰ. Ἐπὶ ἐκλεκτῶν ποιοτήτων δὲν ἐγένοντο πολλὰ πράξεις ἐν ἀναμονῇ βελτιώσεως τῶν τιμῶν. Οἱ καπνεργαὶ οἱ Βόλου ἔλαβον ἤδη ἀκετάς παραγγελίας ἐκλεκτῶν ποιοτήτων δεικνύοντες, ὅμως, ἐπὶ τοῦ πρὸντος, ἐπιφυλάττειν.

ΑΙ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

ΝΕΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ

Κατὰ τὸ τελευταῖον ὑπουργικὸν συμβούλιον (πρὸ τῆς μεταβάσεως τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ εἰς Θεσσαλονικὴν) κατὰ τὸ ὅποιον ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Κ. Ζαβιτάνος εἰσηγήθη τὸν προϋπολογισμὸν τῆς νέας χρήσεως ἐνεκρίθησαν ἐπίσης ἐν σχεδίᾳ καὶ δύο ἀναγκαστικοὶ νόμοι. Διὰ τοῦ ἐνὸς ἐξουσιοδοτεῖται ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν νὰ προδράσῃ εἰς τὴν πραγματοποιήσασιν οἰκονομικῶν διὰ τῆς τροποποιήσεως, καταργήσεως καὶ ἀνασυνθέσεως ὑπηρεσιῶν.

Διὰ τοῦ ἐτέρου νόμου τροποποιεῖται ὁ ὁργανισμὸς τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου, ἡ δὲ ὁργανισμὸς πέντε νέων διευθύνσεων, τῶν εἰς τὰς ὑπηρεσίας ἐκκαθαρίσεων τῶν ὑπουργικῶν εἰς τὰς ὁποίας συγκαταλέγονται καὶ τὰ κατ' ὑπουργεῖον Εἰδικὰ Λογιστήρια καὶ δύο εἰς τὴν κεντρικὴν ὑπηρεσίαν, τῆς διευθύνσεως κινήσεως κεφαλαίων, ἡτις μέχρι τοῦδε ἦτο τμήμα καὶ τῆς διευθύνσεως τῶν εἰδικῶν ταμείων.

Ὑπὸ τὴν ἀρμοδιότητα τῆς τελευταίας ταύτης διευθύνσεως ὑπάγονται ὅλοι οἱ ὁργανισμοὶ δημοσίου δικαίου καὶ τὰ εἰδικὰ ταμεία, τὰ ὅποια, τοῦ λοιποῦ, προ-

κειμένου νὰ προβαίνουν εἰς οἰκονομικὰς δαπάνης ἢ αὐξάνει τῶν ἐσόδων αὐτῶν θὰ προκαλοῦν καὶ κατὰ τὰς δύο περιπτώσεις ἔγκρισιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Δι' ἐτέρας διατάξεως θεσπίζεται ὅτι παρ' ἐκαστῇ συμβουλίᾳ ὁργανισμοῦ δημοσίου δικαίου ἢ εἰδικοῦ ταμείου, διαρρίθεται παρατηρητὴς τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν μετὰ δικαίωμα ψήφου. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρμοδιότητα τῆς διευθύνσεως κινήσεως κεφαλαίων αὕτη θ' ἀναλήθῃ, ἐπὶ πλέον τῶν μέχρι σήμερον ὑπηρεσιῶν τῆς, καὶ τὴν τοποθέτησιν τῶν διαθεσίμων κεφαλαίων τῶν ὁργανισμῶν δημοσίου δικαίου καὶ τῶν εἰδικῶν ταμείων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐξαγγελθεῖσαν μεταρρύθμισιν τῆς ἀμέσου φορολογίας ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως τὰ φορολογικὰ ὄρη καταμετρήσονται δικαιότερον ἐλαφρυνόμενων τῶν ἀπορωτέρων τάξεων, ὁ σχετικὸς ἀναγκαστικὸς νόμος τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ κ. Ζαβιτάνου.

ΣΚΑΛΟΣ

ΕΡΜΟΥ

29

Ο,ΤΙ ΝΕΟΝ

ΕΙΣ ΜΑΛΛΙΝΟ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ

Η ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΙΑ

Ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα συνεχίζει τὴν συγκέντρωσιν τῶν πληροφοριῶν διὰ τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν εὐρίσκειται σήμερον ἡ δένδροκομία.

Μετὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν πληροφοριῶν τούτων ἡ Διοίκησις τῆς Τραπεζῆς προτίθεται νὰ θέσῃ εἰς ἐξέτερον νέον σύστημα ἀναπτύξεως τῆς δένδροκομίας ἰδίᾳ τῶν ὀπωροφόρων δένδρων, ἅτινα ἀποτελοῦν ἀξιόλογον παράγοντα τοῦ ἐθνικοῦ μας πλούτου.

ΟΙ ΑΝΑΧΩΡΟΥΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

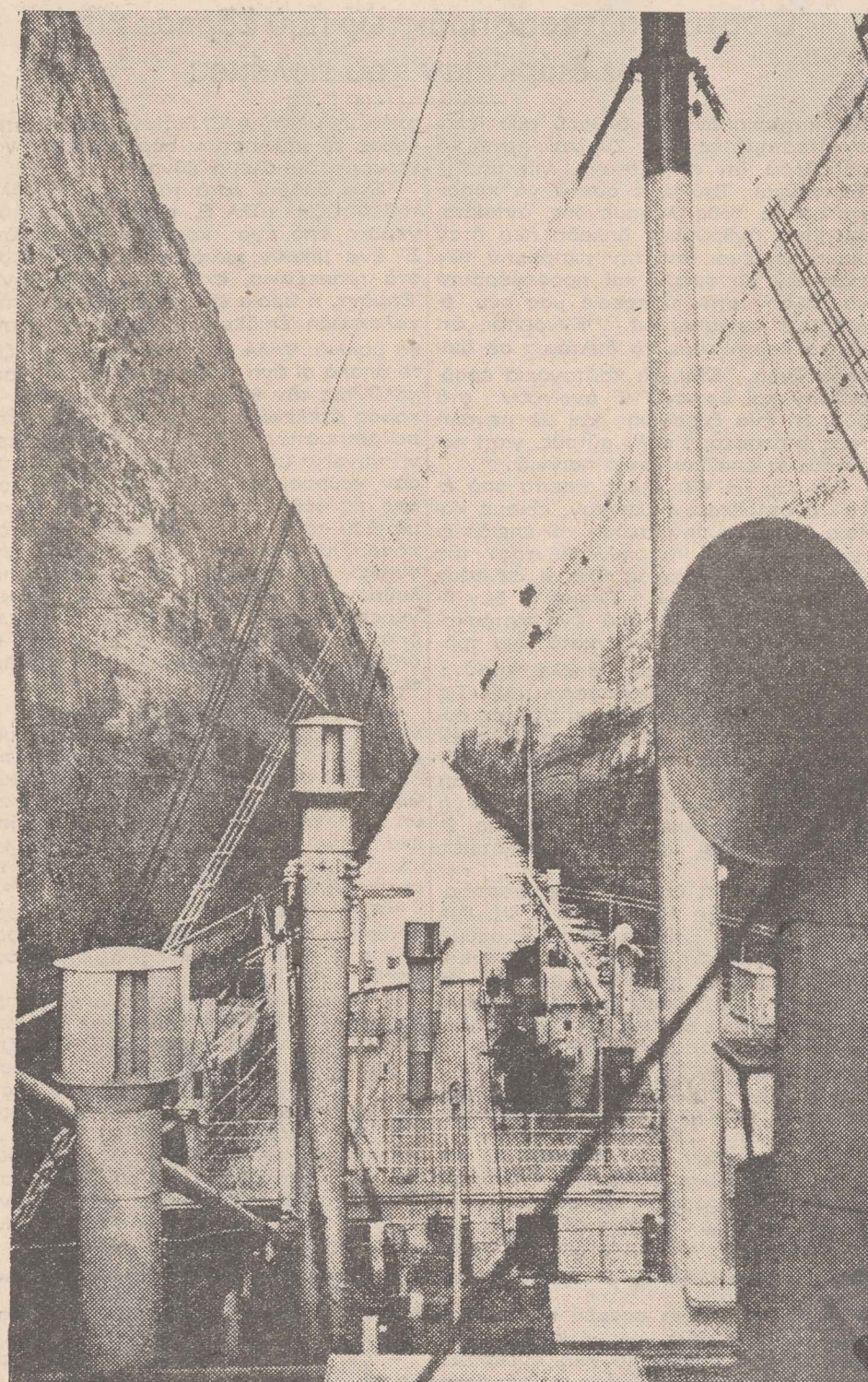
Ἀνακινεῖται ἀρμόδιως ὅτι οἱ ἀναχωροῦντες διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ὀφείλου νὰ προσκομίζουσιν πιστοποιήσιν τοῦ δημοσίου ταμείου εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπάγονται, ὅτι ἔχουσιν ἐκπληρώσει τὰς φορολογικὰς υποχρεώσεις τῶν. Ἀνευ τῆς πιστοποιήσεως ταύτης δὲν θὰ ἐπιτρέπεται ἡ ἀναχώρησις.

Ἀνακινεῖται ἐπίσης ὅτι μόνον ὁ φόρος ταξιδίου κατατηρήθη αἱ δὲ λοιπαὶ διατυπώσεις διὰ τοὺς ἀναχωροῦντας εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ

Ὑπεύθυνος συντάκτης:
ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ
Συμριθύνων Τριούπη 74
Προϊστάμενος τυπογραφείου:
ΠΑΝ. ΔΕΥΤΕΡΑΙΟΣ
Ἱεροῦ Λόχου 20, Πειραιεὺς

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ἀνω ἀριστερά: Μία περιεργωμένη φωτογραφία τοῦ ἱεροῦ τῆς Κορίνθου, κατ' ἄν στιγμὴν τὸν διαπλέει ἓνα μεγάλο φορτηγόν. Ἀνω δεξιὰ: Ἡ Κωνσταντίνη Γκούντις, ὁ νέος ἀσπὶς ποῦ λανθασεῖ τὸ Χόλλυγουντ. Κάτω ἀριστερά: Μία θαυμασία ἀποψη τῆς Κωνσταντίνης Ἀκτῆς. Κάτω δεξιὰ: Ἡ Κωνσταντίνη Γκούντις, ὁ νέος ἀσπὶς ποῦ λανθασεῖ τὸ Χόλλυγουντ. Κάτω δεξιὰ: Ἡ Κωνσταντίνη Γκούντις, ὁ νέος ἀσπὶς ποῦ λανθασεῖ τὸ Χόλλυγουντ. Κάτω δεξιὰ: Ἡ Κωνσταντίνη Γκούντις, ὁ νέος ἀσπὶς ποῦ λανθασεῖ τὸ Χόλλυγουντ.

SOL
Πρωτοφανής
Επιτυχία
1500000 μέτρα
Χαρὶς Τραπεζαρίας
καὶ
Υπαρχατὰ Ἐπιπλῶν
ὅλων τῶν Ρυθμῶν
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 6
Ἐγὰρ εἰς πᾶσι

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΕΘΥΣΙ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΦ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ
Μία κυρία της ρωμαϊκής αριστοκρατίας, η Ίουλια Μόρο, βρίσκεται στο δωμάτιο της τουαλέτας της, όπου η γάμμα της την κτενίζει. Έξαφνα, αντιλαμβάνεται ότι τα χέρια της καμαριέρας μύρουν από ένα ιδιαίτερο άρωμα της.
Εκείνη τη στιγμή μπαίνει ο άνδρας της, η Ίουλια, ο οποίος αφού την πικρή για να γεννηθεί της της προσφέρει ένα δωρεάν περιβραίο. Επειτα της λέει ότι πρόκειται να κλείσει κάμποσο καιρό - μέρες ή εβδομάδες - σε μίαν εκδρομή που θα κάνει με φίλους του. Και η Ίουλια καταλαβαίνει ότι στην εκδρομή αυτή θα πηγαίνει με γυναίκες, άγνωστες ή και γνωστές της, πάντα όμως μ' αυτές που αγαπούσαν τα γλέντια και τα ξεφαντώματα.
Η Ίουλια έδωσε άδεια στην υπηρέτριά της και κατόπιν ανέβει στην έμας της για να κάνει έναν περιπάτο. Βγαίνοντας είδε την δμογάλακτη αδελφή της Νένα Κόστα που είχε πανδρεύει τον οικονομικό του απιτιού.
Την παρακολούθησε και πιο κάτω είδε μίαν άγνωστη παρόσον, όπου έδιδον το έρωτικό ραντεβού, είδε τη Νένα. Από εκεί η Ίουλια κατηύθυνε εις ένα πάρκο, όπου από ένα άγνωστο πανταί παρακολουθούσε σκεπτική τον περιπάτο των ζευγαριών. Έφυγε και από το πάρκο και έκαμε επίσκεψη εις ένα αριστοκρατικό σπίτι της Ρώμης.

Κάποια δίνει στην Άλβαν να διαβάσει ένα γράμμα, και ακούουν μαζί τα κεφάλια επάνω στο χαρτί, μια Άλβαν, στο βάθος της αίσθησης, στρέφει κάθε στιγμή τα μάτια προς την πόρτα, σε μίαν άνομοη που φαίνεται πραγματική άνομοη, κατάκλυμη, σαν νεκροεφάλη. Δύο άλλες έβγυναν μαζί, έπειτα από μίαν ξαφνικήν άποφασί...

Απ' τη γυνιά όπου είνε καθισμένη, η Ίουλια φαντάζεται πως βλέπει στο πρόσωπο κάθε γυναίκας εκεί μέσα, ανάμεσα στην πολυτέλεια και στ' αρώματα, το ίδιο μυστικό και όμως όλοφάνερο μεθύσι που απ' το πρβή την καταδιώκει και το διεκρίνει σε κάθε γυναίκα που έπληττασε, απ' την Φαυστίνα, την καμαριέρα της, έως την Λουκία, την πριγκήπισσα ντ' Αντέλλα, από την Νένα Κόστα έως την Άννη Τζούλια. Και το μεθύσι αυτό, ενώ κυματίζει γύρω της, ενώ την σπινγεί σ' ένα μυστηριώδη κύκλο, μαγικό, το μεθύσι αυτό της είνε άγνωστο, ξένο και μακρινό.

Συνκεχυμένα περνούν από το νοού της μερικά λόγια που άκουσεν άλλοτε απ' τις γυναίκες αυτές, λόγια που άπευθύνοντο σ' αυτήν, έγκωμιστικά, χλευαστικά ή με μιά λεπτή ειρωνεία.

...Η έξοχότης σας είνε μία άγια!... της είνε πη με ταπεινόν σεσαμμό ή καμαριέρα της Φαυστίνα.

...Εού δεν έχεις καρδιά! είνε φωνάζει σκληρά ή δμογάλακτη αδελφή της, η Νένα.

Είσαι ενάρετη, άπαρτο κόστρο! της είνε πη χαμογελώντας ή πριγκήπισσα ντ' Αντέλλα.

Όλα αυτά τα λόγια, τόσο διαφορετικά, που είχαν όμως όλα την ίδια σημασία, κάνουν τώρα την Ίουλια να κλαίει. Και ξαναδυναίνει στο δρόμο, στη βαρεία άτμόσφαιρα από την ύγρασία, και στέκεται στο πεζοδρόμιο, ανάμεσα στους θραυνούς διαβάτες, και σκύβει το πρόσωπο, προς τη σκιά, για να κρύψει το στήθα και παγερά δάκρυα της.

Το βράδυ, ή συντροφιά της Λίδια Άλμπανί, επιθυμώμε με μίαν άπεραντή γλυκάδα την καρδιά της Ίουλίας. Η γυναίκα εκείνη με τα κάσπρα και στυπνά μαλλιά και το κουρασμένο πρόσωπο, που ήταν ώστόσο άρετα νέα ακόμη, την πήρε μαζί της στο άκάστα, όπου παιζόταν ο 'Ίουλιος Καίσαρ' του Σαίξπηρ.

Στις δύο πρώτες πράξεις κανείς δεν έπλησε στο θεωρείο τους. Έπειτα, στ' άλλα διαλείμματα έπλησαν έπισκέψεις: ο γρησίδος κόμης 'Αμάρι που γνωρίζει την Άλμπανί από μικρήν κ' αισθάνεται γι' αυτήν πατρικήν τρυφερότητα, ο μουσουργός Λαουράτι, φίλος της Ίουλίας, ο Τζιούστο Σμάρα, ένας νέος με πρόσωπο κουρασμένο και μάτια κωμένα στις κόγχες της. Είναι εξάδελφος της Άλμπανί και την παρακάλεσε να βγεί μιά στιγμή απ' το θεωρείο, κάτι να της ειπεί ιδιαίτέρως.

Όταν ή Λίδια έπέστρεψε απ' την συνουσία αυτήν με τόν εξάδελφόν της, φαίνεται πιο κλιμική και ο πέπλος της μελαγχολίας είνε πυκνότερος στην έκφρασί της.

Υποφέρει ο Σμάρα; ρωτάει ή Ίουλια με δάκρυα.

Ναι, δυστυχώς, απαντάει ή φίλη της, κουνώντας χαρακτηριστικά το κεφάλι. Πι-

στεύει πάντα πως ή γυναίκα του, ή Φλώρα, τόν άπατά.
-Και τόν άπατά στ' αλήθεια;
-Δεν ξέρω. Δεν πιστεύω. Δεν μπορώ να ειπώ τίποτε, άπαντά ή Λίδια σκεπτική.
-Και τί του είπες;
-Πώς είμαι άπολύτως θεθαία ότι ή γυναίκα του τόν είνε πιστή.
-Μά είσαι θεθαία!
-Όχι, καθόλου. Για τίποτε δεν είμαι θεθαία ενώ. Είπα θέματα του Τζιούστο, από οίκο. Έφυγε όμως πιο άουχος.
Το σύντομο και λυπηρό επεισόδιο του Τζιούστο Σμάρα έκλεισε. Και πάλι μιά βεία γαλήνη πλημμυρίζει τις δύο γυναίκες που παρακολουθούν άμλητες τώρα την παράστασι.

Στη σκηνή, ο Καίσαρ ξεψυκάει από την ποδερή προδοσία του Βρούτου.
-Τι σκληρός ο θάνατος του Καίσαρος, μουρμουρίζει ή Ίουλια.
-Νομίζεις πως είνε τόσο σκληρός;

-Και μένεις μόνη σου; Δεν θαυμάσαι; Δεν υποφέρεις;

Και, στη στενοχωρία της, ή Ίουλια δεν σκέφτεται πως ή έρώτισε αυτή πληγώνει κατάκαρδα τη φίλη της. Είνε δέκα χρόνια που ή Λίδια έχει έγκαταλειφθή από τόν άνδρα της, φοδερά έπιστάλαιο, που έκλεψε μίαν άδελφή της την οποίαν είχε διαφύγει. Και τώρα βρίσκεται μακριά, με την Κλάρα, και δεν πρόκειται να επιστρέψη; ή Λίδια Άλμπανί δεν πρόκειται ποτέ να ξαναβεί τόν άντρα της, ούτε την άδελφή της, τούς δύο προσδότες. Και μένει μόνη, σ' ένα έρημο οπί, όπου περιμένει τόν θάνατο.

-Δεν υποφέρω πιά, άπαντάει ύστερα από λίγο ή Λίδια.

-Μά τί κάνεις, μόνη; Διαβάσεις; Τί διαβάσεις; ρωτάει μ' ένδιαφέρον ή Ίουλια.

-Κάποτε, μουρμουρίζει ή Λίδια, όταν ύπνερα πολύ, έδίδαβα την Ψήλην

σάν νάθελε να την τραβήξη, να την πάρη μαζί της; Άλλά το χέρι της Ίουλίας έπεσε άδρανές, σάν άψυχο, σάν να μην μπορούσε ή να μην ήθελε αυτή να νοιώθη την χειρωνακτική έκείνη της τρυφερότητας και τού οίκτου!

Η Ίουλια διαβάει στην κρεββατοκάμαρά της, έαπλημένη σε μιά μεγάλη παλινδρομή με κεντήτα μαξιλάρια. Γυρίζει τα φύλλα του βιβλίου πολύ άργα, διαβάοντας με προσοχή, σάν νάθελε να της έντυπωθούν καλά αυτά που διαβάσει στο νοού της: Είνε το βιβλίο του Άγιου Φραγκίσκου, που εξυμνεί την άγνότητα του ήθους, το βιβλίο της άρετής που της συνέστησεν ή φίλη της και που το διάβασε πολλές φορές.

Άλλά γιατί τα λόγια του Άγιου Φραγκίσκου πάνω στην άρετή του γάμου, φέρουν έξαφνα μπροστά της ένα λήμονιμένο δράμα, των πρώτων ημερών του γάμου της, όταν ο άντρας της της έδωσε το πρώτο φιλή που δέχτηκε έκείνη από άντρα, κ' έπειτα από λίγα χρόνια, το στερνό φιλή που δέχτηκε έπίσης από άντρα;

Και θυμόταν πως τη φίλια έκείνα της προκαλούσαν μιά παράξενη άνατριχίλα, την οποίαν δεν έννοιωσε σε καμιά άλλη περίπτωση της ζωής της. Κ' έπειτα, τη φίλια αυτή της προκαλούσαν ένα αισθημα άπίδιας, ως που ο άντρας της δέχοσε κάθε σκέσι μαζί της, πράγμα για το οποίον αυτή ούτε χάρηκε, ούτε λυπήθηκε.

Γιατί τώρα ξαναβλέπει τις σκηνές αυτές, που άπέχουν έφτά χρόνια, σάν να συνέβησαν χθές, και θυμάται όλες τις λεπτομέρειες, και το αίμα της ρέει γρηγορώτερα στις φλέβες, άνεβαίνει στο πρόσωπο, μαζεύεται στο κεφάλι, για τις παράξενες αυτές άναμνήσεις;

Γιατί στρέφεται ξαφνικά προς το κρεβάτι της, όπου από έφτά χρόνια κοιμάται τόν ήουον άπνο της χήρας που έζαχσε τόν άντρα της, της γυναίκας που δεν είχε ποτέ άντρα, και άμέσως ντρέπεται για τις σκέψεις αυτές που περνούν απ' το νοού της; Γιατί της συμβαίνουν όλ' αυτά τα παράξενα πράγματα απόψε;

Έξαφνα κλείνει άποφασιστικά το βιβλίο έκείνο που είνε το πνευματικό πρόγυριο της συζυγικής άρετής, που έσωσε χιλιάδες χιλιάδων γυναικών. Και το πετάει το βιβλίο έκείνο, σάν να την έσπρωξε στον πειρασμό. Μετά σπώνεται και πηγαίνει ν' άκουμπήρη το μώπο στο δροσερό τζάμια της μπαλκονόπορας.

Τα μεσάνυχτα έχουν περάσει από άρα, και ο δρόμος δεν έχει διαβάτες. Έκει όμως, κάτω απ' τόν φανοστάτι, αντίκρυ απ' τόν κλειστόν πυλώνα του μεγάρου, διακρίνονται δύο άνδρες που σ' νομίζουν, ο ένας σιμά στον άλλον, 'Από μίαν άνετήγητη περιέργεια, ή Ίουλια παρατηρεί καλύτερα. Είνε ένας άντρας και μιά γυναίκα; ο άντρας φίλος και άδύνατος μ' ένα κομψότατο παλτό, με σπικμένον το γιακά, στρέφει τα νύτα προς το μέγαρο, ώστε δεν φαίνεται παρά το άνάστημά του. Η γυναίκα είνε άπέναντί και διακρίνεται ολόκληρη πολύ καλά.

Η Ίουλια άνογνωρίζει άμέσως την καμαριέρα της Φαυστίνα, που φορεί ένα μεγάλο καπέλλο με φτερά, το καλλίτερο απ' όσα της έχει δωρήσει τώρα τελευταία. Την συνοδεύει ο έραστικός της, που θάνα άσφαλώς κάποιος κύριος, ένας αριστοκράτης, όπως φαίνεται από τούς τρόπους.

Χωρίς να θέλη, ή Ίουλια πλησιάζει περισσότερο το πρόσωπο στο τζάμια της μπαλκονόπορας, για να ιδεί καλύτερα, να μη της διαφύγη ή παραμικρή λεπτομέρεια έκείνης της σκηνής. Τί χλωμό που είνε το πρόσωπο της Φαυστίνας, τί λιγωμένα τα μικρά της μάτια και πόσο φαίνονται πιο μεγάλα από τόν μαύρο κύκλο που έχουν γύρω, και πόση κούρασι, πόση έκστασις στο πρόσωπό της!

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

Φαίνεται πως μιλάει σιγά, ή Φαυστίνα και χαμογελάει στον άντρα απ' τόν οποίον πρόκειται να χωριστή και κάθε λίγο άκουμπάει το χέρι στο μπράτσο του, σάν για να τόν χαϊδέψη ή να τόν συγκρατήσει. Τώρα σκύβουν, ο ένας προς τόν άλλον...

(Άκολουθεί)

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ...ΝΤΑΝΤΑΔΕΣ

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΕΙΣ... ΜΗΤΡΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Το μπιμπερό είνε μιά λύσις...

Ο μικρός διασκεδάει με τα χρυσόψαχα

Ο πατέρας έρ' δύσκολη θέσι...

Η γυναίκα στην εποχή μας κατακτά το ένα μετά το άλλο τα άνδρικά επαγγέλματα. Και άρνει τις γυναίκες δουλειές στην φροντίδα... των άνδρων.

Η περιποίηση των παιδιών, που έθεωρείτο ως άποσπασμένη άποκλειστική των υπτέρων, σήμερα έχει άνατεθεί και μεγάλο μέρος και εις τους πατέρες. Δεν είνε δε καθόλου σπάνιον το φαινόμενον των νταντάδων... με μουστάκια.

Είνε διασκεδαστικό να παρακολουθήσουμε έναν πατέρα εις τα... μπρίκια του καθήκοντα. Η σύζυγος εργάζεται στο Ύπουργείο. Το πρβή, πρβή για το γραφείο, δίδει τις τελευταίες οδηγίες στον σύζυγο:

-Φρόντισε το παιδί, Μενέλαε, Να το προσέχεις να μη κλαίη. Και κατά τις δέκα του μαγειρεύεις τη σουπίτα του.

-Λέω να το πάω μιά δεισιμότητα στο Ζάππειο.

-Βάλτο στο καρροτσάκι και πήγαινε το.

-Όχι, θρέ γυναίκα, με το καρροτσάκι. Είνε ντροπή, άνδρας έγώ, να σπρώχνω το καρροτσάκι. Κ' έπειτα, θέλεις να με πάρουνε για νταντά οι τσολιάδες και...

-Δεν πρέπει να ντρέπεται καθόλου. Άν είχες άνδρικό φιλότιμο, δεν θα άφινες μένα να δουλεύω, αλλά θα τσολιάζοσουν σ' ένα θρήν δουλειά για να συντηρήσεις το σπίτι...

Ποιος μπορεί να αντιμλήρη εις την τόσο σωστήν αυτήν παρατήρησιν της γυναίκας του 1936; Ο σύζυγος θέτει «φωλακήν τ'ω στόματί του» και τραβά με κατεβαμένο το κεφάλι προς την γυναίκα του μωρού, το οποίον έζωνιωσε από τόν καυγά του άδερφονού και προσπαθεί να το παρηγορήσει.

-Νάνι, νάνι, μωρό μου, νάνι...

-Ντύστο καλά το παιδί, άν πρόκειται να το πάς στο Ζάππειο, μη κρυώσει, και πάρη μαζί σου και μερικά θρακάρια, συνιστά καθώς φεύγει ή σύζυγος και κλείνει πίσω της την πόρτα.

Πατέρας και μωρό εις το Ζάππειο. Το κρατεί από το μικροσκοπικό κεράκι του και το παρακολουθεί στο άσταθές του περπάτημα, μέχρις ότου σκοντάφη και δάλει τα κλάματα. Το σπώνει στην άγκαλιά του και το πάει στο μικρό καρροτσάκι να ιδεί το νερό που τρέχει.

Άλλ' έν τ'ω μεταξύ αντιλαμβάνεται, ότι ένας άλλος μικρός καταρράκτης ρέει... στα γόνατά του. Ο μικρός παρεούρθη από την ροήν του νερού και έκαμε ό,τι κάνουν οι Άθηναίοι στις απεριόρακτες μάντρες...

Τραγική είνε ή θέσις του πατέρα, όταν περνάει το μωρό. Άρχίζει τα κλάματα και δεν έννοει να σταματήσει, άν δεν φάγει. Ο πατέρας εις την άμυναν του ψάχνει... τόν κόρφο του, όποτε όμως άνακαλύπτει ότι δεν έχει και τα... φυσικά προσόντα της παραμάνας.

Εις το Ζάππειο, τόν βασίλειον κήπον και στα άλλα πάρκα των Άθηνων βλέπει συχνά κανείς πατέρες με τα μικρά παιδιά των. Δεν είνε όλοι θεθαία σύζυγοι εργαζομένων γυναικών. Πολλοί άναγνώνουν υπερβολικά τα παιδιά των, έχουν πολύ άνεπτυγμένον το πατρικόν αισθημα και δοκιμάζουν μίαν από τις μεγάλες ευχαριστίες της ζωής των να τα θγάλουν περίπατο.

Άλλοι πάλιν είνε σύζυγοι μοντέρνων γυναικών και αυτοί είνε οι τραγικότεροι.

Η «κυρία» δια να άπαλλαγί λίγο από τόν μεπλά του παιδιού, το φέρνουν στο σύζυγο.

-Περικλή, πάρε και σ'ό λίγο το παιδί και θγάλε το στο πάρκο.

-Είμαι κουρασμένος, θρέ γυναίκα. Έγ' γύρισα όλο το πρβή.

-Ακαλογοίεσι! φαίνεται ότι δεν το άγαπας καθόλου το παιδί.

Η πανουργός γυνή έβλεπε το πατρικόν φιλτρον, την κορφή της άδυναμίας του πατέρα. Αυτός ο φοικάρης διαμάρτυρετα!

-Εγώ δεν άγαπάω το παιδί μου; Τι είνε αυτά που λές, Άγλαία;

-Άφου το άγαπάς, γιατί δεν το παίρνεις να το κρατήσης και σ'ό λίγο;

-Μά είμαι κουρασμένος, σου λέγω.

Η σύζυγος θέτει εις ένέργειαν κατόπιν τών εύσχημων ύπεκφυγών, τού συζύγου τήν μέθοδον τού έξαναγκασμού.

-Εγώ τί είμαι, σκλάβο, που το φροντίζω διαρκώς; Άκου να σου πω: Το παιδί το έκάμαμε και οι δύο μαζί. Δεν το

έκαμα μόνη μου. Έχεις συνειπώς και σ' υποκρέωσι να το περιποιήσις το μισό εικοσιετηρώρο.

Ο σύζυγος καταράται την ώραν και την στιγμήν της... συνεργασίας του με τής σύζυγού του διά την κατασκευήν του παιδιού, το παίρνει στην άγκαλιά του και στη μασχάλην την έφημερίδα του και τραβάει για το πλησιέστερο πάρκο.

Άλλά δεν περνά πολλή ώρα και οι γείτονες τόν βλέπουν να επιστρέφη κρατώντας τυλιγμένο το παιδί στην... έφημερίδα, διότι το έπειραζε, βλέπετε, στο στομακάκι του το γάλα...

Από τη σκάλα φωνάζει την γυναίκα του: -Άγλαία, τρέξε, πάρε το παιδί.

Άλλα πουθενά Άγλαία. Οι γείτονες τόν πληροφορούν ότι έπληγε στη μωδίστρα της.

-Α, την άθλια, σούραζεις ο σύζυγος, γι' αυτό μου φόρτωσε το παιδί... Και τώ ρα πως θα το καθαρίσω εγώ τόν μπελ

Το δύσκολο επάγγελμα της νταντάς φαίνεται όταν έχει κανείς τρία παιδιά... (Ενδύσαντε το φωτοεπιτόρητ' μας κ. Μ. Πελαούδη)

να του πάρη ο διάβολος... τόν πατέρα.

Πάντως, άναγνιτο σύναρρενες, πρέπει να φροντίσουμε να μάθουμε πως γίνεται ή περιποίηση των μικρών. Διότι με την όρμην που έχει πάει ο φεμινισμός, γρήγορα θα άναγκασθούμε να περιορισθούμε εμείς εις

ΕΙΣ ΤΑΣ ΩΡΓΑΝΩΜΕΝΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

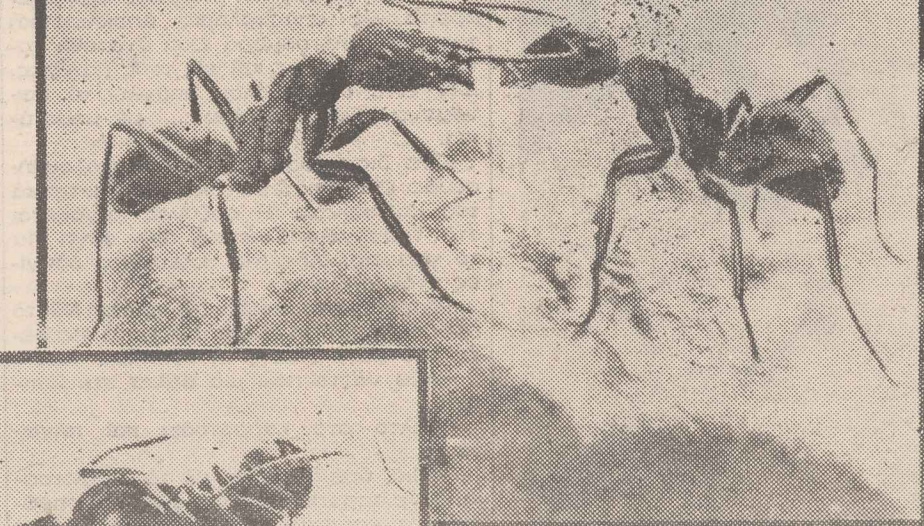
ΟΤΑΝ ΠΟΛΕΜΟΥΝ ΤΑ ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ...

Τελειότατα στρατηγικά σχέδια που εκπονούνται με μεγαλοφυΐαν και εκτελούνται με αφάνταστον σκληρότητα...

Είς την φύσιν, εκτός από τον άνθρωπον, ο άγαντας της ζωής μόνο στα μυρμηγκία καταλήγει εις «πόλεμον». Αι μάχαι των προς απόκτησιν χώρου δια την ζωή των, είναι μάχαι ολόκληρων λαών. Δεν είναι άρρητοι και άτακτοι ρήξεις. Αι στρατιά των μυρμηγκών ακολουθούν συκνότητα ώριμην τακτική επιθέσεως και ώριμους πολεμικούς κανόνες. Καί άλλα έντομα, π. χ. η μέλισσα, ζούν εις κρατικούς, ούτως ειπείν, οργανισμούς. Άλλα μεταξύ των σμηνών των μελισσών και των διαφόρων φυλών των βασιλευει εν γένει ειρήνη και οι μελισσοτρόφι μπορούν, ως εκ τούτου, χωρίς κανένα φόβο, να τοποθετούν τα μέλισσα των το εν πλοίοι του άλλου. Η ληστεία μελισσών, που συμβαίνει ενίοτε, είναι τι το μεμονωμένον και ούδέποτε ώργανωμένη πολυμικρή ενέργεια. Τό άπερσον βασιλείον του άερος επιτρέπει εις τας μελλσσας πλήρη ελευθερίαν κινήσεως και τα άνθη προσφέρουν τρήν πολυ άθονωτέραν από ό τι εν γένει κρείσσοντι αι ύπάρχουσαι μέλισσαι. Ένυ ό χώρος εις τον όποιον ζούν αι μυρμηγκες είναι εν γένει περιωρισμένος και μόνον ό άκριβης καθορισμός των όρίων εκάστης φυλας επιτρέπει την έντός αυτού έξάσκον του άπαραίτητου κυνηγίου και της συλλογής των αγαθών εκ των όποιων θα τραφούν τα πλύθη που αποτελούν την άποικίαν. Οι περισσότεροι μυρμηγκες θεωρούν ως εκ τούτου τα περίκωρα της φυλας των ως «κτήμα των», εις το όποιον δεν επιτρέπουν την είσοδον εις μυρμηγκας άλλου είδους.

Συμβαίνει εν τούτοις συχνά αι περιοχαι αι άντικουσαι εις δύο διαφόρους λαούς να έπικεινώνονται ή μία προς την άλλην κατά τρόπον άπειλητικό και να συγχέονται ή μία με την άλλην. Τότε άρχίζουν άκατάπαυστοι προστριβαι και μωφοσυμμοχλakai, μέχρις ότου ή διαφορά καταλήξει εις την κήρυξιν πολέμου. Κι τα το πλείστον αι μάχαι λαμβάνουν χώραν εις ζεστές ημέρας καταιγίδος, διότι φαίνεται πως τα μυρμηγκία επηρεάζονται όπως και ο άνθρωπος εις τας πράξεις των από τας άτμοσφαιρικής συνθήκας. Τότε έπέρχεται ή σύρραξις μεγάλων στρατιών, αι όποιαι λαμβάνουν συνεχώς και νέας ενισχύσεις και οι μαχηται εύρίσκονται εις λίγο πιασμένοι εις σωρούς, μέσα εις τους όποιους τα μυρμηγκία διακρίνονται με λύσσα. Έαν αι στρατιωτικά συνάνειται των δύο μαχημένων είναι σκεδόν ίσα, ή μάχη μπορεί να διαρκέσθ άόκληρος ημέρας, χωρίς να έπέλθη άποφασιστικόν άποτέλεσμα και πολλάκις μόνον έξωτερικά γεγονότα, ως ραγδαία βροχή ή αιφνιδια πτώσις της θερμικρασίας δίδουν προσωρινόν τέλος εις την πολυήμερον μάχην.

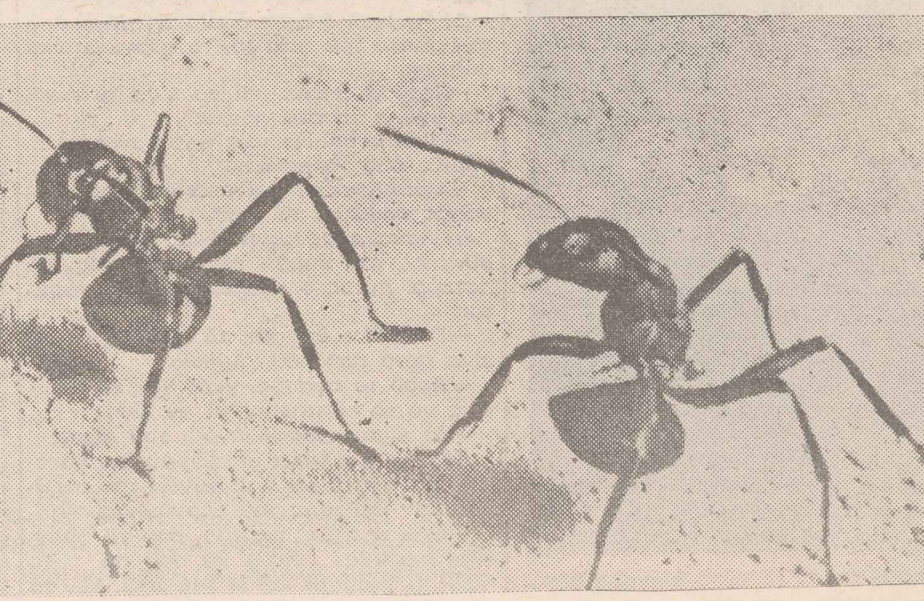
Συχνά συναντά κανείς εις τα δάση παρόμοια έγκαταλελειμένα πεδία μάχης, όπου ή γη είναι στρωμένη εις μεγάλην έκτασιν με νεκρούς και άκρωτηριασμένους μυρμηγκας, οι όποιοι εξακολουθούν να είναι πιασμένοι ο' ένα θανατηφόρο άγκάλισμα. Τότε άρχίζει ή δουλειά άλλου είδους μικρών περιπλανημένων μυρμηγκών, οι όποιοι κατασκευάζουν, άκριβως όπως οι Άιόιγγανοι στους ανθρώπους, πρόχειρες κατα-

σκηνώσεις εκεί όπου εύρίσκονται. Αυτοί εξακαθαρίζουν το πεδίου της μάχης με τον τρόπο τους. Ός είναι πολύπλοκη ή ζωή των μυρμηγκών είναι και ποικίλαι αι διάφοροι πολεμικοί των μέθοδοι. Τό κύριον όπλον τους είναι εν γένει ή δαγάνες, ή όποιες εν τούτοις δεν είναι ίδιες σε όλα τα είδη. Σε άλλα είδη είναι σάν κοπτερές νανάλιες, σε άλλα είναι πριόνια ή έγχειριδια, σε άλλα είναι κεντριά φαρμακερά, όπως στις μέλισσες, ενώ άλλα είδη ρίχνουν δηλητηριώδη ύγρα κατά

ενας μυρμηγκς προσπαθ ν αντιταθί είναι χαμένος. Τό αικμηρό κεντρί του τρυπά τον ένκεφαλο. Η τακτική των λιστών αυτών είναι όθεν ή αιφνιδια επίθεσις, ή όποια παραλύει κάθε αντίτασι. Συμβαίνει μάστις συκνότητα και αι θήλεις του ληστικού αυτού είδους, άμέως μετά την γαμήλιον πτήσιν των, να προβαίνουν εις επιδρομάς. Έπιπύπτουν έναντίον αδυνάτων συγκροτημάτων άλλου είδους και, ή εκδιώκουν ή λύνουσ τους κατοίκους και γίνονται κύριοι των νεογνών, ή φονεύουν την βασιλικήν της φυλας και περιέρχονται ανανηρωρίζονται ως βασιλίσσαι από τον άκέραιον λαόν των μυρμηγκών. Καί εις τας δύο περιπτώσεις ή βασιλίσσα αυτή δεν ζητεί άλλο ή να εύρη σκλάβους, οι όποιοι θα ύπηρετούν τους άπογόνους της.

Η ζωή των τρομερών περιπλανημένων μυρμηγκών της Άφρικής και της Νοτίου Άμερικής είναι ένας άτέλειωτος, συνεχής πόλεμος. Αι από έκατομμύρια μυρμηγκών άποτελούμεναι αυτά φυλαί δεν έχουν ποτέ σταθερή κατοικία. Έπειδή σκετώνται και καταστρέφουν ό,τι ζωντανόν συναντήσουν εις τον δρόμο τους, είναι φυσικά ήναγκασμένοι να περιπλανώνται συνεχώς. Όπου έμφανιζοθούν δεν είναι χαμένα μόνον τα έντομα, αλλά και μεγαλειτερα θηλαστικά και πτηνά άκόμη εάν δεν προσβάσουν να φύγουν. Εις ελάχιστον τρόπον κατατρίβονται και δεν μένει παρά ό σκελετός τους. Εις τας θερμάς χώρας της γης ύφισταται ένας άτελείωτος πόλεμος μεταξύ των διαφόρων ειδών μυρμηγκών και των λεγομένων λευκών μυρμηγκών των τερμιτών, οι όποιοι ζούν επίσης εις ώργανωμένα κράτη. Τά έντομα αυτά είναι κληρονομικοί έχθροι από άνάκθεν. Εις τον πόλεμον αυτόν οι μαλακοί τερμιτάι ήττώνται πάντοτε εάν συναντηθούν εις ελευθερον πεδίου. Αι στρατιά των μυρμηγκών πολιορκούν τις στερεώτατες φυλάς των τερμιτών και προσπαθούν να εισέλθουν εις αυτάς. Ός γνωστόν, αι φυλαί αυτάι των τερμιτών είναι πραγματικά φρούρια, σκληρότητα σάν πέτρα με ελάχιστες, πάντοτε καλά κλεισμένες εισόδους, άπόρρητα ως εκ τούτου.

Μυρμηγκες έξέρχονται από την φυλαάν των προς άμυναν.

Θά τεθούν έντός όλίγου εις κυκλοφορίαν ΤΑ ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Μία πλήρης σειρά όπου άπεικονίζεται εις καλλιτεχνικές παραστάσεις όλόκληρος ή Έλληνική ιστορία.

Εντός δύο μηνών θα τεθί εις κυκλοφορίαν ή νέα σειρά των γραμματοσήμων. Η άπόφασις δια την κυκλοφορίαν της σειράς αυτής κοινών γραμματοσήμων, θα είναι δε του αυτού τύπου. Μόνον κατά τα χρώματα θα διαφέρουν. Η χάραξις των θα γίνει εις την Άγγλιαν. Η κυκλοφορία των θα προηγηθί της λοιπής σειράς, ή δε έπ' αυτών έργασία θα είναι έξαιρετικά έπιμελημένη και θα είναι χαλκογραφημένα σύμφωνα με τα τελευταία συστήματα.

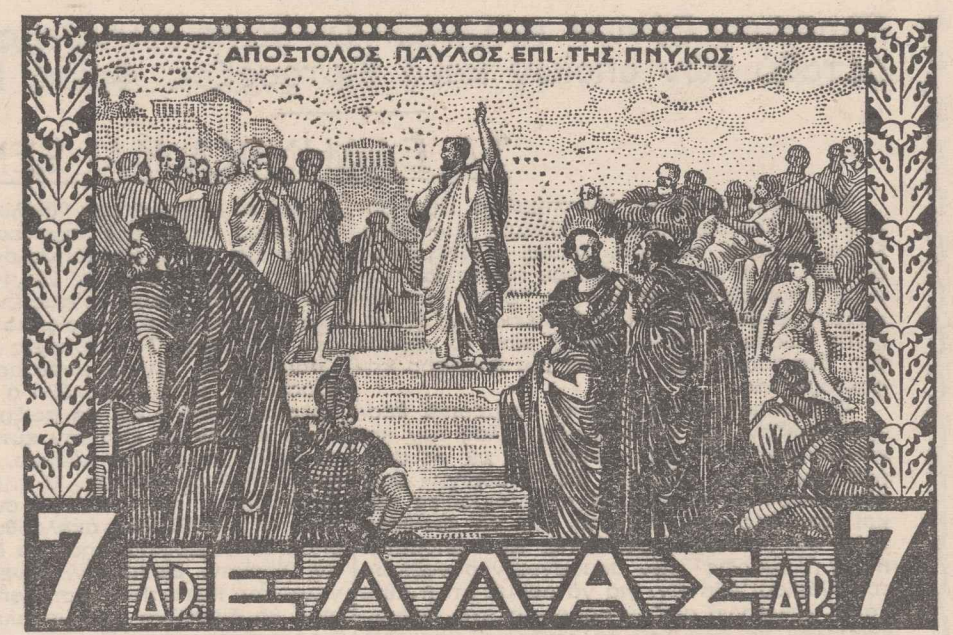
Θά ακολουθήσουν τα άλλα γραμματοσήμα της σειράς. Τών 5, τών 10, τών 20, τών 40, τών 50 και τών 80 λεπτών. Αυτά θα είναι λιθογραφημένα κατά το τελειώτερον σύστημα και θα παριστάνουν : Τό πρώτον τών 5 λεπτών, τα ταυροκαθάρια. Η παράστασις έλήθη από τοιχογραφίαν της Κνωσσού, εκπροσωπεί δε το από της Μινωικής εποχής έπικρατήσαν πνεύμα των άγωνισμάτων, τα όποια ήσαν ό πρόδρομος των Όλυμπιακών.

Τό ταυροκαθάρι ήσαν έορται των Μινωικών χρόνων, κατά την διάρκειαν των όποιων ελάμβανον χώραν ταυρομαχία, άναιμακτοι όμως, το δεύτερο τών 10 λεπτών, θα παριστάνη αλλικήν κυρία την Τυρίνθος, παρμένη από τοιχογραφίαν ευρεθείσαν κατά τας άνασκαφάς. Τών 20 λεπτών θα παριστάνη τόν Λαονόαν Δία. Η Λαονόαν είναι άρχαιοτάτη πόλις της Έπείρου και ήτο κέντρον λατρείας του

τρίων, των όκτώ και των εκατό δραχμών, θα φέρουν την εικόνα της Α. Μ. του Γεωργίου, την λέξιν Έλλάς και τον χαρακτηρισμόν της κλάσεως εις την όποιαν άνήκουν, θα είναι δε του αυτού τύπου. Μόνον κατά τα χρώματα θα διαφέρουν. Η χάραξις των θα γίνει εις την Άγγλιαν. Η κυκλοφορία των θα προηγηθί της λοιπής σειράς, ή δε έπ' αυτών έργασία θα είναι έξαιρετικά έπιμελημένη και θα είναι χαλκογραφημένα σύμφωνα με τα τελευταία συστήματα.

Θά ακολουθήσουν τα άλλα γραμματοσήμα της σειράς. Τών 5, τών 10, τών 20, τών 40, τών 50 και τών 80 λεπτών. Αυτά θα είναι λιθογραφημένα κατά το τελειώτερον σύστημα και θα παριστάνουν : Τό πρώτον τών 5 λεπτών, τα ταυροκαθάρια. Η παράστασις έλήθη από τοιχογραφίαν της Κνωσσού, εκπροσωπεί δε το από της Μινωικής εποχής έπικρατήσαν πνεύμα των άγωνισμάτων, τα όποια ήσαν ό πρόδρομος των Όλυμπιακών.

Τό ταυροκαθάρι ήσαν έορται των Μινωικών χρόνων, κατά την διάρκειαν των όποιων ελάμβανον χώραν ταυρομαχία, άναιμακτοι όμως, το δεύτερο τών 10 λεπτών, θα παριστάνη αλλικήν κυρία την Τυρίνθος, παρμένη από τοιχογραφίαν ευρεθείσαν κατά τας άνασκαφάς. Τών 20 λεπτών θα παριστάνη τόν Λαονόαν Δία. Η Λαονόαν είναι άρχαιοτάτη πόλις της Έπείρου και ήτο κέντρον λατρείας του

7 ΔΡΑΧΜΕΣ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΗΓΗΣ.

ζητημάτων κοινού ενδιαφέροντος και έλαμβάνοντο άποφάσεις επί των άνασκαφών των πόλεων της Έλλάδος διαφορών. Ήσαν σάν ένα είδος Κοινωνίας των Έθνών.

50 ΛΕΠΤΑ. ΔΙΑΓΩΓΑΣ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΣ.

Διός και της Διώνης από του 1500 π. Χ. και πρότερον ακόμη και είχε μοντείον του Διός. Κατά τας άνασκαφάς, αι όποιαι έγιναν τό 1878, μεταξύ των άλλων άνευρέθη και άγαλμα του Διός, το

Τό 50λεπτον γραμματοσήμον θα παριστάνη τόν Όλυμπιονικητή Διαγόραν τόν Ροδίον. Τό 80λεπτον την Μετώπην του Παρθενώνος, ή όποια εύρίσκειται ήδη εις το Μουσείον του Λούβρου. Τό γραμματοσήμον των 2 δραχμών θα παριστάνη την εν Σαλαμίνι ναυμαχίαν, τών 5 την Άρροδίτην της Μήλου (Μουσείον

2 ΔΡΑΧΜΕΣ. ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ.

ΠΟΛΛΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Πολλά δάση, πρό παντός καρποφόρα άνδρών, τρέφουν όλιγότερα ζώα από όσα εύρίσκονται εις μίαν έρημον. Άλλα δάση άναδίδουν περισσότεραν ύγρασιν από δάση άναδίδει μία λίμνη ή ένα τμήμα θαλάσσης της αυτής έκτάσεως.

Η μόνη έπιστήμη της φέρει το όνομα του εφευρέτου της φαίνεται ότι είναι ή «Ρεντυγκενολογία», ή μελέτη όπλοαυτή της φύσεως και της ενέργειας των ακτίνων Χ, άσκιζόμενη έπ' των παρηλατών των άνακαλύψεων της όποιες έκανε το 1895 εις την Γερμανίαν ό Γουλιέλμος Κορράδος Ραιτγκεν.

Μία από τας περισσότερον διαδεδομένας πεποιθήσεις εις τον χριστιανικόν κόσμον, κατά τους πρώτους αιώνας του χριστιανισμού, ήτο ότι ή πλάνηται, το φεγγάρι και τα άστρα μεταφέροντο εις το άπειρον από τους άγγέλους.

Εις τον θυθόν των 50 περίπου θαλασσών όλου του κόσμου, εύρίσκονται περί τας 7.000 νασαγιμένων πλοίων που έχουν έντός του κύτους των περισσότερον από ένα δισεκατομμύριον εις χρυσόν και άλλα πολύτιμα μέταλλα. Χάρις εις την τελεσίωσιν των ναυαγοσωστικών μέτρων τα τρία τέταρτα των ναυαγιμένων αυτών σκαφών πρόκειται ν' άνελκυσθούν εις την έπιφάνειαν.

2 ΔΡΑΧΜΕΣ. ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ.

Μία από τας περισσότερον διαδεδομένας πεποιθήσεις εις τον χριστιανικόν κόσμον, κατά τους πρώτους αιώνας του χριστιανισμού, ήτο ότι ή πλάνηται, το φεγγάρι και τα άστρα μεταφέροντο εις το άπειρον από τους άγγέλους.

Εις τον θυθόν των 50 περίπου θαλασσών όλου του κόσμου, εύρίσκονται περί τας 7.000 νασαγιμένων πλοίων που έχουν έντός του κύτους των περισσότερον από ένα δισεκατομμύριον εις χρυσόν και άλλα πολύτιμα μέταλλα. Χάρις εις την τελεσίωσιν των ναυαγοσωστικών μέτρων τα τρία τέταρτα των ναυαγιμένων αυτών σκαφών πρόκειται ν' άνελκυσθούν εις την έπιφάνειαν.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΙΘΟΥΣΑΣ ΣΥΝΑΝΤΙΩΝ

Η ΕΦΕΤΕΙΝΗ ΖΩΗΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πληθώρα ξένων καλλιτεχνών θα παίξουν στὰς Ἀθήνας, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ διρτουόζος Φρίτς Κράισλερ.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΞΕΝΑ ΕΡΓΑ

Μπήκαμε αίσίως εἰς τὸν χειμῶνα. Περί αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει γλῶσσιν οὐδεμία ἀμφιβολία. Κρύο, βροχές, συνεγιά, ἀέρας, ὁ Νοέμβριος δηλαδὴ μὲ ὅλην τὴν φοβερὰν πανοπλίαν του εὐρίσκεται ἐν πλήρει ὁρᾷ. Ὁ ἐστὶ μεθεμπερνεύμενος, ἀσχετοὶ ἡ βασιλεία τῆς χειμερινῆς σαζόν, ἡ ὁποία ἔχει καὶ αὐτὴ τὸ γούστο της, τὰς ἀπολαύσεις της καὶ τὸν ἰδιαίτερον χαρὰκτῆρα της.

Οἱ κινηματογράφοι καὶ τὰ χειμερινὰ θέατρα ἵπνοιον πρό πολλοῦ τὰς πύλας των καὶ συνεχίζουν τὰς παραστάσεις των μὲ τὴς ἀλλὰς των πάντα γεμάτες. Τὰ «ντᾶσιγγι» συμπληρώνουν τὴς τελευταίας προετοιμασίας των καὶ ἐτοιμάζονται καὶ αὐτὰ γὰρ νὰ δεχθῶν τοὺς φίλους τῆς Τεφφίκης. Δὲν ἀναιμενεῖται παρά ἡ ἔναρξις τῶν συμφωνικῶν συναυλιῶν τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, γὰρ νὰ πούμε ὅτι ἡ ἀθηναϊκὴ χειμερινὴ σαζόν παρουσιάζεται ἐφέτος «κομπλέ» σὲ ὅλην τὴν καλλιτεχνικὴν θεατρικὴ καὶ μουσικὴν τῆς κινήσεως.

Τὶ θ' ἀκούσῃμε ὁμῶς ἐφέτος; Νὰ ἔνα ἐρώτημα πού ἔχει τεθεῖ πρό πολλοῦ στοὺς φίλους τῆς μουσικῆς, καὶ ἀποκρίσεται ὅλον τὸν καλλιτεχνικὸν μᾶς κόσμον. Τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν, πού προσιταὶ στὴν ὅλην μουσικὴν κίνησιν τῆς πρωτεύουσας, κάθε χρόνῳ μὲ τὴς θαυμασίας συμφωνικῆς του συναυλίας, ἱκανοποιεῖ μὲ τὸν καλύτερον τρόπο τῆς μουσικῆς «ἀπαίτησι» τὴν Ἀθηνῶν... Ἐφέτος τὸ λαμπρὸν αὐτὸ μουσικὸν μᾶς ὄργανον, καταβάλλει προσπάθειαν ὥστε ἐκείνῳ πού θὰ προσφέρῃ στὰς ἀθηναϊκὰς κοινὸν εἶνε πλούσιον καὶ ἐκλεκτόν. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, ἡ ἐφετεῖν μουσικὴ κίνησις κομπλεῖται πολὺ ζωηρὰ, καὶ ποικίλλει εἰς ἀκρόασεις.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην ἐδδομάδα ἀρχίζουν αἱ θετικαὶ συναυλίαι τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, πού κάθε χρόνῳ ἀποτελοῦν τὸ σπουδαιότερον μουσικὸν γεγονός. Ἐφέτος ὁμῶς εἰς τὰς συναυλίας αὐτὰς θὰ λάβωσιν μέρος καὶ πολλοὶ ξένοι «σοῖστοι», μετὰ τῶν ὁποίων τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν ἔχει ἀρχίσῃ τὰς σχετικὰς διαπραγματεύσεις. Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, ὁ συμπέθεός διευθυντής τοῦ Ὁδείου κ. Οἰκονομίδης, τῆρεῖ «αἰγὴν ἰαθύος» ἀλλὰ αἱ «ἐξωθεν» πληροφορίες ἐπιβεβαιοῦν τὴν εὐχάριστον αὐτὴν εἰδησίην. Ἐτοὶ αἱ Ἀθῆναι θὰ ἔχωσιν τὴν σπανίαν εὐτυχίαν ν' ἀκούσων τὸν διάσημον Βιεννέζον βιολιστὴν Φρίτς Κράισλερ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται σή-

μερον τὸ μεγαλύτερον «βιολί» τοῦ κόσμου. Ὁ Κράισλερ ἔδωκε τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν προσωπικῶς εἰς τὸν κ. Μητρόπουλον, πρόπερσον στὸ Μόντε-Κάρλο, ὅταν ὁ Ἕλληνας μαέστρος εἶχε τὴν εὐτυχίαν διευθύνοντας ἕνα κοντσέρτο, νὰ ἔχῃ ὡς σολίστα τὸν περίφημον αὐτὸν Ἀυστριακὸν βιολιστάν. Ἡ ἐντύπωσις πού ἔφησε στὸν Κράισλερ ὁ Ἕλληνας μαέστρος ἦτο τόσο ἐνθουσιώδης, ὥστε ὑποσχέθη σ' αὐτὸν νὰ κατέβῃ στὴν Ἀθήναν καὶ νὰ παίξῃ. Ἐτοὶ τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν θὰ ἔχῃ τὴν εὐτυχίαν ν' ἀκούσῃ τὸ πρῶτον βιολί τοῦ κόσμου, πιθανώτατα τὸν προσεχὴ Φεβρουάριον. Ὁ κ. Μητρόπουλος θὰ διευθύνῃ τὰ πρῶτα πέντε συμφωνικὰ κοντσέρτα τοῦ Ὁδείου, ἀκολουθῶν δὲ θ' ἀναχωρήσῃ εἰς Ἀμερικὴν, ὅπου θὰ διευθύνῃ εἰς Νέαν Ὑόρκην, Βοστώνην, Μινεάπολιν καὶ Ἀρ-γεντινὴν. Κατὰ τὴν ἐπιστρεφὴν του εἰς Εὐρώπην, θὰ διευθύνῃ στὴς μεγαλύτερας εὐρωπαϊκὰς πρωτεύουσας, Βερολίνον, Παρίσι, Ρώμην, Μιλάνο, Μόντε-Κάρλο καὶ ἄλλας ἰταλικὰς πόλεις. Τὰ ξένα προγράμματα ἀφιερώσονται διὰ τὸν Ἕλληνα καλλιτέχνην, προηματικὸς ὁ μῦθος, καὶ τὸν κατατάσσων μεταξύ τῶν ἑξῆ καλύτερων διευθυντῶν ὀρχήστρας τοῦ κόσμου.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ. Μητρόπουλου εἰς τὸ ἐξωτερικόν, τὰς ὑπολοίπους πέντε συμφωνικὰς θὰ διευθύνουν δύο πασίγνωστοι ξένοι μαέστροι. Εἶνε ὁ Γερμανὸς Σούριχτ καὶ ὁ Ρώσος Ντομπρόζεν. Ὁ τελευταῖος ἔχει ἐπανειλημμένως διευθύνει στὴν Ἀμερικὴ καὶ Εὐρώπῃ τὴς μεγαλύτερας ὀρχήστρας καὶ ἀποτελεῖ ἀνεγνώρισμα μὲν μουσικῆν ἱερωμένην. Ὁ ἴδιος δὲ ἐκτελέσῃ τὸ πῆμpton Βραδεμβούργιον κοντσέρτον τοῦ Μπάχ, γὰρ πιάνο καὶ ὀρχήστραν, παίζων ὁ ἴδιος τὸ πιάνο καὶ διευθύνων ταυτοχρόνως! Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Σούριχτ θὰ διευθύνῃ καὶ αὐτὸς τὰς δύο τελευταίας συναυλίας τοῦ Ὁδείου. Ἀπὸ τοὺς ξένους σοῖστοι, πού θὰ μᾶς ἔρθουν ἐφέτος, ἀναφέρονται τὸν γινώσκον πιασιστὰν Ρουμπινστάιν καὶ τὸν Γερμανὸν διρτουόζον τοῦ βιολιῦ Ἀδόλφον Μπούς. Ὁ Μπούς θὰ παίξῃ εἰς μίαν συναυλίαν τὰ τρία κοντσέρτα γὰρ βιολί τῶν Μπετόβεν, Μπαχ καὶ Μπάχ, ἡ δὲ ὁποία ἐπιμελεῖται διὰ τὴν ἀπόδοσίν του. Θὰ ἀκούσῃμε ἐπίσης ἐφέτος τὸν περίφημον πιασιστάν Οὐνίκου, ὁ ὁποῖος ἐπῆρε τὸ πρῶτον θραεῖον στὸν διεθνή διαγωνισμόν τῆς Βαρσοβίας.

ΣΑΚ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ

Ἰδοὺ μία νέα ἐξωφρενικὴ μανία τοῦ Χόλλυγουντ. Αἱ καλλιτέχνιδες κοσμοῦσιν τὰ πόδια των, μὲ ζωγραφιστὰ ἄνθη. Ἡ μόδα αὕτη τὴν ὁποίαν ἐλανάσρισεν ἡ Τζίν Χάρλοου, κάμνει θρῶσιν τώρα εἰς τὴν Ἀμερικάν.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΑΙΝΙΕΣ ΜΕ ΣΕΝΑΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Πῶς γυρίζονται τὰ ἑλληνικὰ σκέτς.—Σκιᾶς βωδοῦ κινηματογράφου, πού πλαισιώνουν τὸ τραγοῦδι μίαν ντιζέξ.

ΕΙΣ ΕΝΑ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Τὸ ἑλληνικὸν κινηματογράφος ἐξελίσσεται ἀλματωδῶς. Ἀπὸ μερικὰ θωὰ φιλμ πού μᾶς παρουσιάζει τώρα μᾶς ἐτοιμάζει ἐκπληκτικὰς θὰ μᾶς παρουσιάσῃ θυμὸν καὶ δῶν!

Χάρης σὲ μὴ ὁρίαν ἐμπνευσίαν μερικῶν κινηματογραφιστῶν, οἱ Ἕλληνες θὰ θαυμάσωσιν ἐντὸς ὀλίγου τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν κινηματογραφικὸ σκέτς πού θὰ εἶνε σονόρ καὶ παρὰν 100 %.

Τὸ «σκέτς» αὐτὸ θὰ παρουσιάζῃ τὸ γνωστὸ ταγκὸ «Ἀπόψε ὄχι» σὲ εἰκόνες, ἐνῶ θὰ τὸ τραγοῦδι παίζοντες κιθάρα ἡ συμπαιθετέρα «Βασίλισσα τῶν δίσκων» Δανάη.

♦♦♦

Ἄλλ' ἂς παρακολουθήσωμε τὸ «γύρισμα» τοῦ φιλμ:

Βρισκόμαστε στὸ στούντιο τοῦ κ. Νόβακ, στὴν ὁδὸν Σπ. Τρικοῦππ. Εἶνε μὴ μεγάλη αἰθουσα στὸ βάθος τῆς ὁποίας καὶ μπροστὰ ἀπὸ ἕνα σκορὸ ὀνότο, στέκεται ἡ Δανάη μὲ τὴν κιθάρα της, χαμογελῶντας. Πλαί της ὁ μακιγιέρ κ. Κίμων Σπαθόπουλος ρίχνει μὴ τελευταία ματιά στὸ μακιγιὰς τῆς Δανάης. Ὁ ρεζισέρ κ. Μελετόπουλος ἐπιβλέπει τὸ «γύρισμα» Ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν Δανάην εἶνε τοποθετημένος ὁ φωνολήπτης κ. Σανθάκης. Μὲ ἰακουστικὰ σ' αὐτὰ τοῦ κανονίζει τὴν ἔντασι τῆς φωνῆς. Στὸ πλάγιον εἰδικὸ θάλαμον καὶ πῶς ἀπὸ ἕνα παχὺ κρύσταλλον, εἶνε τοποθετημένος ὁ ὀπερατέρ κ. Μαυρίκιος Νόβακ μὲ τὴν μηχανήν του.

Σὲ λίγο, διάφοροι προβολεῖς μεγάλης ἐντάσεως, τοποθετημένοι στὸ θαδάν καὶ στὶς γωνίας τῆς αἰθούσης ρίχνουν ἐκτυφλωτικὸ φῶς ἀπάνω στὴ Δανάην, ἡ ὁποία στέκεται ἀγέρωχη, χωρὶς κανένα τράκ, ἐτοιμὴ νὰ δρέψῃ δάφνης καὶ νὰ δάλῃ τὰ... γυαλιὰ στὴν Λοσιὲν Μπουαγιέ!

Ἐνα κοουδουνάκι χτυπᾷ. Ὁ ὑποφαινόμενος καὶ οἱ λίγοι «θεαταὶ» νὰ πούμε, ἀποσπόμεθα ἀμύλητοι σὲ μίαν γυναι. Καὶ τὸ «γύρισμα» ἀρχίζει...

Ἡ Δανάη παίζει δυὸ ἀκόρντα στὴν κιθάρα της καὶ ἀμέσως ἡ φωνὴ τῆς γιομίζει τὴν αἰθουσα:

Ἀπόψε ὄχι
ἀν' ὅλα τὰ θραεῖα
Ἀπόψε ὄχι
δὲν θὰ σοῦ τραγοῦδῶ...

Μετὰ τὸ «γύρισμα» ὅλοι εἶνε ἱκανοποιημένοι. Ρεζισέρ, ὀπερατέρ, φωνολήπτης, ἡ Δανάη, οἱ θεαταὶ. Πλασιάζουμε πῶς Δανάη. Ἦν ὀνειρεῖσθε γιὰ τὸν ἑλληνικὸν κινηματογράφον:

—Μόνον δταν... κοιμήσθαι ὀνειρεῖσθαι! Τώρα μόνον ἐπλίζω στὴν ἐπιτυχία, σὲ μίαν μεγάλην ἐπιτυχία.

♦♦♦

Ἀλλὰ τί εἶνε τὸ μουσικὸ σκέτς, τοῦ ὁποῦ παρακολουθήσωμε τὸ γύρισμα.

Ἀντίδοι ἐμείς, καταφεύγουμε στὰ φῶτα τῶν εἰδικῶν, πού ἐξεντλῶν ὅλην τὴν ἐμφορὴν γύρω ἀπὸ τὰ μηχανήματα καὶ τὰς πολυπλοκοὺς συσκευὰς συζητοῦντες διὰ ὁδοῦ θέματα.

Μᾶς ἐξηγοῦν λοιπὸν ὅτι τὰ ἑλληνικὰ τραγοῦδια θὰ ἀκούωνται διὰ ζωῆς. Ἡ Δανάη, ἡ Βέμπο, ἡ Λυκαρδοπούλου ἡ ὁποιαδήποτε ἄλλη καλὴ ντιζέξ, θὰ τραγοῦδι μὲ τὴν κιθάρα της καὶ ταυτοχρόνως εἰς μίαν ὁδὸν τοῦ δάφνης, σὲ ὑποδραματικὴν ἡμῶς τῆς αἰθούσης, θὰ ἀναζῇ μὲ ὅλην τὴν γοητεία του τὸ τραγοῦδι. Εἰς τὴν ὁδὸν θὰ παρελθῶσιν οἱ ἥρωες τοῦ τραγοῦδι, ἐκείνης καὶ ἐκείνη καὶ οὐσιπλά, ὅπως εἰς τὸν βωδὸν κινηματογράφου, θὰ παραστάνουν τὸ «ἄς μου ἕνα φίλι», «Γιὰτί μ' ἀφῆκες» καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα θέματα τῶν ἑλληνικῶν τραγουδιῶν.

Ἡ ἰδέα εἶνε περὶ ἡμῶν. Θὰ ἐπιτύχῃ ὁμῶς ἡ πραγματοποίησις της:

Εἶδαμε τὴν δοκιμαστικὴν προβολὴν ἐνός τοιούτου σκέτς. Ἡ ντιζέξ, στὴν μίαν ἄκρη τῆς αἰθούσης καὶ στὴν ἄλλην μερὰ ἡ παρέλασις τῶν σκιῶν πού σκιασθῶσιν τὸ τραγοῦδι. Ὁ τραβδόρος, ἡ πλούσια ἀρκέντισσα σὲ παραθύρῳ, ὁ ἔρω... Εἰδυλλιακὴ σκηνή, πού τέρπει. Ἐπειὰ ἡ ἐγκαταλείψῃ τοῦ φηκτοῦ τραγοῦδι-στοῦ. Ἡ ἀρκέντισσα φυγεῖ με τὸν πλοῦσιον νέον καὶ ὁ τραβδόρος κλαίει... Ὁ λυγμός του συνταιριάζεται ὡραία μὲ τὸ τραγοῦδι τῆς ντιζέξ.

Ἡ ὅλη ταινία εἶνε ὑποδραματικὴ, ἀπλὴ καὶ ὡραία. Τὸ πρῶτον κινηματογραφικὸ σκέτς παρὰ τὴς ἀτέλειάς του, εἶνε ἐπιτυχημένο. Πᾶς θὰ τὸ ὑποδεχθῇ ὁραγε τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν στὶς αἰθούσας τῶν κινηματογράφων μᾶς; Π.

Ο ΔΗΜΟΦΙΛΗΣ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Μιά νύχτα γλεντιοῦ μαζὶ του σὲ ἕνα χαρούμενο κοσμικὸ ἀθηναϊκὸ κέντρο

Ὁ κοσμογιάτης Μπουμπουλ, ὁ κινηματογραφικὸς ἀστήρ, πού ἀγαπᾷ τὸν πόλιν τὸ ἑλληνικὸν κοινόν, ἦλθεν, εἶδε καὶ ἀπῆλθεν. Ἐνα γοργὸ του πέρασμα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἀνεστάτωσε τὴν περασμένη Τρίτῃ δημοσιογράφους, φωτογράφους καὶ κινηματογραφοφίλους.

Ἀπὸ τὸ πλοῖον πού τὸν ἔφερε ἀπ' τὴν Κωνσταντινῆ, ὁ Μπουμπουλ, ἀπεβίβασεν ἡλιασσοὺς, γεμάτους μπύρας, γεμάτους ζῆλον, ἀπαράλλακτος ὅπως εἶνε στὴν ἀπόδυσιν. Τὸ κοινὸν τὸν ὑπεδέχθη μὲ... ἐρόδους. Τὸν περιεκύκλωσε, τὸν πολιοῦρκεσε, τὸν ἔψαυσε μὲ ἀπιστευτὸν μαχητικὸν μένος, τοῦ ὁποῦ τὸν τόνον ἔδωσαν κυρίως τὰ θῆλεα, πού εἶχαν συρρεύσει μὲ ἐξέσπλον ἐνθουσιασμοῦ διὰ νὰ χειροκροτήσωσιν τὸ ἰνδαλμὰ των καὶ νὰ ἀποκησῶσιν τὸν περιπόθητον αὐτόγραφον.

Ὁ δημοτικώτατος Μπουμπουλ ὑπέστη τὰ βάσανα αὐτὰ τῆς δόξης μὲ εὐθυμὴν καρτερικότητα... Εἰσῆλθε μετὰ αὐτοῦ, φωτογραφίστε καὶ αὐτόγραφον, ἐπὶ τῶς ἀπείρες φορές πρὸ τοῦ φατοῦ, ἐκομπλιμεντάρισε τὰς θαυμαστὰς του καὶ τέλες... κατῶρθε νὰ γυλιώσῃ.

Τὸν εὐρήκαμε τὸ θράδιν εἰς τὸ «Ἀμπασιαντέρ», νὰ πίνῃ σαμπάνια αὐτὴν τὴν φορὰν ἀποκλειστικῶς διὰ λογαριασμόν του...
—Μόλις κατῶρθεσιν, μᾶς εἶπε, νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὰ καταδικωτικὰ ἀποσπάσματα τῶν θαυμαστῶν μου.
—Καὶ ἐδῶ τί κάνετε;
—Καθόθι ἐλέπετε... καταγίνονται νὰ

Ὁ Μπουμπουλ ἐν μέσῳ τῶν χορευτῶν καὶ τῶν μουσικῶν τοῦ «Ἀμπασιαντέρ» ποζάρει διὰ τὸ «ΕΡΓΟΝ»

συνέλθω. Μὴ μοῦ ἀπευθύνετε, λοιπὸν, ἐρωτήσεις... πρὸς Θεοῦ.

Ἐπακούομεν εὐχαρίστας, δεδομένου μάλιστα ὅτι ὁ μέγας κωμικὸς περιστοιχίζεται ἀπὸ τὴν Μαργκό, τὴν Σουζὺ, τὴν Λιντὴ, τὴν Νταϊζὴ καὶ ἀπὸ πολλῶν χαριτωμένων χορευτῶν, οἱ ὁποῖες ἔχουν ἐπιδοθὴ γύρω του εἰς ἕνα θεατικὸν συναγωνισμόν τρυφερότητας καὶ μειδιάματων. Πληροφοριάζομαι ἐν τούτοις ὅτι ὁ Μπουμπουλ, δὲ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν Δεκέμβριον, ἔχοντας εἰς τὸν νοῦν τὸ σενάριον μίαν εὐθυμὴν ταινίαν πού θὰ φέρῃ τὸν τίτλον «Ἡ ἐπιστροφή ἐνός ἀρχαίου». Εἰς τὴν ταινίαν αὐτὴν ὁ Μπουμπουλ, θὰ ὑποδυθῇ ἕνα ἀρχαῖον πού ἐπιστρέφει ἀπὸ ἕνα λάθος τῶν φυλάκων τοῦ Παραδείσου εἰς τὴν γῆν μας καὶ τὰς ἀθλιότητας τοῦ 1936...

—Εἶνε ἀλήθεια ὅτι θὰ παίξετε αὐτὸν τὸν ρόλον; τὸν ρωτοῦμε.
—Δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ τίποτε ἀποψέ... μᾶς ἀπαντᾷ γελῶντας. Μὲ φιλοξενεῖ εὐγενῶς τὸ κέντρον, καὶ καθὼς καταλαβαίνετε, τὸν μόνον ρόλον πού μπορῶ νὰ ὑποδυθῶ εἶνε ὁ «Βασιλεὺς τῶν τζαμπατζήδων»...

Ἐνα αὐτόγραφον τοῦ Μπουμπουλ, διὰ τὸ «ΕΡΓΟΝ»

Ἡ ὀλίγη ντὲ Χαθίλλαντ, ἡ μεγάλη ἡθοποιὸς πού ἐδριμάτευσε πέρσι εἰς τὸ «Ὀνειρὸν θερρινῆς Νυκτός», πρωταγωνιστὴς ἐφέτος εἰς μίαν δραματικὴν ταινίαν τῆς Γουβέρνερ Μπρόδερς «Κριμαϊκὸς πόλεμος».

Ὁ συμπαιθετάτος ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Πάουλ Χέρμινγκερ, ὅπως θὰ τὸν θαυμάσωμε ἐφέτος εἰς μίαν ἀριστοτεχνικὴν μουσικὴν ταινίαν «Ἐρωτες ἀθανάτων», εἰς τὴν ὁποίαν ὑποδύεται τὸν ρόλον τοῦ Σούμπερτ.

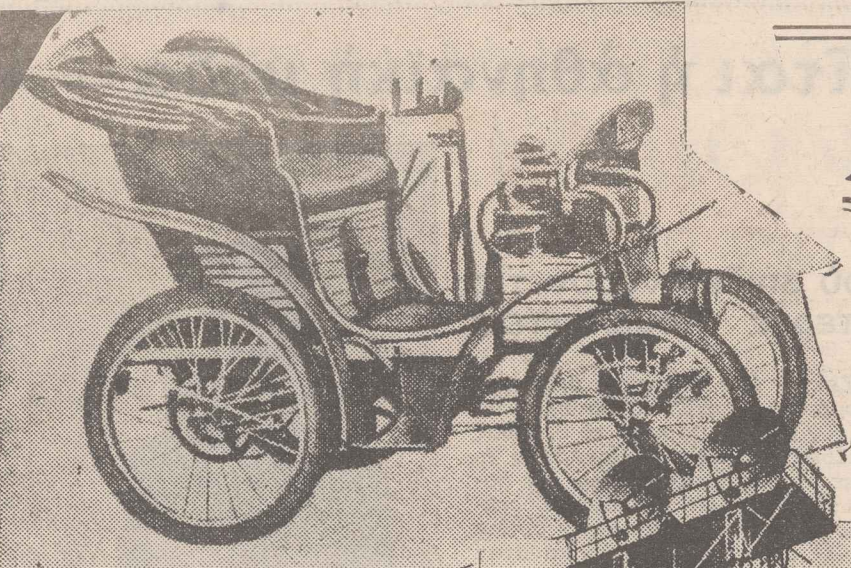

Μία εκατονταετία άλματων των προόδων της σύγχρονης επιστήμης

ΑΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

τοισιδήρου, έγιναν καθ' ολοκληρίαν σιδηροδρομικοί. Τέλος εστρώθη η πρώτη χρησιμοποιηθείσα σιδηροδρομική γραμμή 45 χιλιομέτρων μήκους μεταξύ Στόκτων και Δάρλινγκτων, και κατόπιν άμέσως η δεύτερα μεταξύ Λίβερπουλ και Μάντσεστερ το 1825. Η πρόοδος του νέου μέσου μεταφορών υπήρξε άλματική εις όλον τον κόσμο.

Εις την Αγγλίαν το 1829 υπήρχαν 456 χιλ. σιδηροδρομών, το 1836, 3046

χιλ. το 1860, 15609 χιλ. και σήμερα υπάρχουν άνω των 40.000.

Εις την Γαλλίαν δια Βασιλικού Διατάγματος της 26 Φεβρουαρίου του 1823 ενεκρίθη η κατασκευή σιδηροδρομικής γραμμής, διά ζωικήν έλξιν, μήκους 23 χιλιομέτρων, σήμεραν δέ το σιδηροδρομικόν δίκτυον έχει μήκος άνω των 35.000 χιλιομέτρων.

Το παγκόσιον δέ σιδηροδρομικόν δίκτυον άντιπροσωπεύει σήμεραν μήκος 1.222.300 χιλ., κατανεμηται δέ ως εξής: 385.000 χιλ. εις την Ευρώπην, 600.000 εις την Αμερικήν, 180.000 εις την Ασίαν, 58.600 εις την Άφρικήν και 48.300 εις την Αυστραλίαν. Βραδύτερον δέ, με την εξαίρεσιν της χρησιμοποιήσεως του ηλεκτρισμού, εφημέριον ούτως κατά πρώτον το 1896 στην Αμερικήν διά την κίνησιν των σιδηροδρόμων και έκτοτε διεδόθη εις όλον τον κόσμον.

Όμοιαν σχεδόν εξέλιξιν είχαν η άεροπλοΐα. Έννυ κυρίαρχος των θαλασσών ήτο το μεγάλο ισοφόρον είτε εμπορικόν, είτε πολεμικόν και κανείς δεν έπίστευεν ότι τα πρώτα αεροπλάνα, τα όποια έκινούντο και με πανιά και είχαν έναν ψηλό σωνήλα σύστημα εις το κέντρον του καταστρώματος και δύο ρόδες εις τα πλάγια, σαν των μύλων, που κυλούσαν τα νερά, ήτο ποτε δυνατόν να έκτοπισουν τα υπερήφανα, μεγάλα σπασφορά. Η τελειοποίησις της άεροπλοΐας επέτρεψε την άμεσότητα και τερραστίαν ανάπτυξιν της άεροπλοΐας.

Ο ηλεκτρισμός από των πρώτων πειραμάτων του δημαρχου του Μαγδεβούργου, Όττο φον Γκέρκιε, το 1672, έσπείωσε επίσης συνεχείς προόδους. Εις την Ιστορίαν της εξέλιξεως του πρέπει να αναφέρονται τα όνοματα του άββα Νολέ, του Χάνσεν, του Λιπεντόρφ του Φραντσί, του Φραγκλίνου (1747), του Βόλτα (1791), του Σπιννερ (1866), του Γκράμμι (1869), του Παντινιάν και τέλος του Έδισον, ό οποίος καταπληροποιεί τον κόσμον διά της σκευής του, την όποιαν παρουσιάζει εις την Διεθνή Έκθεσιν των Παρισίων του 1881, διά της όποιας διοικείται το φώς εις 1200 λαμπτήρας.

Ός τότε και τα όπια άλλα και οι δρόμοι των περισσότερων προηγμένων πόλεων μόνον — διότι στις άλλες μετά την ύψος του ήλιου έθαύρισε σκότος θαυό — έφωτίζοντο με λάδι, με κερί, με πετρέλαιον και κατά τα μέσα του παρελθόντος αιώνος, το άερίοφως είχε κάνει την πρώτην του εμφάνισιν. Ο φωτισμός των θαύρων με άερίοφως είχε τερραστίαν έπιτυχίαν και κανείς δεν έσκέπτετο τότε, ότι ήτο δυνατόν να εφευρεθί κάποι καλύτερον.

Από του 1859 όπου ο Ίταλός Πατινιάν κατασκεύασε το πρώτο δυναμό και από του 1883 όπου έγινε εις το Μιλάνον το πρώτο μεγάλο εργοστάσιον ηλεκτρισμού με έξη δυναμό, εφ' όσον σήμεραν, με τους κινητήρας Ντιζελ, δεν υπάρχει σχεδόν χωρίο και άρκετήμια, όσον μακράν και άν είναι από διονδύητο κέντρον, που να μην έχει εξαεραλκή και τουλάχιστον τον φωτισμόν του.

Ο κινητήρ έσωτερικής καύσεως υπήρξεν ένας άλλος μεγάλος συντελεστής της σημερινής προόδου. Η πρώτη έμπνευσις των Ίταλων, των Μπερσάντι και

ΑΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

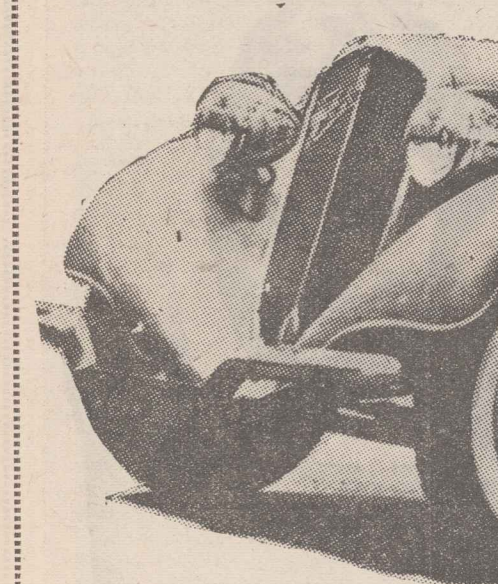
Ματεούτσι το 1853 έμεινε άνεκμετάλλευτος, αλλά βραδύτερον έτελειοποιήθη και κατέλαβε κατά τα τελευταία έτη σπουδαιότατην θέσιν μεταξύ των σπουδαιών σχεδόν ανθρώπινων αναγκών. Την αυτήν έποχην περίοδον, εις την έκθεσιν της Οβελίας (1869) άποδεικνύεται η δυνατότης της μεταφοράς του ηλεκτρικού ρεύματος διά των ηλεκτροφόρων συρμάτων, ανάκαλυσιν τερραστίας έπίσης σημασίας, έννυ ο Γάλλος Μεσσεμνέ ανεκάλυψε τον τρόπον της μετατροπής του κυττωσιδήρου εις χάλυδα, ο Σουμπρέρο την νιτρογλυκερίνην και ο Ραβίτς την πρώτην γραφομηχανήν. Τα χρόνια εκείνα επίσης αρχίζει να διαδίδεται οι τηλεγραφοί και να αναφαίνεται το τηλεφώνον.

Ο άνθρωπος από άρχαιοτάτων χρόνων προσεπάθησε να επικοινωνήνη από μακρά εις διά της φωνής, είτε κατ' άλλον τρόπον, χωρίς την χρησιμοποιήσιν άγγελιαφόρου.

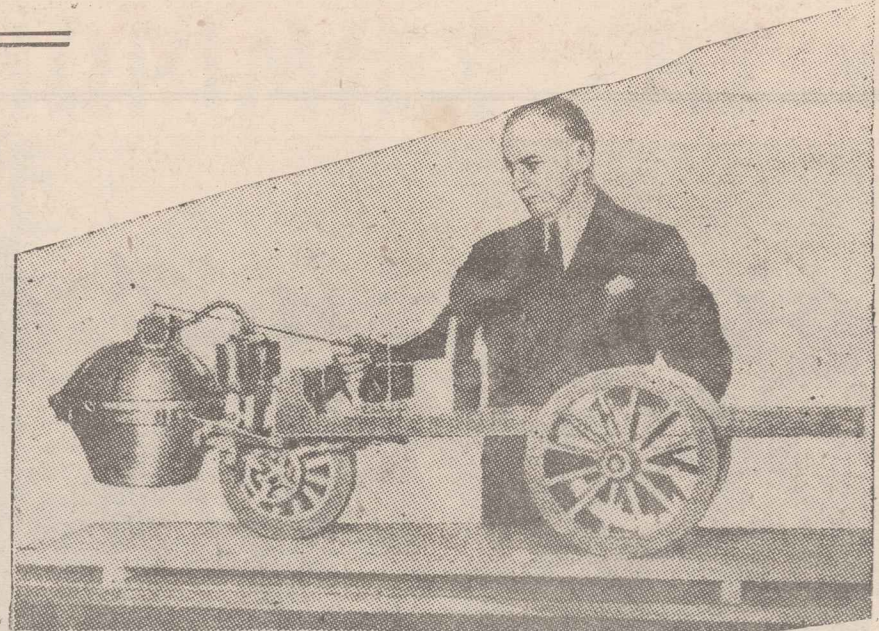
Διά την φωνήν η πρώτος χρησιμοποιηθείς τρόπος, ο χρησιμοποιούμενος και σήμεραν είναι ο τηλεβόας. Οι Κινέζοι δέ είχαν εφεύρη ένα τρόπον μεταδόσεως της όμιλίας, μέχρις άποστάσεως 600 μέτρων. Τα πρώτα όμως πειράματα του σημερινού, τόσον διαδομένου τηλεφώνου, έγιναν το 1854. Τα πειράματα μόνον των Γκράχαμ Μπέλ και Έλιο Γκραβι έδωσαν πρακτικά αποτελέσματα το 1870, το δέ 1875 ο Μπέλ άνεκάλυψε 2 ώρες πρό του Γκραβι την θαυμασίαν έπιτυχίαν των πειραμάτων του. Το μικρόφωνον Χιούξ συνέβαλεν εις την πληρεστέραν έπιτυχίαν και το πρώτον τηλεφωνικόν κέντρον ήρκει να λειτουργή εν Βοστώνη κατά την έποχην εκείνην.

Έκτοτε η εφευρέσις αυτή κατέκτησε τον κόσμον.

Τα χρησιμοποιούμενα σήμεραν εις την ύψηλιν τηλεφωνα υπολογίζονται εις 33 εκατομμύρια, εφ' έννυ το ήμισυ αύτούτα.

Άνω, τα πρώτα αυτοκίνητα: Ο εφευρέτης Νταίμλερ, κοντά εις την πρώτην πρωτόγονον σκευήν αυτοκινήτου. Εις το μέσον: Ένα δυσκίνητον και δύσχηστον αυτοκίνητον του 1900. Κάτω, ένα θαυμασίον ταχύτατον αεροδυναμικόν αυτοκίνητον του 1936, και παρ' αυτό, η χαριτωμένη οδηγός του, διά την όποιαν το σωφάρισμα είναι μία μοναδική άπόλαυσις.

ρεύσιναι του θυθού των υδάτων είχαν τεθή εν χρήσει από τον καιρό του Σολομώντος και του Μεγάλου Αλεξάνδρου, έννυ τότε οι πρώτον πραγματικόν υποβρύχιον υπήρξε η «Χελώνη» του Αμερικανού Μπούσελ το 1776, και κατόπιν ο «Ναυτίλος» του Ρούλντινς το 1801. Τελειοποιήματα τύπου κατεσκεύασε ο Γερμανός Μπόουερ το 1850, από δέ του 1884 μέχρι του 1892 διάφοροι έφευρέται όλων των εθνών έπέδωξαν εις την τελειοποίησιν του. Το τελευταίον δέ όλων υπήρξε το «Ναρόν» του Γάλλου Λομπέρ το 1897.

Το πρώτο έπινοήθη έν αυτοκίνητον έκ κηχα κατασκευασθέν από τον Γάλλον Ιωσήφ Κινιό το 1769 και έφθασε ταχύτητα 4-5 χλμ. την ώρα. Το 1828 οι άποκινηταί άμαξίς έχουν τελειοποιηθή έκ εκπροσώπων πράγματι χιλιάδες άνθρωποι εις το Λονδίον, εις το Παρίσι και άλλα μεγάλα κέντρα ίδιως. Το 1885 ο Νταίμλερ κατασκεύασε την πρώτην πετρελαιοκίνητην μοτοσυκλέταν και το 1890 το πρώτον αυτοκίνητον. Ταυτόχρονας ο Μπερνάρντι στην Ίταλία από το 1890-1893 κατασκεύαζε άμαξία αυτοκίνητα κινούμενα με πετρέλαιον.

Το 1901 ο Μαρκόνι εύρίσκει στην Αμερική διά να προσάβηρη να επικοινωνήνη με το ραδιοφωνικόν του σταθμόν το Πωλντί. Και έπιτογκάνει. Η άποστάσις των 3400 χιλιομέτρων που χωρίζει την Ευρώπην από την Αμερικήν, υπέρναι του Ατλαντικού, έχει υπερνικηθή. Έκτοτε η εφευρέσις του Μαρκόνι, όπως ο φωνογράφος του Έδισον, όλίγο πρότερον, έπρωτεύουσε συνεχώς και έτεκολογεί τελειοποιούμενη.

Έχομεν συνέχεια το άσφματον τηλεγραφών, τον άσφματον τηλεγραφών και ήδη τις πρώτες έπιτυχείς εφαρμογές της τηλεράσεως. Το θαύμα του ραδιοφώνου δέ έχει κατακτήσει πλοία, σιδηροδρόμους, αυτοκίνητα, πόλεις, έξοχες, χωρία, άπομεμονωμένες γήους, κορυφές βουνών μαζί με το άεροπλάνον και το άερόπλοιο την άλλην θαυμασίαν άρεσκον εφευρέσιν του ανθρώπου.

Από τους άδελφούς Μονγολφιέρους με συνεχείς τελειοποιήσεις έφθασε μέχρι των σημερινών κυρίαρχων το άερος, των περιφημών τοπείων.

Το 1903 οι Αμερικανοί άδελφοί Ράιτ κατορθώνουν με ένα πτερόπλάνο, με κινητήρα ήτ, κατασκευασθέν από πετρώσιν 265 πόντων. Το 1905 οι άδελφοί Ράιτ μένουν εις τον άερα πλοή άρα και το 1909 ο Μπλερίν υπέρβαινε το στενόν της Μάνικης. Ο παγκόσιος πόλεμος άδιδε μεγίστην ώθησιν εις την άεροπορίαν και οι όσοι των διαφόρων κρατών έκτελούν πραγματικά θαύματα. Σήμερα πλέον οι άεροπόροι, μεταξύ των όποιων κατέχουν έτελεύσεως θέσεις και γυναίκες, δεν γνωρίζουν πλέον όρια εις την θράσιν των.

Ο Ίταλός Άντζέλλο Καπόρβωσσε να διώκει εις το άεροπλάνον του ταχύτητα 709 χλμ. την ώρα και ο Ντοαύ άνήλθε εις ύψος 14.500 μέτρων.

Δεν πρέπει θέσθαι να λησμονήσουμε τον κινηματογράφον, το ποδηλάτο, την ραδιομηχανήν και τόσες άλλες μικρότερες εφευρέσεις ως και τις μεγάλες προόδους της Ιατρικής, της θεραπευτικής, της ύγιεινης και όλων των άλλων έπιστημών, ως και την συνεχέσιν των ήδη άρεσθέντων, της τηλεράσεως, της έρευνής της στρατοφωσίας, των άναυπηρωμένων πολέμων, των κινητηρών πτηνών άναυπηρωμένων, των άναυπηρωμένων άλλων, κατ' αυτών τον τρόπον ηλεκτρισμός μεταφέρεται εις μεγάλας άποστάσεις όπου φωτίζει όλοκληρούς λαούς, έξω από την θάλασσαν, που εύρίσκονται άλμα και κινεί πρόοδους εργοστάσια. Αι πρώτοι προσπάθειαι χρησιμοποιήσεως του ηλεκτρισμού αυτοκινήτων έγιναν έπίσης κατά την αυτήν έποχην. Άν και η Ιστορία αναφέρει ότι μέσα προς έξε-

P. ΚΡΑΟΥΣ

νοδεύει. Καί σε λίγο η εξέγνσις «είνε το μακενόν του δεινα οίκου, είναι το μακενόν του δεινα, πετά από στόματος σε στόμα. Φτωχή μικρή! Όλος ο κόσμος τώρα ξέρει ότι από αυτά που φοβάς τίποτε δεν είναι δικό σου. Φοβάς ξένα φορέματα. Νοιώθει ό κανένας τον πόνο σου από τις πληγές της φιλοτιμίας σου και την αϊτία του ρευδισμού σου στην άκρη του τραπέζιου. Ξέρω τι όνειροπολείς: «Να θούλαξες όλη η όδός Έρμού, να κανόναν το κατάστημα, να μην υπήρχε κανένας άπατιτής, να σου έμεναν, δικά σου, τα πολύτιμα φορέματα, που φορείς»...

Άλλά κάποιος την πιάνει έπάνω στα άμαρτωλά της όνειροπολήματα, ταρασσεται, γυρίζει και βλέπει τον άνθρωπο του μαγαζιού, που την έχει πιάσει από το μπράσο:

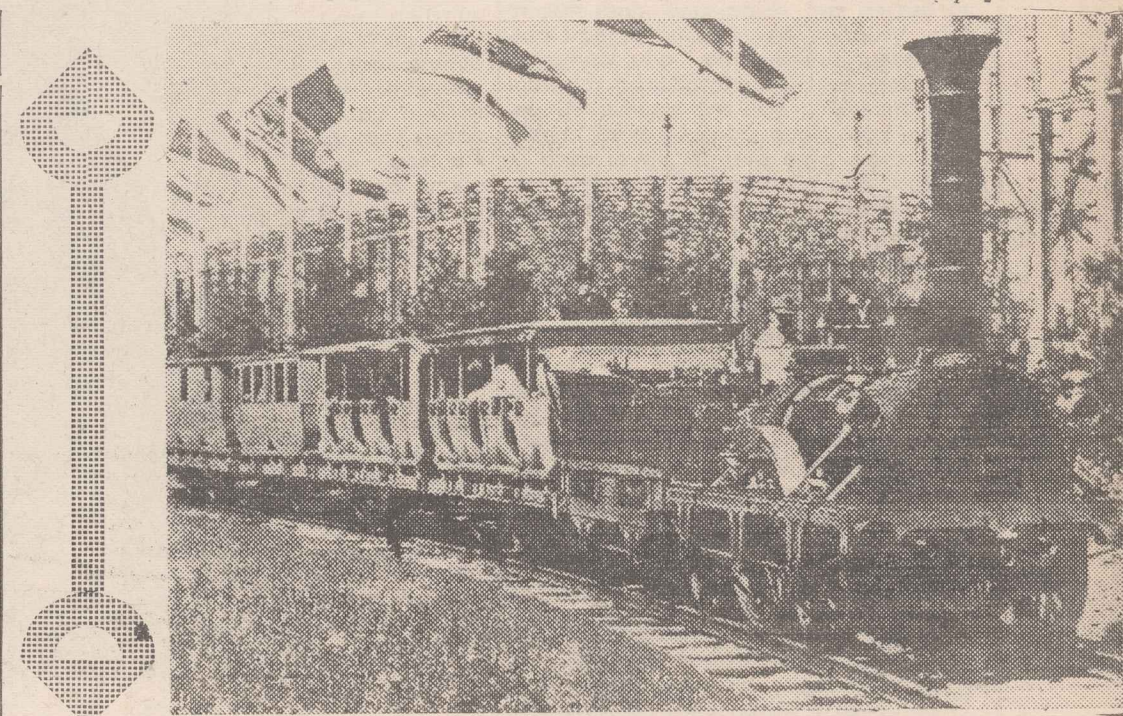
—Σήκω, τώρα, να πάμε στο μαγαζί, να θάλω τις τα ρούχα...

Μετά κάμποση ώρα ο ηλεκτρικός γλάμιος κάποιου λασιπυμένου σοκακιού λαικής συνοικίας, έλπει και σκολιάζει το ξεδαμμένο κ... λάκι, το θαυμαστικό πανωφόρι, το φουαντό πόντο της κάτσης και το έλαφές στροβοσκοπιμένο παπούτσι μιας... όπτι της... ΣΗΜ ΓΙΑΛΑΜΑΣ

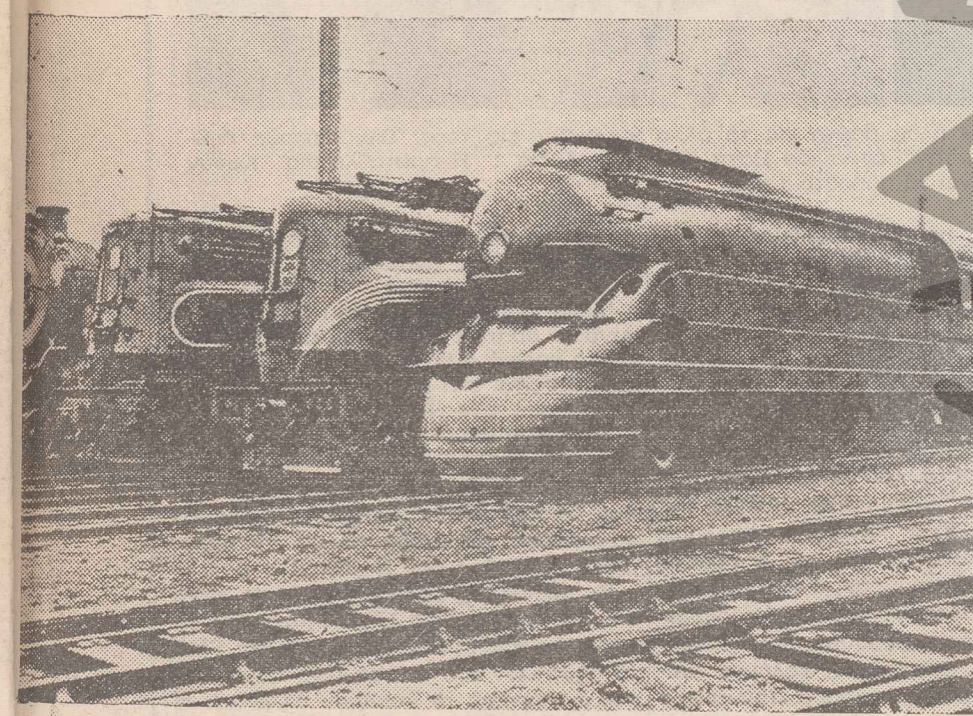
Συγκρίνατε αυτό το πρωτόγονον αυτοκίνητον (άνω) με την θολίδα που ο Αμερικανός Τζών Σέιντ σκοπεύει να εξαποστείλη εις την σεληνήν. Πόση διαγνώδης πρόοδος έχει σημειώθ έντός μιας εκατονταετίας εις τα μεταστροφικά μέσα! Ο άτμοσφαιρικός συσσωρευτής, γιγαντιαίο άμερικανικόν έργον (παραπλεύρως) έρχεται να συμπληρώσιν αυτήν την εικόνα των θριαμβευτικών ανθρώπινων κατακτήσεων. Κάτω, ένα από τα πρώτα τραμ που ετέθησαν εις κίνησιν.

σει ένα άτμοπυροδρόνον, το όποιον είχε όνομασει «Άρχιτρονόν» και του όποιου την εφευρέσιν άπέδιδεν εις τον Άρχιμήδην, αν και τούτο δεν φαίνεται αληθές. Τη 1560 ένας νεαρός Ίταλός φυσικός, ο Ίωάννης Βαππαστί ντε λα Πόρτα, ίδρυσε έταιρίαν προς έρευναν των μυστηρίων της φύσεως και τη 1615 ο Γάλλος μηχανικός Κώς έσυνέκλεισε τα πειράματα του Πόρτα, τα όποια έδυσκολούθησαν κατόπιν ο Μπράγα τη 1629, ο Ράμσευ τη 1630, ο όποιος έλαβε και διπλώμα εύρεοτεχνίας διά άτμιαντλάν, ο Παπέν, ο Σαβέρν, ο Νιουκόμεν, ο Βάπ, ο Βόλφ, ο Φρόυντ, ο Φαρκόν από του 1680 μέχρι του 1780. Τέλος τη 1807 ο Φούλτον έφάρμοσε τον άτμόν εις τα τροχοφόρα άτμιοπλοία και τη 1829 ο Στίβενσον εις τον σιδηροδρόμον. Η πρόοδος αυτή του άτμοι, ήτις επέτρεψε την δημιουργίαν της πρώτης άτμομηχανής του 1764 επέτρεψε την τερραστίαν ανάπτυξιν των σιδηροδρόμων επί της γής και της άεροπλοΐας διά μέσου των θαλασσών.

Ο σιδηροδρόμος άνεπτυχθή και εξέλιχθη εν Αγγλίαι και δι' εις τα άλλα κράτη της άρχικής, όπου οι άμαξίαι που μετέφερον τον άνθρωπα έούρουντο μέχρι του 1630 επί Ϋυλοτροχιών, αι όποίαι, άφου πρώτον ένεδύθησαν διά κυ-

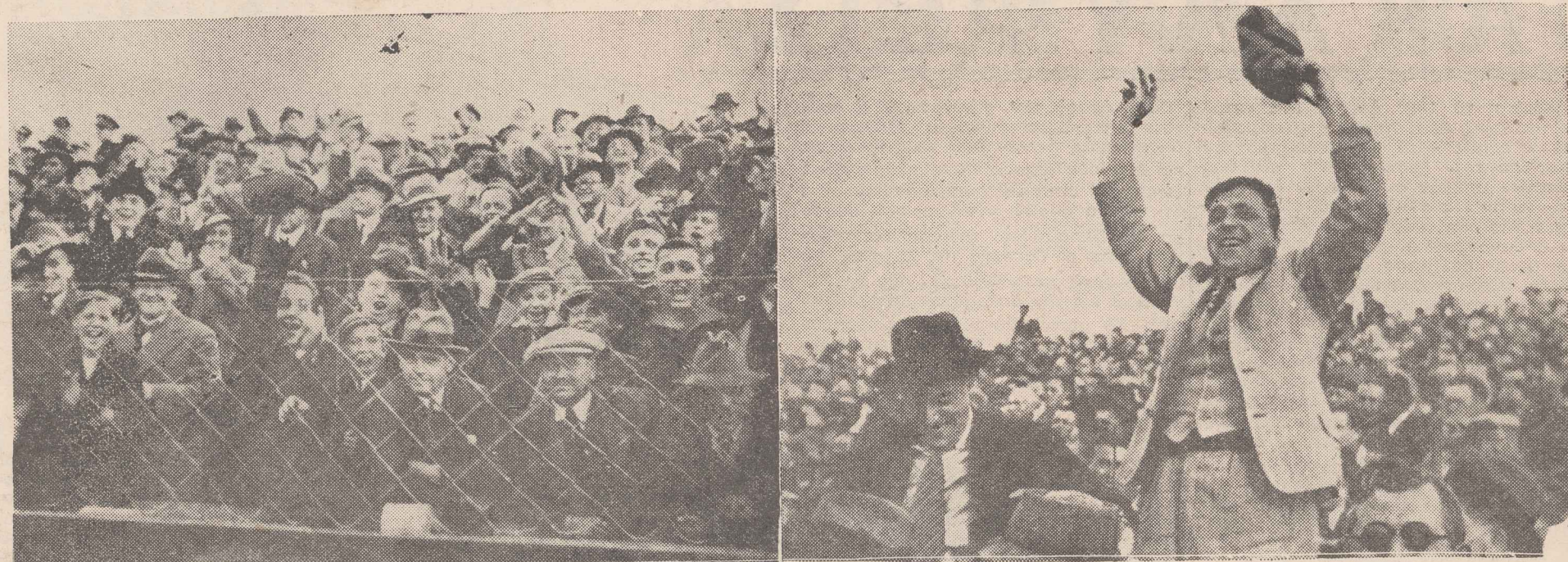
Το τραίνο έπισης ήτο άλλοτε...

Οι σημερινοί διαγνώδους ταχύτητας συρμοί...

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Δύο στιγμιότυπα από τον ποδοσφαιρικό αγώνα των εθνικών ομάδων Άγγλων-Λυστρίας που έδόθη πρόσφατα στο Λονδίνο. Οι φανατικοί φιλάθλοι παρακολουθούν με αγωνία και ένθουσιασμό τον αγώνα που έληξε με 3-2.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΣΤΙΒΟ

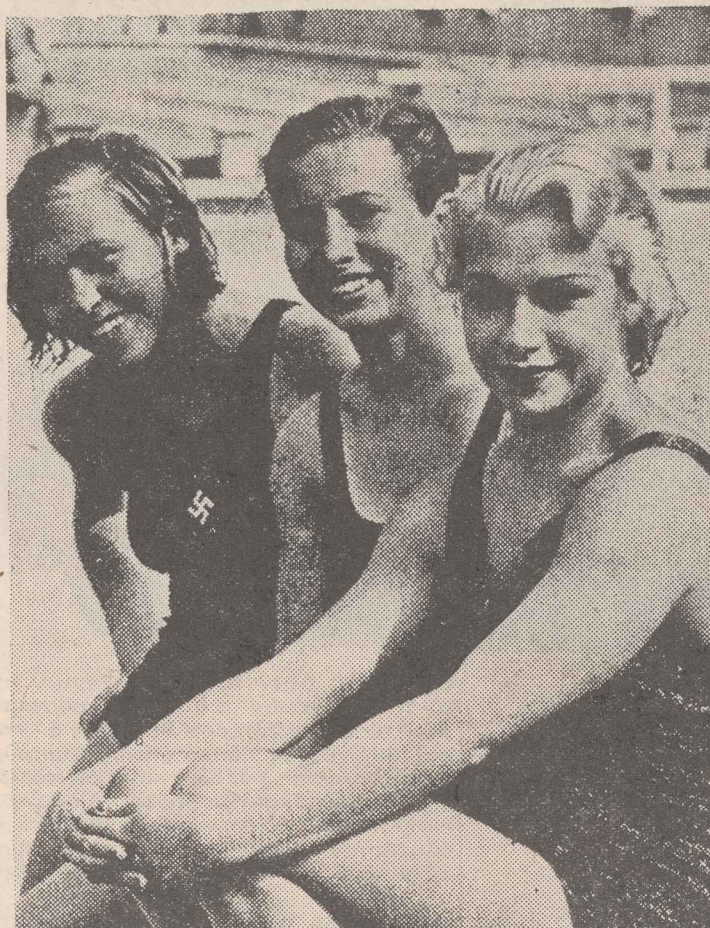
ΑΕΡΑΣ, ΗΛΙΟΣ, ΚΙΝΗΣΙΣ, ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Είστε γνωστών ότι οι γυναίκες ασχολούνται τόσο πολύ με την ωραιότητα των, ώστε δεν παραλείπουν να βγάλουν το «ρούζ» και τη «πούδρα» και όταν ακόμη εύρισκονται μέσα σε κοσμικών κύκλων. Οι άνδρες όμως δεν ενδιαφέρονται δια την εντύπωση που προξενεί η ωμορφιά ή η ασχημία των. Την απάντησιν στο λογικό αυτό ερώτημα έδωσε το συνέδριον πρό μνηός στην Νέαν Υόρκην συνέδριον των ιατρών καλλονής. Το συνέδριον, λοιπόν, απεφάνθη ότι εις 3-4ην την Αμερικανικήν — 125 εκατομμύρια κάτοικοι — μόνον 500 χιλιάδες άνδρες υπεβλήθησαν εντός ενός έτους εις ειδικήν θεραπείαν των ιατρών καλλονής.

Αν όμως το... δοκίμιον φύλον δεν συνάδει στα Ίνστιτούτα καλλονής, δεν σημαίνει ότι δεν ενδιαφέρεται για την ωμορφιά του προσώπου του, το σώμα, το χρώμα του και της υγείας του. Εκατομμύρια δολαρίων —κατά τας πληροφορίες πάντοτε του συνεδρίου της Νέας Υόρκης— διατίθενται υπό του ανδρικού φύλου δια την αγοράν διαφόρων καλλυντικών, κρέμας, πούδρας, αρωμάτων και άλλων σχετικών ειδών. Είστε γνωστών ότι και οι αρχαίοι Έλληνες δια της φυσικής άγωγής δεν επεδίωκον μόνον την διατήρησιν της υγείας των αλλά παραλλήλως και την «ωραιότητα» του σώματός των. Περί της χρήσεως και της σημασίας που απέδιδον εις τα καλλυντικά οι αρχαίοι, έχομεν σήμερα αναμνηστικόν μαρτύριον τόν τάφον του Τούταγχ-αμ, όπου ευρέθησαν πλούσιον τού νεκρού βασιλέως πλήθος αρωμάτων και άλλων καλλυντικών, τα οποία προφανώς θα χρησιμοποιούσιν υπό αυτού εν τη ζωή.

Και αυτός ο Μυάμεθ, όπως αναφέρουν τα θύλα, χρησιμοποιεί αρώματα και προσέφερον στους πιστούς του. Συνέσπας δε να γίνεται η χρήση των μία φορά την εβδομάδα και συγκεκριμένα κάθε Παρασκευήν.

Επίσης εις την αρχαίαν Ρώμην οι περίφημοι αρωματοποιοί Κόσμος και Νι-τούρο, που ήταν για την εποχή εκείνη οι πιο σημαντικοί Γερμανοί των Παρισίων, είχαν μεταξύ της πελατείας των άνδρες.

Αριστέρα: Η Αμερικανική Δωροθέα Πούντον, η οποία ήλθε πρώτη εις το άλμα γυναικών εις τους Ολυμπιακούς αγώνες μαζί με την Αμερικανίδα Μίς Βέλμαρ Ντάνο και την Γερμανίδα Βάττι Κέλλαρ. Δεξιά: Η πρωταθλήτρια Κόουν έμφ δένει τα παπούτσια της.

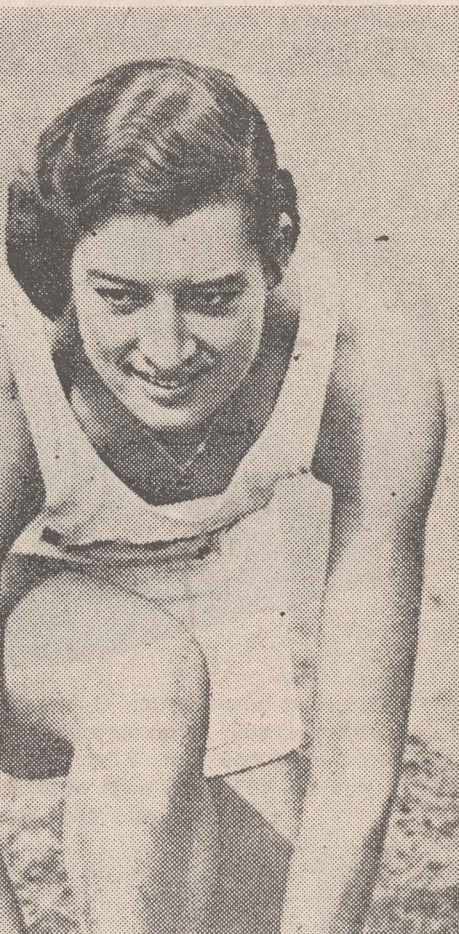
αί γυναίκες ενδιαφέρονται να διατηρήσουν τη νεότητά των.

Πάντοτε το παράνομο του ώραιου φύλου ήταν ότι μία γυναίκα γρήγορα γρηγορώτερα από τον άνδρα. Τώρα που η γυναίκα εγκατέλειψε το σαλόνι και την κουζίνα και ζητεί την ωμορφιά στον ελεύθερο αέρα και τον ήλιο, καταλαβαίνει το μυστικόν της διαφοράς αυτής. Η φυσική άγωγή, η γυμναστική, η κίνηση, τα θαλάσσια λουτρά, τα σπορ, εξασφαλίζουν την υγεία, την ωμορφιά, τα νεύρα. Να ο λόγος για τον οποίον η γυναίκα κεί εξέρχεται προς τα σπορ και την φυσική άγωγήν έλαβε τρομακτικές διαστάσεις τα τελευταία χρόνια.

Δεν υπάρχει σπορ, το οποίον να μη κατέκτησε η γυναίκα. Αθλητισμός, ποδόσφαιρον, ξιφομαχία, ποδήλατον, αεροπλάνον, πάλη, τένις, ποδηλατον, αυτοκίνητον, ο' όλα τέλος πάντων τα σύ-

χρονα αθλήματα το άσθενές φύλον έδειξε μίαν χαρακτηριστικήν ειδικεύσιν και πρόδοον. Η σύγχρονη γυναίκα ζητεί στη φύσιν και στα σπορ, την διατήρησιν της υγείας και της νεότητός της.

στην έντατική αυτή εργασία των τελευταίων ετών οι γερμανικοί μάζα απέκτησαν, μπορεί να ηί κανείς, αθλητική συνείδηση. Και έτσι βλέπομε τη σημερινή Γερμανίδα, γεμάτη ζωή, χάρη, υγεία, να θριαμβεύη στους Ολυμπιακούς και να

θεωρή το υπαίριον και τα σπορ, την πιο αναπημένη της απασχόλησις.

Αλλά μήπως μόνο στη Γερμανία η γυναίκα ρίχτηκε με τό μούτρα στα σπορ και τη φυσική άγωγή; Μήπως το ίδιο δεν παρατηρείται στη Γαλλία, την Άγγλία, τη Ρωσία, την Ιταλία, την Ούγγαρια; Σήμερα η γυναίκα θυσιάζει ένα μέρος από τας απασχολήσεις του σπιτιού χάριν της υγείας της και της ωμορφιάς της. Θεωρεί απαραίτητον να κάνει λίγη γυμναστική, να παίξει τένις, να κολυμπήσει, να ζήσει στο υπαίριον.

Ο ελεύθερος αέρας, ο ήλιος, η κίνηση, το κατά φύσιν ζην, αποτελούν το μυστικόν της υγείας και ωμορφιάς. Είναι το σύμβολον του αιώνα μας, σύμβολον που κατέκτησε το άσχημον αλλά και το ώραιον φύλον.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΙΣ ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ ΣΑΣ ΟΤΑΝ ΤΑΞΕΙΔΕΥΕΤΕ

Πώς εξαπατούν τους επιβάτας οι «ποντικοί των πλοίων»

Να σάς τους δείξουν δεν θα το πιστέψετε. Θα χαμογελάσετε με την αφέλειαν του διπλανού σας, ο οποίος θα φαντασθήτε —και πολύ δικαίως— πως θέλει να παίξει μαζί σας. Πώς να το χωρέσετε, παραδείγματος χάριν, πως ο κομψός αυτός κύριος με τα φορτωμένα από μπριλάντια δαχτυλά δεν είναι παρά ένας κοινός «ποντικός» των πλοίων που κάνουν τις γραμμές του εξωτερικού; Είστε κομψοί, δικοί αυτοί. Έχουν πλούσιες δεσφίριες, φορούν μεταξωτά πουκάμισα και γραβάτες με φανταστικά χρώματα. Η εμφάνισή τους σας κατακτά από της πρώτης στιγμής. Οι τρόποι τους σας παλαβίζουν. Δεν μπορείτε ν' αντισταθήτε στη σαγήνη των όσφραμών τους. Γι' αυτό δεν είναι καθόλου μυστήριο πως τα καταφέρνουν. Έχουν τον αέρα του κοσμοπολίτου. Απ' την κορφή ως τα νύχια δείχνουν ανδρώπους της μεγάλης ζωής. Τύπους των μεγάλων κέντρων. Ράτσα πολιτισμένη. Η ζωή τους περνά μέσα στα πλοία. Πότε ταξιδεύουν για τη Μασσαλία, πότε αναχωρούν για το Μπρίντζι, πότε για

γενικόν τρόπον. Σε δυο-τρεις παρτίδες πόκερ.

Και να δείτε τί ώραία που έρχεται το πράγμα. Μπορεί να σάς γδύσει και να ζητήσει και συγγνώμην κατόπιν διότι δεν έχετε άλλα χρήματα να χάσετε.

Είστε ή φινέτσα του επαγγέλματος που του έχει δώσει τέτοιον αέρα. Σας μιλάει για τα πλέον αδιάφορα πράγματα, μα το μυαλό του δουλεύει ακάταπαυστα. Τα μάτια του ζητούν τους συνεργάτες που θα τον βοηθήσουν στο ξελάφωμα του πορτοφολιού σας...

Γιατί άς φαντασθούμε. Μαζί του ταξιδεύουν και άλλοι αξιότιμοι όπως αυτός κύριοι. Και απαραίτητα μία κομψή κυρία. Φαινομενικώς είναι άγνωστοί όλοι αυτοί μεταξύ τους. Είς την πραγματικότητα όμως αποτελούν ένα αδιάσπαστο τρίο. Που έχει τα ίδια συμφέροντα μ' αυτόν. Όχι ως τόσο και το ίδιο μερίδιο. Αυτός διευθύνει: Θα πληρωθεί καλλίτερα κατά συνέπειαν...

Είς το σαλόνι της πρώτης θέσεως στρώνεται συνήθως το ποκεράκι. Ψιλό στην αρχή.

Αφ'ορα ντυμένοι οι «ποντικοί των πλοίων» διπλωρώνουν τη βοηθεία ωραίων κυριών τους πλουσίους επιβάτας...

την Άλεξάνδρεια, πότε για το Άμσδερ-γο. Τι δουλεία κάνουν;

Έχουν πάντοτε χίλιες δικαιολογίες προχείρες που θα σάς καταπλήξουν. Έχουν φυτείες στη Βραζιλία, πολυκατοικίες στη Βουδαπέστη, επιχειρήσεις μενάλες στο Μπόστον. Ούτε αυτοί δεν ξέρουν τί έχουν. Άνθρωποι των υποθέσεων, πολυάσχολοι, οι οποίοι δεν βρίσκουν τρόπο να διασκεδάσουν την άνια τους ακόμη και στα μακρινά ταξίδια.

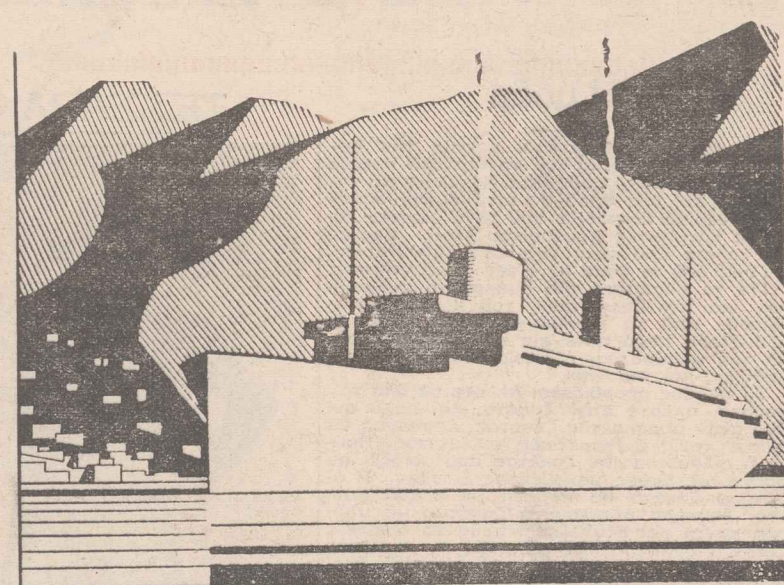
Δεν έχουν ώριμωμένη υπηκοότητα. Μπορεί να είναι Αμερικάνοι, μπορεί να είναι Γάλλοι, όπως μπορεί να είναι και Ιταλοί. Κρατούν στο πλοίο πάντα μία καμπίνα λουζ και δίνουν ήμεμονικά λουδωρήματα. Από της πρώτης στιγμής θα θεωρήσετε μεγάλην τιμήν σας να συνδεσθήτε μαζί τους στο πλοίο. Η συζήτησις στην άρχή θα είναι αδιάφορη. Ο καιρός, η θάλασσα, το τοπίο. Ύστερα στο φητό. Θα σάς ζητήσουν με τό μπάτι του και θα καταλάβετε. Εάν υποσέθη πως δεν έχετε μαζί σας παρά ελάχιστα χρήματα — μερικές ψυροκλιμάδες φράγκα δεν τ'ό κάνουν εντύπων — θα σάς εγκαταλείψι δια να δημιουργήσιν νέαν γνωριμίαν. Εάν όμως κρατείστε εσείς ενας χαμένος άνθρωπος. Θα σάς το πάρη μέχρι πεντάρας.

Α! Όλα κι όλα! Δε θα κάνει διάρρηξη. Θα σάς τα πάρη κατά πλείον ενυπνίου. Α! Όλα κι όλα μόν δια... Δεν πρόκειται να πάρουμε τα λεφτά ο ένας του άλλου. —Σωστά... Ένα ποκεράκι για να περάση απλώς η άνια του ταξιδιού. Το τρίο έχει πρόγραμμα με το οποίο εργάζεται συστηματικά. Το θύμα θα κερδίση στην αρχή. Ύστερα ο' άρχισι να χάνη. Τα χαρτιά άριστοτεχνικώς θα ανταλλάσσονται με σημαδεμένους τράπουλες που έχουν πάντα μαζί τους οι «ποντικοί» του πλοίου. Και ανύποπτος ο άγαθός ταξιδιώτης πέφτει στην παγίδα... Η γκίνια που τόν καταδιώκει είναι αλύπητη. Και να πείτε: Περίεργον πράγμα. Συμβαίνει ώστε όλοι οι άνδρες να έχουν την ίδια μ' αυτόν γκίνια. Τα λεφτά πηγαίνουν πάντα προς το μέρος της ώραιας κυρίας, η οποία είτε είναι... κομψότα πολυκατοικιομήτοχος είτε γυναίκα των σπορ που ταξιδεύει χάριν αναψυχής...

Πώς να υποψιασθή κανείς μία τόσο κομψή και τόσο χαριτωμένη κυρία; Πώς να την υποψιασθή;

Το αποτέλεσμα όμως είναι πάντα το ίδιο. Το θύμα όταν φθάση το πλοίο στο πρώτο πλοίοσπορ ληάνι κάνει επείγον τηλεγράφημα προς τους δικούς του γνωριμίαν. Εάν όμως κρατείστε εσείς ενας χαμένος άνθρωπος. Θα σάς το πάρη μέχρι πεντάρας.

Α! Όλα κι όλα! Δε θα κάνει διάρρηξη. Θα σάς τα πάρη κατά πλείον ενυπνίου. Α! Όλα κι όλα μόν δια... Δεν πρόκειται να πάρουμε τα λεφτά ο ένας του άλλου. —Σωστά... Ένα ποκεράκι για να περάση απλώς η άνια του ταξιδιού. Το τρίο έχει πρόγραμμα με το οποίο εργάζεται συστηματικά. Το θύμα θα κερδίση στην αρχή. Ύστερα ο' άρχισι να χάνη. Τα χαρτιά άριστοτεχνικώς θα ανταλλάσσονται με σημαδεμένους τράπουλες που έχουν πάντα μαζί τους οι «ποντικοί» του πλοίου. Και ανύποπτος ο άγαθός ταξιδιώτης πέφτει στην παγίδα... Η γκίνια που τόν καταδιώκει είναι αλύπητη. Και να πείτε: Περίεργον πράγμα. Συμβαίνει ώστε όλοι οι άνδρες να έχουν την ίδια μ' αυτόν γκίνια. Τα λεφτά πηγαίνουν πάντα προς το μέρος της ώραιας κυρίας, η οποία είτε είναι... κομψότα πολυκατοικιομήτοχος είτε γυναίκα των σπορ που ταξιδεύει χάριν αναψυχής...

δράς ύπονοιας και εκεί μάθαιναν την αλήθεια. Ότι είχαν πέσει θύματα των συστηματικών αυτών απατεώνων, οι οποίοι έλυμαινοντο τα πλοία ιδίως των γραμμών του εξωτερικού.

Ευτυχώς— κι' αυτό πρέπει να λεχθή— πρόσ τιμήν των ελληνικών λιμενικών και αστυνομικών αρχών — τα κρούσματα των «ποντικών» των πλοίων τον τελευταίο καιρό λιγόστεψαν. Η συστηματική καταδίωξις και η άγρυπνη παρακολούθησις παντός υπόπτου έσωσαν πολλούς άπλοϊκούς.

Μά αν η ιστορία αυτή έτερμητοσθ δια τα ελληνικά πλοία δεν έπαινε να συνεχίζεται εις τα μεγάλα ξένα-άτμόπλοια που προσεγγίζουν κάθε τόσο στο λιμάνι του Πειραιώς.

Μά και στα ξένα αυτά πλοία αν δοθί άορημη δεν άρνείται να επέμβη το λιμεναρχείο. Κι' έτσι βλέπετε καμμία φορά τους πιο οικ κυριους και κυρίες που φαντάζουν για κοσμοπολίτες τουρίστ να υποβάλλονται σε εξονυχιστική έρευνα εις το Πειραιώς.

Ναι, δεν είναι λίγες φορές που αναγκάζονται να επιστρέψουν δια κακώς... έκερδισαν με μεγάλην θλίψη των δε-βαίων...

Παρόσσην κάποτε ατύχησις μάρτυς μιας τέτοιας σκηνής στον Πειραιά. Ο άζωματικός της υπηρέσιας είχε δεχθή την επίσκεψιν ενός Γερμανού εμπόρου που έταξείδευε μ' ένα ξένο πλοίο για την Άνατολή. Κατά την διάρκεια του πλοσ από το Άμσδεργο εις τόν Πειραιά το περίεργον τρίο είχε κάνει την εμφάνισιν του και τόν είχε ξεπνιάσει κυριολεκτικώς. Έκλαιγε, κτυπιόταν ο άνθρωπος. Ήταν κατεστραμμένος. Είχε ξεκινησει από την μακρινή του πατρίδα μ' ένα χρηματικό ποσό αρκετά σεβάστο για την προμήθεια διαφόρων έμπορευμάτων. Και είχε μείνει χωρίς ένα μάρκο στην τσέπη του.

Το λιμεναρχείο ανέλαβε την ύποθεσι. Και σε μίση ώρα είχε καταφέρει θαύματα: Εντός λίγου ώρηγήθησαν εκεί δυο καθώς πρέπει κυριοί και μία κομψοτάτη κυρία. Ξεπνιέσθησαν και οι τρεις. Δεν κατέσταντο καν ν' άπαντήσουν σ'αυτήν έρευνήσιν του άζωματικού της ύπηρεσίας. Διότι... ούχ... και απειλούσαν θάνατος και δαίμονας. Μά σιγα-σιγα όμως ήμερξεν... πούλακι. Κι' αναγκάσθηκαν να έξοι... μισούν, γιατί στις

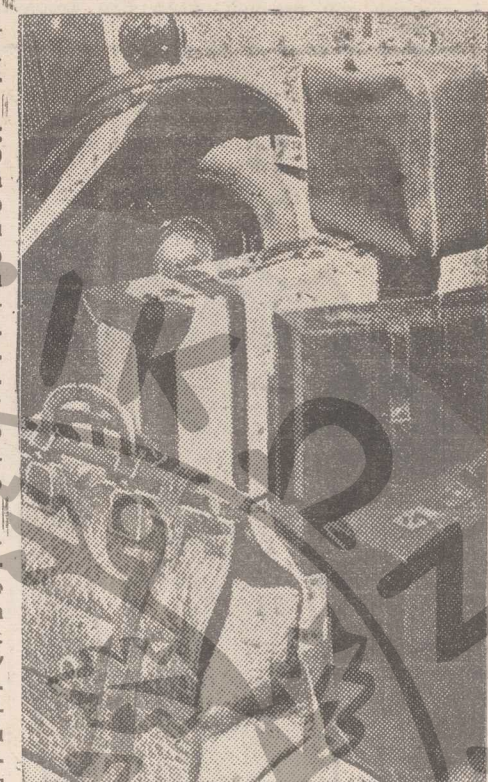
άποσκευές τους ανέκαλύφθησαν δεσμευμένα» κα-ά έναν προ-ιατικά έξυπνον τρόπο.

Αποτέλεσμα: Επ' έφωσν τα χρήματα στον Γερμανό έμπορο που δηέκε απ' το λιμεναρχείο. Το ζήτημα άζωντας ύπο της Ελλάδος... οι δυο κομψοί κύριοι και η καθώς ηρώ... κερ' έπερξέθησαν εις τόν Πειραιώς τον πλοίο δια μεταδοθύν εις την πατρίδα τους και να δικασθύν.

Όσοι ταξιδεύουν λοιπόν άς πάρουν τα μέτρα τους. Προ-αχί στις γνωριμίες και πρό παντός μαρ... από τούς κομψοτεμένους κυριους με τα περιποιημένα δαχτυλά και τις πολύ ευγενικές κυρίες που προτείνουν άρελως δθθεν

«Φιλά»... Αυτό το «Φιλά»... έχει συνήθως... άνηθια άπετελέσονται...

ΓΙΩΣ Ι. ΜΑΥΡΑΚΗΣ

ΦΑΙΔΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—Παραπρά, κυρία μου, ότι άσάκι σας κάμνιν κανένα κομψοτέμεντο άνάγετε το μαντάκι σας και παρατηρείτε τόν κομψόν που έχετε δεσέει...

—Ναι. Το κάμνιν αυτό δια να ενδυομαι ότι είμαι παντρεμένη...

—Ποιον συγγενέα προτιμάτε, κυρία; Τόν άντρα μου!

—Τι γράφει; —Τοκ!

—Όραίο το μπαστούνι σου. Μου τόν πουλεις;

—Αδύνατον. Αποτελεί οικογενειακόν κειμήλιον.

Είστε το μπαστούνι με το οποίον ο μακροπής ο πένθερός μου έδερνε την πεθεράν μου.

—Η μαμά; Σε φίλιες αυτές ο παλιν-θωπός, Μαίρη, και δεν είπες τίποτε;

—Μά μου ήτο αδύνατον να μιλήσω.

—Διότι; —Διότι μ' έφίλιον στο στόμα επί πολ-λόν ώρα μάλιστα.

Ο γιστρός είναι επιστήμην απουδαίος αλλά και καρποποικίλος μανιακός. Τόν σκαμνίζον επαινώντας από το παιγνίδι δια να ιδή ένα άρρωστον. Τού πιάνει τόν σφυγμόν και άρπίζει να μετρήσ...

—Ένα, δυο, τρία... έννεα, δέκα, φάνης, νήματα, ρήγας...

—Αυτο έλάνηδες θέλουν να πειράξουν ένα χαρικόν. Τόν έάζουν στην μεση τόν έρωτόν:

—Γάιδαρος είσαι ή μοναχί;

Και ο χαρικός χωρίς να χάρη διάλογο την ψυχραιμίαν του.

—Ούτε έντελώς το ένα ούτε το άλλο. Είμαι κάτι μεταξύ των δυο...

Ο πρόεδρος προς τόν κατηγορούμενον:

—Κατεδικάσθης άλλοτε;

—Από επτά ετών ουδέποτε, κ. πρό-εδρε.

—Πες αυτόν... πέντε στην αυλάκι!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η μόδα

Γενικάς αντιλαμβάνεται κανείς την επιδράση της γραμμής του τανιέρ στα πρωινά και απογευματινά φορέματα. Η σιλουέτα της ημέρας και της βραδιάς είναι εμπνευσμένη από ανδρικά κοστούμια του 18ου αιώνα. Ζακέτες κουμπωτές λουδοβίκου 15ου. Βέστες και γιλέκα. Επανεμφάνιση και διευρύντηριου. Γύρω από το θέμα ποικιλίες ανεξάντλητες. Για τα φορέματα της ημέρας το ενδιαφέρον για την διευρύντηριου του κορσός μετετοπίσθη από τα μανίκια-τα οποία είναι απλούστερα παρά ποτέ-εις την πλάτη γραμμής του φορέματος, η οποία διακόπτεται με μπασέες και «τσιουί».

Το φάρδος προσοδίζεται άλλοτε σε όλη την φούστα, άλλοτε στην ζακέτα, και πολύ συχνά στην μπασέ της ζακέτας, επιμένοντας θα έχουμε τρεις διαφορετικές σιλουέτες. Πρωτή η σιλουέτα της ζακέτας που μοιάζει σε φάρδο, με άκρες μακρύτερες απ'όθεν. Η ανώτερη ζακέτα θα φορεθί με στενή φούστα. Δευτέρα η σιλουέτα ζακέτας με μπασέ κοντή και πτυχωμένη προς τα άνωθεν. Τρίτη η σιλουέτα της μακρύτες «πικκάτας» με τάλια ερριμμένη και κορσός ίσιος, φούστα «αφούρι».

Τα φορέματα θα είναι πλέον κοντά από τα καλοκαιρινά και απλούστερα παρά ποτέ. Και με πολλά «αφούρι».

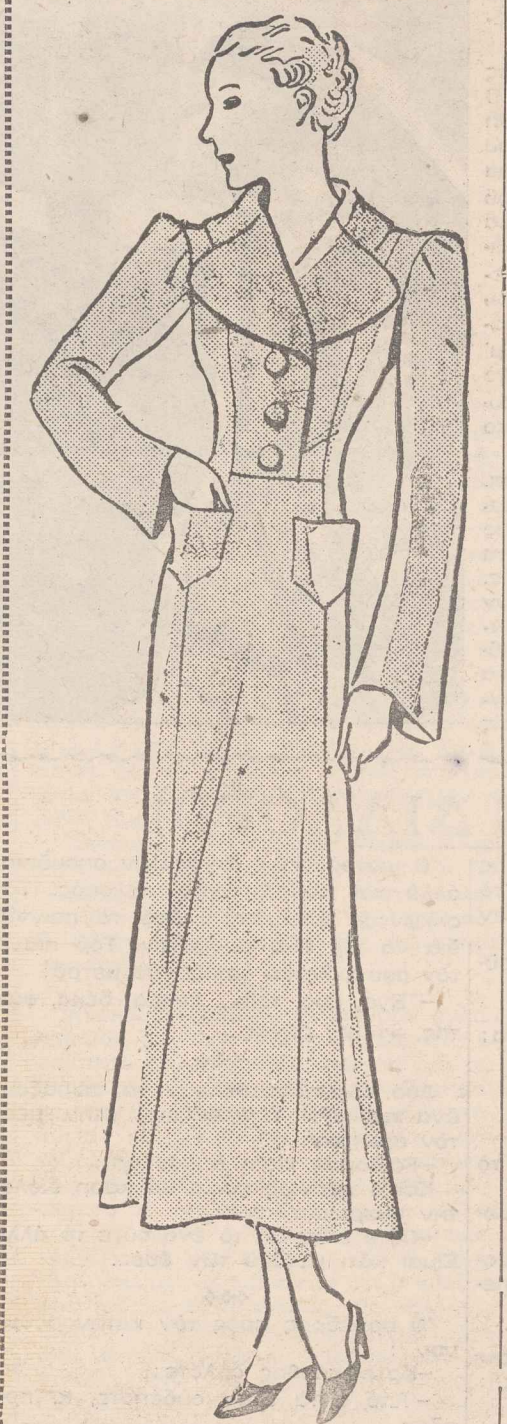
Επειδή είναι πολύ άπλες οι νέες φόρμες των φορεμάτων, το γαρνιριό θα αποτελήται δια της αντίθεσης των υφασμάτων. Τα πρωινά φορέματα είναι από λαϊνά, μονόχρωμα συνδυασμένα με αιμυρώς «καντρινιόν». Τα απογευματινά συνδυασμένα με ύφασμα, δελουζόν, φάν. Πολλά κοτλέ δελουζόν, λαϊνάς και οττομάν.

Τόνοις μούρες και χρωματιστές χρησιμοποιούνται για την διακόσμηση φορεμάτων υπό τύπον «μοτίφ», μπάντες, γιγασέες, τσέπες γιλέκα, «μπαρόν».

Κάθε φόρεμα επιφυλάσσει και μία εκπληξιν στην πλάτη. Γυρίστε, σάς παρακαλούμε, να θαυμάσετε την κομψότητά σας. Άλλοτε οι κομψές κυρίες εσκέπτοντο στην είσοδο που εκκρίναν στις αίσουσας, τώρα πρέπει να υπολογίζουν στην έξοδο. Όλη η τεχνιστορία έχει περιορισθεί στην πλάτη, πιέτες, σούρες, «ντεκούρ». Ίδιως τα βραδυνά φορέματα, τα οποία θα έχουν και είδος «λουλουδιών».

Το βραδυό μαντά θα είναι από μάλλινο ύφασμα, «τσιουί» μονόχρωμο. Εκ πρώτης όψεως είναι πολύ από, αλλά στο άνοιγμα έχει ρεβέρ απαστράπτοντα από γιογιέτες και πέρες.

Μία ακόμη «νουβιτέ-σασσιοννέλλι» είναι το βραδυό βεάτρο. Είναι κομμένο όπως τα φορέματα από, αλλά από ύφασμα θαυμάσιο χρυσό ή ασμένιο. Ή ένα τανιέρ πιστή αντιγραφή του πρωινού, αλλά από «τσιουί» λαίμ.

Ένα από τα φορέματα για το πρωινό από ένα λαφρό μονόχρωμο λαϊνάς.

ΤΕΣΣΑΡΑ ΩΡΑΙΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΜΟ

Ίδιος μερικά παριζιάνικα απογευματινά μοντέλλα, εξαιρετικού ενδιαφέροντος από απόψεως πρωτοτυπίας της γραμμής των. Οι βέστες άφθονα γαρνιρισμένες με γούνες λείες, ή με ακριβό δέρμα, προσδίδουν ένα τόσο κομψό και χαρίτος, και συμπληρώνουν με πρωτότυπο τρόπο το σύνολο.

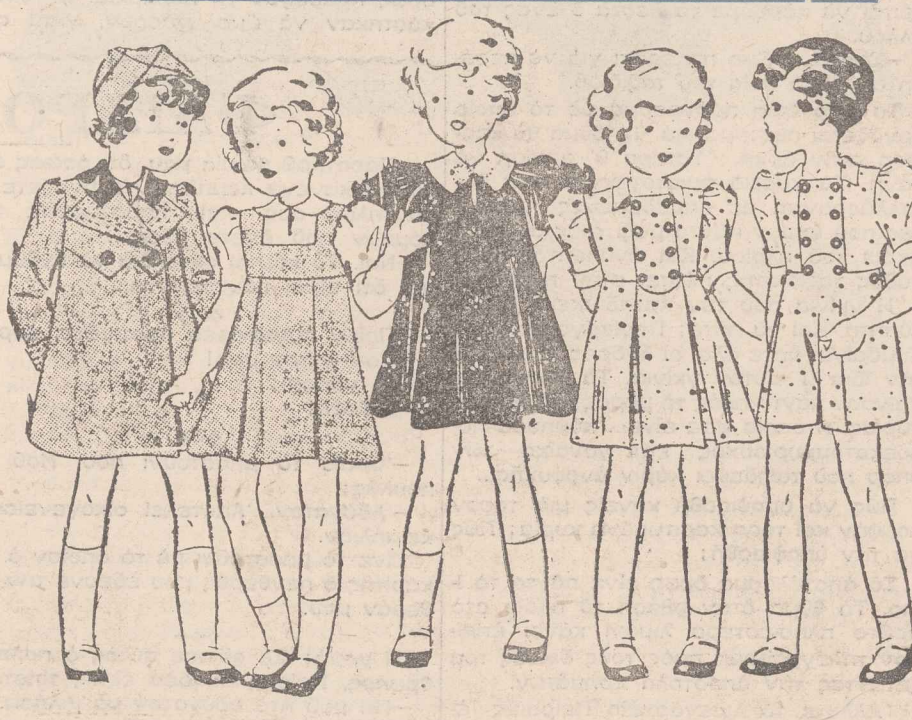
Τα μαλλιά

Άλλες κοπέλλες μπορούν αντί οποιουδήποτε άλλου χαρακτηριστικού να εκμεταλλευθούν τα μαλλιά των. Συγκεκριμένως, μία νεαρά κυρία, η οποία δεν είχε τίποτα το ενδιαφέρον εις την εμφάνισή της, κατάφερε να γίνει ιδιόρρυθμη με τα μαλλιά της. Κοντά, αδύνατη, με χαρακτηριστικά ακανόνιστα, ανέκαμψε μίαν ημέρα ότι το ερυθρόξανθον βενετσιάνικο χρώμα των παλαιών ιταλικών πορτραίτων της πηναινε καλά. Έδωκε λοιπόν τα μαλλιά της με ζωφό «εννέ».

Η κυρία λοιπόν αυτή η οποία έπενδυσε α-

παράτητος έγιναν αφηνιδώς ένας «καθαρός τύπος της Άναγεννησεως». Τα έλαττωματά της φυσιογνωμίας της και το νοσηρό χρώμα της επιδερμίδος της, επέτειναν τον τύπον αυτόν, φυσικά ερρηγοποιήσε το ντυσίμο της και το κτένισμά της κατά τρόπον που να υπενθυμίζουν διακριτικά την βενετσιάνικη εποχή, που ανέστησεν η φλόγα των μαλλιών της. Έτσι από πούθενά δεν περνούσε χωρίς να την κυττάζουν και να την προσέξουν.

ΠΩΣ ΝΑ ΝΤΥΝΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Το κομψό ντύσιμο των παιδιών δεν είναι πάντοτε υπόθεσις εύκολος. Ίδιος μερικά ωραία μοντέλλα για τα παιδιά σας του παρισινού οίκου Ζουλιέν.

Απογευματινή τουαλέττα

«Κοκταίλ» είναι ο τίτλος της ανώτερης τουαλέττας, που εδωδιούργησεν η Μαρί Ζωρζ. Ή φορέσθη από μωρό δελουζόν σερόν και η μπλούζα από το ίδιο ύφασμα σε ανοικτό τόνο με κεντημένα ταφτάκια μοτίφ.

Για τις μητέρες

Ένα εύχρηστο γεγονός για την υγιεινή των βρεφών είναι ότι αιγά-οιγα καταργείται η κακή συνήθεια που είχαν οι μητέρες του παλαιού καιρού να φασκίζουν τα μικρά τους. Η αλαβρία αυτή συνήθεια καταδικάζει το έρως σε ακινησία μέσα στις φασκίες και το έκαμν οδυνητό και κακεκτικό και πολλές φορές ρακτικό.

Οι νεαρές μητέρες που φασκίζουν και σήμερα ακόμη η τα μωρά τους πρέπει να ξέρουν ότι με τον τρόπον αυτόν τα έμποδίζουν να κινηθούν, σταματώντας την ανάπτυξη των μελών τους. Κι' επειδή, ως γνωστόν, τα κόκαλα στην βρεφική ηλικία είναι πολύ μαλακά, σαν κερι, ευκολώτατα μπορούν να παραμορφωθούν. Είναι δε γεγονός ότι όταν ο σκελετός του παιδιού παρηγ από μίαν κακή σκία, πολύ δύσκολα ύστερα τόν μπορεί να διορθωθί.

Εκτός αυτού το φάσκιωμα, καθώς πιέζει το σώμα θλαπτεί και την ανάπτυξη και την πύση, ενοχλεί την κυκλοφορία του αίματος, εμποδίζει την έκκριση των υγρών και προκαλεί έγκεφαλικές και σπληνικές συμφυρήσεις.

Τα φορέματα των βρεφών πρέπει να είναι εύρημα και ν' αφήνουν ελεύθερα τόν λαιμό, τα χέρια και τα πόδια.

Δεν πρέπει να σκεπάζουμε ποτέ τα μωρά με πολύ λεπτά σκεπάζματα, ούτε πάλι να τα εκθέτουμε στο πολύ δυνατό κρύο. Πρέπει να τα συνήθισουμε να φορούν ελαφρά καπελλάκια κι' ενόσω μεγαλώνουν τα μαλλιά τους, πρέπει σιγά-σιγά να τα εξοικονομήσουμε από το να φορούν σκούφια ώστε, όταν γίνουν ενόσω έτους, να μπορούν να μείνουν με σκεπαστό κεφάλι χωρίς να κρυώνουν.

Όταν ένα βρέφος γίνει έξη μηνών μπορούμε να του φορέσουμε καλώςόμοια και παπούτσκια χωρίς σκεπλή στέφανα, που τα δέσμευμε με σερπίτια όταν ακιχούν να περπατούν. Τα φορεμάτριά και τα σπαρμένα των βρεφών πρέπει ή να δένονται με κορδέλλες ή να κουμπώνονται, δεν πρέπει όμως ποτέ να τα στερεώνουμε με κορδόνες.

Όταν τα μαλλιά των παιδιών αρχίζουν να μεγαλώνουν πολύ, για να μη υπερβούν την νύχτα και να μη λερώνονται, πρέπει να τους φορούμε σκούφια από πολύ λεπτή μουσελίνα.

Η μαγειρική

Ετοιμάζετε λίγο κιμά με μοιζανό, τυρί και λαχέτο. Βάζετε ο' ένα πιάτο φούρνου με καλή στράση από τόν κλά, απ' επάνω σπάτε ολόκληρα αυγά, όσον χωρεί το πιάτο, το ένα κοντά στο άλλο. Επάνω σε κάθε κροκό βάζετε ένα κουματάκι κρέκο βουτύρου. Τα περνάτε λίγη ώρα στον φούνο, τόν όσον ώστε να γίνει το σπασμά του αυγού σαν γάλα. Έχετε έτοιμη μία πικτή μουσελίνα, παρκώστε και βάζετε πάλι στο φούνο έως ότου λάβη χρώμα. Μπορείτε αντί μουσελίνας να περνάτε τ' αυγά με τσίτσά σάλτα. Είναι πολύ νόστιμο και εύκολο φωντά.

Τα μοντέλα μας

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τρία ωραία μοντέλλα από παριζιάνικες μπλούζες - βέστες που ελάνσαρε τελευταίως ο οίκος Λουσιέν Σαρέλ. Οι βέστες αυτές γίνονται από μονόχρωμο ύφασμα στυλ άγκορά, ή από καντριγιέ σκωτσέζικο. Για το βραδυό από μεταξωτό ύφασμα, οι μπλούζες-βέστες συνδυάζονται θαυμάσια με απλή απογευματινή ή βραδυή τουαλέττα.

Αί παρουσιάσεις

Οι βασικοί κανόνες των παρουσιάσεων είναι πολλοί, αλλά κατά βάθος δεν υπάρχουν καθυφισμένοι.

Η γραπτή παρουσίασις είναι απαραίτητος εις εκείνον που ζητά ένα ρουσφί, μίαν εργασία ή μίαν καλήν σύσταση. Είς τήν δημοσίαν γραφεία δεν είναι ανάγκη να παρουσιάσεται εις τους υπαλλήλους. Εκείνοι που κατέχουν μίαν καλήν καριέρα κανονικώς δεν ον πρέπει να φροντίσουν να παρουσιασθούν από άλλους εις τους κατέχοντας ανώτερον θέσιν, οι νέοι παρουσιάζονται εις τους νέοντας, οι κύριοι εις τας κυρίας, οι δεσποινίδες εις τους ηλικιωμένους κυρίους και εις τας κυρίας. Όταν είναι κανείς μόνος του παρουσιάζεται απ' έαυτού εις τήν ζεύγη ή εις μίαν δμήγυριν, άλλ' όταν τόν ζεύγος είναι νεαρός ηλικίας παρουσιάζεται πρώτα εις έναν ηλικιωμένον.

Όταν παρουσιάζομεν ένα ζεύγος ανασφύρον πρώτα τόν όνομα της κυρίας. Ένα ανδρας παρουσιάζει τήν σύζυγόν του και εις τας κυρίας ή τας δεσποινίδας που είναι νεότεραι της. Ο πατήρ παρουσιάζει τόν υιόν.

Όταν συναντούμεν εις τόν δρόμον έναν γνωστόν μας, δεν τόν παρουσιάζομεν άμεσα εις αυτόν που μας συνοδεύει. Ο τελευταίος αυτός στέκεται προς στήν κατά μέρος.

Εάν σταματήσωμεν πολύ, τότε παρουσιάζομεν τόν συνοδόν μας, ο οποίος λαμβάνει μέρος και εις τήν συζήτηση. Εάν πάμεμεν εις φιλικόν σπίτι ένα γνωστόν μας, τότε τόν παρουσιάζομεν πρώτα εις τήν οικοδέσποιαν και τόν οικοδέσποιν και μετά εις τους άλλους. Καλόν όμως είναι να ειδοποιώμεν προηγουμένως τους «ίλους μας ότι πρόκειται να τους έπισκεφθώμε με ένα γνωστόν μας, εάν είμεθα θέλαιοι ότι δεν πρόκειται να τους προκαλέσω κενόχληση».

Όταν εισέλθωμεν εις ένα σπίτι, ή οικοδέσποινα ή ο οικοδέσποτης πρέπει να κάμουν άμέσως τας παρουσιάσεις. Τούτο δε γίνεται εις τόν σαλόνι και ποτέ εις τόν αντίθαλαμον.

Παρουσιάζομεθα μόνι μας, όταν πρόκειται να συνομιλήσωμεν εις τόν ξενοδοκίον, εις τόν τράινο ή εις ένα σιδηρόδρομο δημόσιον κέντρον με έναν άνθρωπον προς τόν όποιον δεν μας έχει ακόμη παρουσιάσει κανείς. Εάν είναι δυνατόν, καλόν είναι να ζητήσωμεν προηγουμένως πληροφορίας δια τόν άνθρωπον με τόν όποιον πρόκειται να σκετισθώμε. Όταν πρόκειται να παρουσιάζωμεν κάποιον εις έναν φίλον, ανασφύρον μεγαλοφώνως τόν όνομά του, ώστε να τόν άκούσουν όλοι. Ο παρουσιάζόμενος υποκλίνεται προς όλους, εκάστος δε αναφέρει τόν όνομά του και ή παρουσίασις γίνεται. Οι τίτλοι ευγενείας και άξιας ανασφύρονται από αυτόν που κάμνει τήν παρουσίασιν.

Τα μοντέρνα καπέλλα

Τα εφετεινά καπέλλα θα φορεθούν έφετος και πάλι με θέλο. Αυτήν τήν φοράν τήν επόδωσαν οι αμερικανίδες καλλιτέχνιδες οι όποιαι μιμούνται σχετικώς τήν Μαρίλέν Νήφτριχ. Άνωτέρω δύο χαριτωμένα καπέλλα με θέλο.

Χρήσιμες συμβουλές

Θα σας πωσω σήμερα μερικές πολύ πρακτικές και φτηνές συμβουλές για το πρόσωπό. Μπορεί να τις χρησιμοποιήσετε ακίνδυνας κάθε μία σας.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΝΤΟΝΕΣ ΠΑΝΑΔΕΣ

Τριανταφυλλόνηρο 50 γραμ.
Διαλ. ανθέων πορτοκαλιάς 50 »
Βερβό 10 »

ΓΙΑ ΤΟ ΞΗΡΟ ΔΕΡΜΑ

Λανολίν 25 γραμ.
Άσυν. μπενζουονέ 25 »
Ποιάντ. γέ. κοκκώδη 50 »
Τριανταφυλλόνηρο 10 »

ΓΙΑ ΤΑ ΣΚΛΗΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τα ξηλώνετε με χαμομήλι γερμανικό μέσα στο όποιο έχετε στίψει και δύο λεμόνια.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΑΤΙΜΑΤΑ

Αποσφύγετε να βάζετε τα χέρια σας στο νερό και μάλιστα το κρύο. Μην άγναινετε ποτέ χωρίς γάντια και αν μπορείτε, δοκιμάστε και το βράδυ να κοιμάστε με γάντια. Όταν εμφανισθούν οι χιονίστρες τις αλείψετε με άσιν ιωδιού και από πάνω γλυκερίνη. Μην άγναινετε ποτέ τα χέρια σας ξανά αλλά φροντίστε πάντα να είναι ήπια.

Τα χυρά και τα όσμηνα ή πλατινέ καθυρίζονται άσιν άφαιρέτε με νύχτα σε οινόπνευμα 90 βαθμών και τόν πρώτ' έριζετε μέσα σε ψιλά προιόδια να στεγνώσουν.

Με τόν ίδιο τρόπον καθαρίζουν και τας μπριλάντιας και οι άλλες πέτρες, έκτος βέβαια τόν σμυρνισιά, τα όποια έχουν σόνες. Αν θέλετε να καθαρίσετε καλά μία χρυσή αλυσίδα, ρίξτε τήν ο' ένα μπουκάλη με ζεστή σαπουνάδα και κουνάτε επί αρκετή ώρα τήν αλυσίδα άσιν καθαρίσει εντέλως ή άσιν καθαρίσει με οινόπνευμα και ρίχνετε να στεγνώσει μέσα σε προιόδια όπου τήν άφήνετε επί αρκετή ώρα.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΑΜΟΥΝΤΑΝΑΣ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΟΥ ΛΕΒΑΝΤΕ, ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΣΚΛΑΒΩΣΑΝ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ ΜΙΑΣ ΒΕΔΟΥΪΝΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τ' «Αστροπελέκι», το κουρσάρικο του καπετάν Τραμουντάνου, εκούρσωνε μέσα στο Γκρ-Λιμάνι μία τουρκική μπουμπάρδα. Άντα μέσα στους επιβάτες της μπουμπάρδας αυτής ήτο και ένας νέος πλοίαρχος μπέης με τη γυναίκα του την 'Αϊσιό. Οι κουρσάροι ούκ ανήκαν τον μπέη. Η 'Αϊσιό έπεσε επάνω στο κορμί του άνδρος της και κλέουσα εκαταρπά τοις κουρσάρους φονιάδες. Ο καπετάν Τραμουντάνος μόλις την είδε ένωσε κατά ανεπιτηγό μέσο του. Δεν άφησε να της έλυσεν κανείς το χέρι του έπάνω της. Έβγαλε το κορμί του σκοτωμένου μπέη έξω, το έθαψε και άφησε την 'Αϊσιό εκεί για να περιποιείται τον τάφον του άνδρός της. Η 'Αϊσιό έμεινε για κάμποσο καιρό στο Γκρ-Λιμάνι μαζί με τους παρ' ους. Κατοικούσε στο σπίτι του παπά. Μία νύκτα ένα άλλο κουρσάρικο μπήκε στο Γκρ-Λιμάνι. Ο καπετάνιος του κουρσάρικου τούτου, ο καπετάν Μπαρούνας, ένας κακούργος πραγματικά, βγήκε έξω, πήγε στο κελλί του παπά και ζήτησε να δώρη την 'Αϊσιό. Εκεί θα το κατέφραγε αν την ίδια στιγμή δεν έμπαινε στο κελλί και ο καπετάν Τραμουντάνος, ο οποίος χωρίς πολλές συζητήσεις έκοιτάζε τον Μπαρούναν. Ύστερα πήρε την 'Αϊσιό κι έφυγε!

Και λέγοντας αυτά ο καπετάν Τραμουντάνος καθώς ήταν όρθιος και τα μάτια του ακορπίωνσαν άστραψες και τα μαλλιά του τα μαύρα και γουράρα ανεμίζονταν στον αέρα και το χέρι του ήταν άκουμπισμένο στη ζώνη του, ύψιστος με άγγελον που κατέθηκε ανάμεσα πελάγους για να σκορπίρη την καλωσύνη.

Η 'Αϊσιό τον έδλεπε με θαυμασμό, αλλά και με λατρεία. Το σπύρος της κτυπούσε δυνατά και τα χείλη της τα άλλα έσάλευσαν σαν να ήθελε να κολλήσουν στο χείλη του ώραιου κουρσάρου...

Κανείς δεν έδωλε τοιμουδιά από το στόμα του. Ο καπετάν Τραμουντάνος γυρνά τότε στην 'Αϊσιό και της λέγει:

—Είσαι εύχαριστημένη;
—Η 'Αϊσιό δεν απάντησε. Χαμήλωσε μονάχα το κεφάλι της για να κρύψει τα μάτια της που ήσαν πλημμυρισμένα από δάκρυα.

ΖΗΤΩ Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ ΜΑΣ!

“Αν αυτό το πράγμα του έκανε άλλη φορά ο καπετάν Τραμουντάνος, δηλαδή αν άλλη φορά άφινε να περάση από την πλώρη του «Αστροπελέκι» έμπορικό καράβι χωρίς να το κουρσάρει, σίγουρα οι κουρσάροι ναύτες του θα το κάνασαν. Γιατί το καράβι της γραφής αυτής ήταν η δουλειά των. Να κουρσάρουν. Να σφάζουν ανθρώπους και να βουλιάζουν καρδιά. Αυτή η δουλειά έβγαζε παράδες και γι' αυτό είχαν βάλει τα κεφάλια των στον τρουζά. Κουρσάροι ήταν. Δεν ήταν πραγματευτάδες.

Γιατί όμως τώρα που έδλεπαν ένα έμπορικό πού έβατο σίγουρα κανένα μεγάλο κελεπούρι, το φάνησαν να φευγί απ' το χέρι τους; Γιατί κανείς δεν τόλμιζε να έναντιομιλήση στον καπετάν Τραμουντάνο όταν αυτός διέταζε να καμουν τή ρα-μ-ό-λ-α και ν' άφισουν ήσυχο το έμπορικό καράβι; Γιατί ναι, κανείς δεν τόλμιζε να ελιφί τίποτε. Όταν ο καπετάν Τραμουντάνος έκοντασε στο χέρι του στο πιστόλι εφώταζε πως αυτός κουμαντάρει και κανένας άλλος, όλοι των εκαμψήλων τα μάτια και το στόμα περίεργο είνε πως όλοι των εφώτιοντο σαν να ευχαριστιήθηκαν από την απόφαση του καπετάνιου των. Ένας μάλα από τους κουρσάρους, αυτός που ήταν συγγενής του καπετάν Τραμουντάνου, και είχε το θάρρος, προχωρώντας λίγο, σίγουρα πως οι σύντροφοί του ήσαν σύμφωνοι με ό,τι έθλεγε, άπαντα δυνατά στον καπετάν Τραμουντάνο.

—Καπετάνι! Ό,τι θές εσύ θα γίνει. Ό,τι πεις εσύ έμεις συμφωνούμε. Έσύ είσαι ο αφέντης, εσύ κουμαντάρεις, λέ θές να κουρσάρουμε το καράβι που είνε στην πλώρη μας; Άς μη το κορσάρουμε. Άν θές εσύ ένα να κάμης, το κατήρι της βυρσοφής 'Αϊσιό, έμεις το θέμε δέκα...

—Μωρέ πού καταλάβατε την ατρία που δεν θέλω να κουρσάρουμε σήμερα; Έρωτά ο καπετάν Τραμουντάνος ευχαριστήμενος.

—Τό διαδράμουμε στα μάτια σου, καπετάνι.

—Απαντά ο νεαρός ναύτης.
—Μπράβο σας, παιδιά μου. Είσαοτε τιμημένα παλικάρια.
—Ζήτη ο καπετάνιος μας!

φινάζουν οι κουρσάροι ένθουσιασμένοι.

—Νά ζήσετε, παιδιά μου.

—Ζήτη και η καπετανισσά μας 'Αϊσιό.

Έπαναλαμβάνουν οι κουρσάροι, ένθω στο θείο πρόσωπο της ώραιας Τουρκπούλας εκύθηκε μία κοκκινιάδα, ή κοκκινιάδα της παρθενικής αιδούς που έκανε την ώραία κόρη χίλιες φορές όμορφότερη.

Ο καπετάν Τραμουντάνος κοκκινίζοντας κι' αυτός από τον άδω όπαινισμό των κουρσάρων του γυρνά και λέει στην 'Αϊσιό:

—Τ' άκους; Σε κάμανε καπετανισσά των.

Και καθώς την ίδια ώρα άρχισε να φυσά έλαφρά ο μαίστρος και τα πανά του καραβιού άρχισαν να φυσκώκουν σιγά σιγά, το «Αστροπελέκι» έγειρε χαριτωμένα τις πλάτες του και σαν γλάρος έσχιζε τα μικρά γαλάνα κύματα του πελάγους.

Μία ύπερούσια καλωσύνη έσορπίσθηκε όχι μόνον στην άπειρανυσμένη του πελάγους, αλλά και στις άδάσκατες ψυχές των κουρσάρων.

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΩΝ ΚΟΥΡΣΑΡΩΝ

Τό μεσημέρι έπλητοιαζε. Η 'Αϊσιό πάντα στη πρύνη δίπλα στον νεαρό καπετάν Τραμουντάνο. Ο παπάς και η παπαδιά δεν έννοούσαν να ανεθούν στην κουβέρτα για να μη κροσολοήσουν.

—Ε! παιδιά—κάνει ο καπετάν Τραμουντάνος—οι επιβάτες μας θα πεινούν. Δεν έτοιμάζεται το τραπέζι;

Και γυρνώντας στην 'Αϊσιό της λέγει:

—Δεν κατεβαίνεις σιγά-σιγά στη πρύνη να φάτε;

—Όχι.

—Απαντά έφηρα η 'Αϊσιό.

—Δεν πεινάς;

—Ισα-ίσα που πεινώ πολύ.

—Τότε τι δεν κατεβαίνεις;

—Γιατί... γιατί θέλω να φάω μαζί σας.

—Απαντά η 'Αϊσιό χαμηλώνοντας τα μάτια.

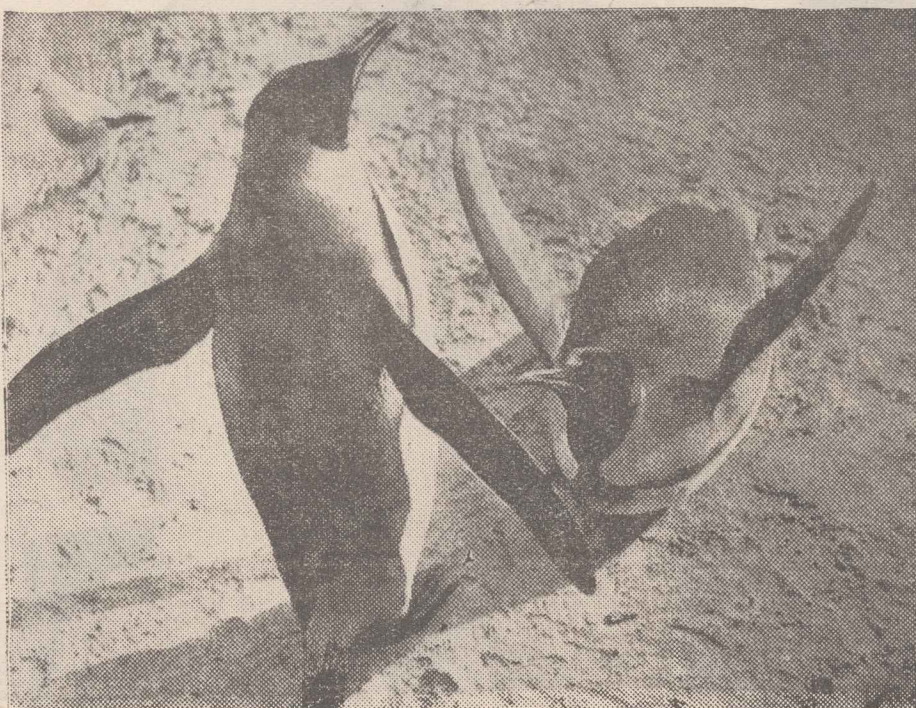
—Όπως θές.

Κάνει δίδεν αδιάφορα κατά βάθος έμιας πολύ ευχαριστήμενος ο καπετάν Τραμουντάνος και έδωσε την ανάλογη διαταγή.

Μέσα σε λίγα λεπτά έτοιμάσθηκε το τραπέζι στη μέση της κουβέρας του καραβιού. Ένα τραπέζι, πού θα τό ζήλευε και το πιο άρχοντικό σπίτι, γιατί τα σερβίτσια ήταν όλα άσημενια και τα τραπέζοι άμνηλα λινομετάξα. Μήπως τ' άγόρασαν όλα αυτά οι κουρσάροι; Άς είνε καλά τα έμπορικά καράβια που κουρσάρηκαν από το «Αστροπελέκι».

Η 'Αϊσιό κάθισε στη θεία του καπετάνιου.

Δύο έρωτευμένοι πιγκουΐνοι

Μία ειδυλλιακή εικόν από τόν ζωογράφόν κληόν του Λονδίνου: Ένα ζεύγος έρωτευμένων πιγκουΐνων φλωτάρει σκανδαλωδώς προς μεγάλην διασκεδασιν των φιλοζώων Λονδρέζων.

νιου και δίπλα της ο καπετάν Τραμουντάνος. Το τραπέζι βάσταζε πολύ ώρα. Όλοι ήθελεν να βαστάξη το τραπέζι. Όλοι το θράδυ αν ήταν δυνατό. Όλοι οι κουρσάροι ήσαν σκλάβοι της 'Αϊσιό. Τους είχε μαγεύσει ή όμορφιά της και ή καλωσύνη της, και ή ψυχή της ήταν να τους τραβεί εκείνους θαλασσινούς μουσική γλυκύτερη και από την μουσική των άγγέλων! Μεγάλο πράγμα ως τόσο ή όμορφιά της γυναίκας. Άλλάζει την όψη των πραγμάτων και είνε ικανή να μαλακώρη τις πιο σκληρές καρδιές.

Οι κουρσάροι του «Αστροπελέκι», άνθρωποι όλοι των αιμάτων, ψυχές σκληρές και άνηλεές, μπροστά στην 'Αϊσιό είχαν γίνει όλοι άδωα παιδιά. Δεν τόλμιζαν να την κυττάζουν κατά πρόσωπο και έπρόσεχαν όλοι μη τυχόν και θηή από το στόμα των καμιά λέξη που ήταν ικανή να δυσαρεστήη την ώραία Τουρκπούλα.

Οι μιστοί του καραβιού κερνούσαν μέσα σε χρυσάλλενα ποτήρια γλυκό σαμπύτικο κρασί. Όλοι ήσαν με εύλαβεια και προσοχή και ή 'Αϊσιό πολλές φορές έδρεζε τα ρόδινα της χείλη με το θείο πιστό. Ξάφουν ο καπετάν Τραμουντάνος παίρνει ένα ποτήρι και τό προσφέρει στην 'Αϊσιό. Πήρε ύστερα το δικό του και ύψωνοντας τό φωνάζει:

—Παιδιά! άς πιούμε στην υγεία της 'Αϊσιό!

—Στην υγεία της, καπετάνιο.

—Και όρκιόβητε όλοι πως όσο καιρό είνε μέσα στο καράβι μας δεν θα χυόσμε ανθρώπινο αίμα.

—Τό όρκιζόμεθα, καπετάνιο!

Απαντούν όλοι ρουφώντας τα ποτήρια των.

Τά ώραία μάτια της 'Αϊσιό γέμισαν δάκρυα από τη χαρά και τη συγκίνησή της. Έροδόσανε μη τού θυμήται καμιά λέξη που μπορούσε να δυσαρεστήη τον άγριο καπετάν Τραμουντάνο. Η 'Αϊσιό ήγε και καθώς κοντά του παρακοιούσαν με τό θέλημα της τόν καπετάν Τραμουντάνο που κουβέντιζε με τόν λοστρόμο και έδινε διάφορες διαταγές.

—Αύριο πατέρα μου—λέγει στον παπα ή 'Αϊσιό—βάσαι στη Σκιάθω και θα ή-συχάρης πιά.

—Πως δά ήσυχάρης, παιδί μου, χωρίς έσένα άφου εσύ θα φύγης για την πατρίδα σου; Σε έχω συνθησεί και σ' άγαπά σαν παιδί μου. Πας θα σε χάσω;

—Και θέλεις, παπά μου, να μείνι πάντα μαζί σου;

—Άκουσε δ', θέλω.

—Κι' εγώ θέλω, αλλά στη Σκιάθω είνε όλο χριστιανοί και έχω εγώ μια Τουρκάλα.

—Όλοι οι άνθρωποι είμαστε παιδιά ενός θεού.

—Κι' εγώ θέλω, παπά μου, να μείνι για πάντα μαζί σας. Μα κάνει νύμια Τουρκάλα μέσα στο σπίτι ενός χριστιανού παπά;

—Ναι, έχεις δικιο κόρη μου. Είνε κομμάτι δύσκολο.

—Μπορώ να γίνω χριστιανή;

—Άκουσε εκεί; Μπορείς και καλομπορείς.

—Και θα με κάνης εσύ χριστιανή;

—Παιδί μου να μ' άξωρη ο θεός και να σε βαπτίσω εγώ και άς πεθάνω.

—Όχι, παπά μου, όχι πατέρα μου, θα με βαπτίσω και θα ζήσης. Θα ζήσης για την κόρη σου.

Απαντά ή 'Αϊσιό χωρίς να μπορεί πιά να συγκρατήη τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια της. Και έτσι συγκινημένη έπεσε στην άγκαλιά του παπά, ο οποίος την ευλογούσε συγκινημένος κι' αυτός.

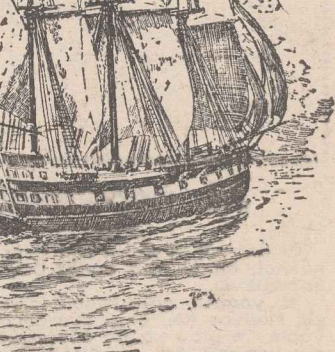
—Θα σε βαπτίσω, παιδί μου, μόλις θά-σοουμε στη Σκιάθω.

—Γιατί όχι εδώ, παπά μου; Και έχει ε-ξω εκκλησία.

—Και θέλεις έχει. Άλλά θα θελήση ο καπετάνιος να θυώσει;

—Θα θελήση, άπαντα με θεοδιόττη ή 'Αϊσιό.

Σ' αυτό τό άναμεταξύ ήλπισσε στην πλώρη ο Τραμουντάνος. Όταν είδε πως τα μάτια της 'Αϊσιό ήταν δακρυμαμένα έρωτά άνθρωπος.

μουτάνος μη μπορώντας φυσικά να μαντεύη ή ένίγντο μέσα στην ψυχή της ώραίας 'Αϊσιό της λέγει συνεχίζοντας:

—Αύριο το πρωί θαμιασε στη Σκιάθω, όπου θα τελειώσουν τα βάσανά σου...

Οι εκτύπιαζε κατόμματα την ώραία Τουρκπούλα για να ιδή ή έντύπωσι θα της έκανε ή διαβεβαίωση του. Έκείνη σαν να έκασταζε άπαντα αδιάφορα:

—Θα άρμενίζουμε πάλι όλη τη νύκτα;

—Και θέλεις.

—Δεν άράζουμε εδώ σ' αυτό τό νησί και αύριο το πρωί ξεκινούμε για τη Σκιάθω;

—Όπως θέλεις.

Απαντά ο καπετάν Τραμουντάνος.

Και μετά μία ώρα τ' «Αστροπελέκι» έφουντάρει σ' ένα κάβο του Άν-Στράτι.

Η 'Αϊσιό ήταν όλο χαρά. Ο παπάς και ή παπαδιά θηήκαν από την κάμαρά των και άνέθηκαν επί τέλους στην πρύνη, μία και τό καράβι ήταν φουναρισμένο.

Ο γέρος παπάς δεν είχε ακόμη ξεθαρευθή. Έβλεπε ακόμη το κουρσάρικο ό-χι χωρίς τρόμο. Πού να ζέρη και πού να μαντεύη ο δυστυχής την μεγάλη μεταβολή που γένηκε μέσα στην ψυχή των άγριων κουρσάρων. Έκάθισε σε ένα σκαμνάκι στην πρύνη μη τολμώντας να θγάλη τοιμουδιά από τό στόμα του.

Έροδόσανε μη τού θυμήται καμιά λέξη που μπορούσε να δυσαρεστήη τον άγριο καπετάν Τραμουντάνο. Η 'Αϊσιό ήγε και καθώς κοντά του παρακοιούσαν με τό θέλημα της τόν καπετάν Τραμουντάνο που κουβέντιζε με τόν λοστρόμο και έδινε διάφορες διαταγές.

—Αύριο πατέρα μου—λέγει στον παπα ή 'Αϊσιό—βάσαι στη Σκιάθω και θα ή-συχάρης πιά.

—Πως δά ήσυχάρης, παιδί μου, χωρίς έσένα άφου εσύ θα φύγης για την πατρίδα σου; Σε έχω συνθησεί και σ' άγαπά σαν παιδί μου. Πας θα σε χάσω;

—Και θέλεις, παπά μου, να μείνι πάντα μαζί σου;

—Άκουσε δ', θέλω.

—Κι' εγώ θέλω, αλλά στη Σκιάθω είνε όλο χριστιανοί και έχω εγώ μια Τουρκάλα.

—Όλοι οι άνθρωποι είμαστε παιδιά ενός θεού.

—Κι' εγώ θέλω, παπά μου, να μείνι για πάντα μαζί σας. Μα κάνει νύμια Τουρκάλα μέσα στο σπίτι ενός χριστιανού παπά;

—Ναι, έχεις δικιο κόρη μου. Είνε κομμάτι δύσκολο.

—Μπορώ να γίνω χριστιανή;

—Άκουσε εκεί; Μπορείς και καλομπορείς.

—Και θα με κάνης εσύ χριστιανή;

—Παιδί μου να μ' άξωρη ο θεός και να σε βαπτίσω εγώ και άς πεθάνω.

—Όχι, παπά μου, όχι πατέρα μου, θα με βαπτίσω και θα ζήσης. Θα ζήσης για την κόρη σου.

Απαντά ή 'Αϊσιό χωρίς να μπορεί πιά να συγκρατήη τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια της. Και έτσι συγκινημένη έπεσε στην άγκαλιά του παπά, ο οποίος την ευλογούσε συγκινημένος κι' αυτός.

—Θα σε βαπτίσω, παιδί μου, μόλις θά-σοουμε στη Σκιάθω.

—Γιατί όχι εδώ, παπά μου; Και έχει ε-ξω εκκλησία.

—Και θέλεις έχει. Άλλά θα θελήση ο καπετάνιος να θυώσει;

—Θα θελήση, άπαντα με θεοδιόττη ή 'Αϊσιό.

Σ' αυτό τό άναμεταξύ ήλπισσε στην πλώρη ο Τραμουντάνος. Όταν είδε πως τα μάτια της 'Αϊσιό ήταν δακρυμαμένα έρωτά άνθρωπος.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Στά τράμ

“Άς τό κατηγορούμε, άς τό θρίζουμε, άς τό φάλλουμε τόν αναβαλλόμενο, άς τό παραβάλλουμε με τό αιωνόδιο θηρίο της Κηφισίδας, άς τού σπάμε κάποτε-κάποτε—σε στιγμές άουκραντίτου άναγκα-κτισεως—και τα τζάμια. Άποτελεί ένα κομμάτι από τόν έαυτό μας ακόμη, θα μπορούσε να ήη κανείς.

Πρόκειται για τό άθηναϊκό τράμ.

Γιά τό σαραβαλισμένο, άλλα συμπαθητικό αυτό όχημα, πού μας προσφέρει τις υπηρεσίες του τριάντα όλόκληρα χρόνια και θα μας τις προσφέρει ποίες ζε-ρει πόσες τριακονταετηρίδες ακόμη. Οι

κρεμονται μερικά ακόμη και στή σπεί περιμένουν και άλλοι. Και μέσα άπ' ό-λο αυτό τό συνωστισμένο πλῆθος, πού έχει γίνει ένα, πρέπει να περάση ο είσ-πράκτωρ για να κόψη εισιτήρια, και να φωνάξη:

—Προχωρείτε έμπρός!

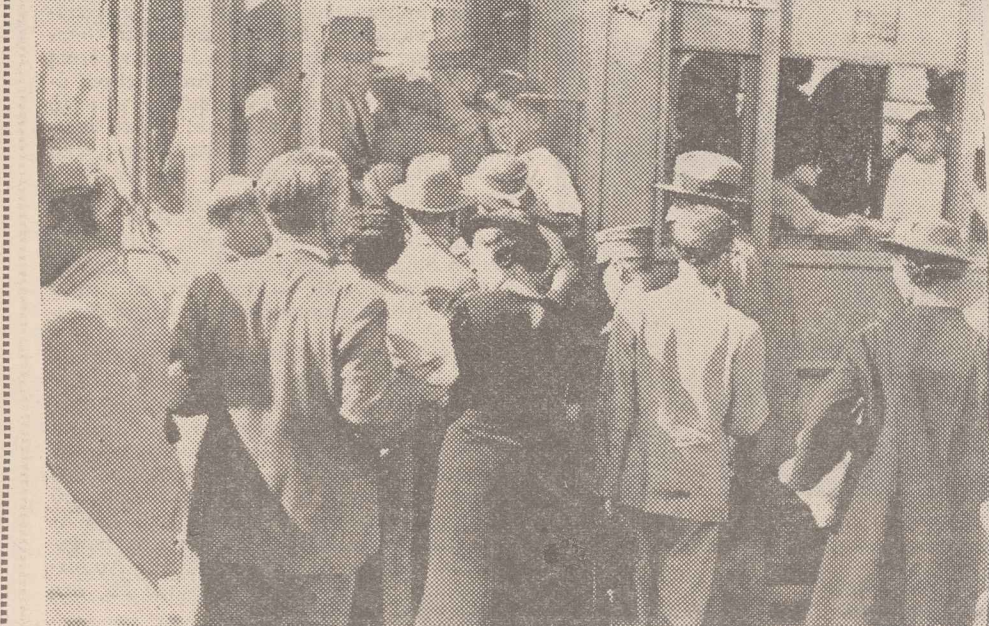
—Πού να προχωρήσουμε, χριστιανέ μου;

—Έμπρός, κύριοι! Έμπρός!...

—Πού έμπρός; Έμπρός από τό τράμ;

—Δεν ξέρω. Έγώ μία φορά έχω υπο-χρέωσι να σάς πω να προχωρήσετε. Έ-σεις πάλι αν θέλετε μην προχωρήτε!

Ο σκοπός είνε να μη και άλλος κό-μος.

άπογόνι μας θα τό μάθουν.

Βέβαια θα ήταν ιδεώδης λύσις τό προσέλιματος της συγκοινωνίας ή άντι-κατάστασις του με τό μεγάλο αυτοκίνη-το λεωφορείο. Άλλά τότε ή πρωτεύουσα θα χάρι ένα από τα πιο χαρακτηριστι-κά της κουλτέ-λοκάλ. Άν καταργηθή βέβαια δεν θα παριστάνουμε πιά τις σαρβέλλες του κουτιού, ούτε θα ζυμώ-με κάθε τόσο με την ιδέα ότι γίνεται σεοισμός, ένθω απ'ώς θα περνά τό τράμ με άνεπτυγμένη ταχύτητα, ούτε θα γί-νυνται οι χαριτωμένες σκηνές και τα ε-πεισόδια πού δάπνομε κάθε μέρα, ούτε θα θρίοι άφορμή να εκδηλώθη ό λαϊκό χιούμορ και ακόμη θα χάρι και ο κ. Νιρβάνος με άνεξαντλητή πηγή θε-μάτων για τα χρονογραφημάτά του...

Άλλά ο πρόλογος είνε άρκυτός. Άς εισέλαθωμε εις τό θέμα. Άς παρακο-λουθήσομε μερικές σκηνές από τη ζωή τού τράμ, πού είνε και δικιά μας ζωή.

—Νά βάλετε κι' άλλα τράμ.

—Νά τό πήτε στην έταιρία...

—Είσαι θάπην και άναϊδής...

—Τι να σου κάνω πού είμαι υπάλλη-λος και δεν μπορώ να σου άπαντήσω ό-πως πρέπει...

Ο καυγός σταματάει σ' αυτό τό ση-μείο, γιατί άρχίζει άλλος. Άφορμή είνε ένα έκαστοτάριο το οποίο προτείναται στον εισπράκτορα:

—Ψά, κύριε!

—Δεν έχω. Κατοστάριο σου δίνω. Δεν σου δίνω πεντοχίλιάρω.

—Δεν έχω ρέστα, κύριε. Δεν είμαι σα-ράφης!

—Είσαι υποχρεωμένος να έχης!

—Δεν είμαι καθόλου υποχρεωμένος!

—Δεν κάνετε... Δάστε μου ψά.

—Δεν έχω.

—Τότε θα κρατήσω το κατοστάριο και θα περάσετε από τα γραφεία της έται-ρίας να πάρете τα ρέστα.

—Δεν πιστεύω! Θα μου τό δώσης πώ-ρα!...

Ο επιβάτης έπιμένει, ο καυγός τό άνα-δύει και ο εισπράκτωρ χτυπά τό κουδούνι δις. Το τράμ σταματάει.

—Κατεβήτε, κύριε! Φωνάζει ο εισπρά-κτωρ προς τόν έπιμένον επιβάτην.

—Δεν κατεβαίνω!

Τότε έπεμβαίνουν οι άλλοι επιβάται.

—Βρέ άδερφέ, έμεις τι φταίμε να ήρ-μιζούμε;

—Δεν ξέρω, κύριοι! Άς κατεβή ο κύ-ριος να συνεχίσουμε. Άλλοις τό τράμ δεν προχωρεί.

Τό δρομολόγιο καθυστερεί, ο εισπρά-κτωρ έπιμένει να κατεβή ο επιβάτης με τό έκαστοτάριο, εκείνος έπιμένει να μην κατεβή, οι άλλοι επιβάται διαμαρτυ-ρονται και, τέλος, τό έπεισόδιο λήγει με την έπέμβαση κάποιου προσώπου κυ-ρίου, ο οποίος άνακαλύπτει ότι έχει ψά-λα!

—Νά σάς χαλάσω εγώ, κύριε! όρί-στε...

Και τό τράμ προχωρεί...

Αυτή ή σκηνή είνε καθημερινή. Υ-πάρχουν, μάλιστα, πολλοί επιβάται πού δίνουν πεντακοσάρικο κι' έπιμένουν να περάσουν ρέστα! Αυτή την περίπτωση εκ-μεταλεύονται ίδιες μερικές κυρίες, οι οποίες έδωκεν δεν έχουν ψά. Πάντα θα έρεθίσουν κάποιος ευγενικός κύριος πού θα προθυμοποιηθή να πληρώση τό εισι-τήριο της κυρίας, ή όποια ταξιδεύει δω-ρεάν, έξοδεύουσα μόνον ένα:

—Μερίο!

Με τό σύστημα αυτό ταξιδεύουν πολ-

λές κυρίες και δεσποινίδες... Οι ίπποτάι πού πιάνονται κορόιδα δεν λείπουν πο-τέ από τό τράμ.

Ο συνωστισμός γίνεται άφορμή των περισσότερών έπεισοδίων, ίδιως μεταξύ ώριμών κυριών και πολλών κυριών και δεσποινίδων. Πρόκειται περί των γνωστών εκείνων τύπων, οι όποιοι έπω-φελούνται τό συνωστισμού για να πά-ρουν θέσιν κοντά σε ώριμες γυναίκες.

Η έπικίνδυνος αυτή γειννιάσις προκαλεί την δυσφορίαν των κυριών και πολύ συ-νά, όταν παρατηρείται έπιμονή, άκού-γεται ο ήχος τρυφερού ραπισματος.

Άλλος ένδιαφερόμεν τύπος τού τράμ είνε ο λαθρανανγώστης. Κάθεται δίπλα από ένα κύριο πού έχει άνοιγμένη την έφημερίδα του και ρίχνει λαθραία βλέμ-ματα στις είνσεις. Καμιά φορά δέ, ο λαθρανανγώστης έπειγόμενος να δια-θάση τά νέα, λέει στον παρακαθημένον τού!

—Σας παρακάω, γυρίζετε και την τε-λευταία σελίδα;

Έπεισόδια έπίσης πολλά γίνονται και έξ άφορμής των μικρών παιδιών. Είνε γνωστόν ότι, παιδιά κάτω των τεσσάρων έτών δεν πληρώνουν. Όλες οι μητέρες, λοιπόν, πού παίρνουν στο τράμ τα παι-διά τους

ΤΟ ΕΡΓΟΝ
ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
ΕΝΑ ΔΕΝΤΡΟ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΜΟΥ

Ήταν φθινόπωρο, έδώ κι' έφτα χρόνια. Είπα τότε : «Αυτό θα γίνει τ' ωραιότερο δέντρο του κήπου μου.

Είχα έναν ώριμον κήπο, έξω απ' την πόλη, που ήταν για μένα όλος ο καλοκαιρινός μου και καλοκαιρινός μου. Οι φίλοι που έρχόνταν συχνά να με θρουν σ' αυτή την έξορία γεμάτην τριαντάφυλλα, μαργαρίτες και ροδάκιννα, θα θυμούνται καλά με πόση αγάπη τον καλλιεργούσα. Από τα είκοσι ώς τα τριάντα χρόνια δεν θυμούμαι να είχα άλλο πάθος ή άλλη φροντίδα.

Μία φροντίδα που μούδινε την έντονη πώς ήμουν δεμένος με δεσμούς συγγενείας με όλους τους μεγάλους έξερευνητές του φυτικού κόσμου. Ένα πάθος που έφαιναν όλες τις ζήλειες τις άγνωσης και της φόδους που βασανίζουν την καρδιά ενός έρμυσημένου ως το παραλήρημα, και ακόμη ως το εγκλημα.

Δεν λέω πως άαφθανα στη δολοφονία ή στο άνοιγμα ενός χρηματοκιβωτίου. Πόσες φορές ώστόσο ό πειρασμός δεν μούθαλε στο χέρι ένα φυτίρι κι' ένα κλαδεύτηρι, και μούλεγε:

«Σύρε δρασκελίστε αυτόν τό τοίκο, σπρώξε 'κείνη την πόρτα, πέρασε από τα ξύλινα αυτά κάγκελα! Και κόψε έναν κλάδο, βγάλε ένα θολό, πιάσθε μία ρίζα από τον ξένο άνθρο ή από το θερμικό του γείτονά σου! «Κλοπή άντι κλοπής; θα έκανα στους έλλους αυτό που σ' άλλοι έκαναν συχνά σέ μένα.

Αυτά οι φίλοι μου τα ξέρουν. Ίαν δεν έχετε όμως αγοράσει με τα λεφτά σας ένα κομμάτι γης, και μετά δέκα χρόνια διαρκούς άγνωσης δεν την μεταβάλετε σ' έναν παράδεισο, δεν την ζωάστε με μία μάντρα, δεν εφπιάζετε δρομικούς και δεξάμενες, ρυάκια, σπρίγγια, κιάσκια και σέ μία γωνία ένα υγρόνιο κλουβί, άν δεν έχώσατε από το φυτίρι και τα γυμνά σας πόδια στο ύγρο κύμα, άν δεν έχώσατε τα χέρια γιά να τ' ανακαλύψετε, να τό καθαρίσετε, να τό χαρτίτε, σπ' μωδιά και σπ' θέρη, άν δεν φυτέψατε μωδιά και δέντρα γιά να τό ποτίσετε μετά, να τα κλαδέψετε, να τα περιποιήσετε, ως πού να ίδείτε ένα μικρό δέσος από μιλίες, άμπελλα και τριαντάφυλλα, άν δεν γνωρίζετε την άγωνία της άναμονής κάθε νέας άνοιξης και τό πένθος του παγερού χειμώνα και τό χαρά των νέων καρπών, όσων προμείνετε και δεν προμείνετε, άν δεν κάματε και δεν τό υποφέρατε όλ' αυτά, δεν μπορείτε να με νοιώσετε.

Έκείνη την ήμέρα είπα: «Αυτό θα γίνει τ' ωραιότερο δέντρο του κήπου μου. «Και ξέχασα όλα τ' άλλα.

Ήταν φθινόπωρο, έδώ κι' έφτα χρόνια. Είχε γεννηθί από καλόν κορμό, γερών και δυνατόν, αλλά ήταν ακόμη κλωνάρι λεπτό και λυγρό.

Στό κατώφι της έκκλησίας του χωριού την ήμέρα του πανηγυριού, φάνηκε σά ζανθό και φωτεινό άγγελούδι, σ' ένα σμήνος από παρόμοια άγγελούδια. Είχε κόμους με πολυχρώμα φορέματα σπ' μαμρίνι σκάλα αλλά έδω δεν δέλησε ποτ' αυτήν. Και τήν ξαναέβλεπε: νάντη με τό τριαντάφυλλό μου, πού έβλεπε τις λειζερβάλλει από τόν κάλυμα της ρόμπας με άνοιξη κόρη, λυάκι στενοχωρημένη σά καινούργια φορέματα.

Μπιάγκα! Τ' όνομά της πού τό φίναζαν οι φίλες της πού θορυβούσαν, παίζοντας και γελώντας πρέκοντας κατά τα ξύλινα αλογάκια της πλατείας. Κι' αυτή χαμογέλασε μονάχα, προσέκοντας να μη παραπατήσθι σά σκαλοπάτια πού είναι γεμάτα πόδια, μιά μεπρόδετα, κι' έγώ είχα τόσο σιμά της, πού δεν έχω παρά ν' άνοιξω την άγκαλιά μου γιά να τήν δεχτώ.

Γιατί την ξεχώρισα από τ' άλλα κορίτσια πού είνε κι' αυτά όροσρόρα και χαρούμενα: Γιατί έμαθα και θυμούμαι μοναχή τ' όνομά της; Έπειδή είχαν μεπρόδετα τό πόδια της, κι' έγώ, χωρίς να τό θέλω, βρέθηκα τόσο σιμά της, πού θα μπορούσα να τήν δεχτώ σπ' την άγκαλιά μου; Είπα: «Είνε τυχερό κι' από τήν τύχη δεν μπορεί κανείς να ξεφυγή. Αυτό τό πλάσμα γεννήθηκε γιά μένα. Και τήν έκανα γυναίκα μου, άμέως, γιά ν' άποφυγώ τά παρίοντα των συγγενών της, με τό κοντροπάτισμα και με τήν πανική σκέψη πού άθροταν νά έμπερευτούν τό τυχερό πλασματάκι, όπως έκαμαν με τις γελάδες πού είχαν σέ σπαύλο.

Μπιάγκα, με θέλεις γι' άντρα σου; «Ναι, άν με θέλεις και σ' ό. Δεν έχρειάστηκε άλλο. Έπληρα τήν κόρη τους γιά πού άρεσε. Και πού άρεσε άκριβώς γιατί ήταν μικρό κοριτσάκι. Ένα δέτρο φορτωμένο λουλούδια και καρ-

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΜΙΚΕΛΕ ΤΖΟΡΤΖΟ ΣΑΠΟΝΑΡΟ

πούς, τό συναντάει κανείς σέ κάθε όνομα. Άλλά τ' ωραιότερο δέντρο του κήπου μου θέλω να τό δημιουργήσω έγώ να τό ίδω ν' άνεβαίνει από τή γή στόν ούρανό, να θγάξει κλωνάρια και φύλλα, άνθους και καρπούς, να πιή απ' τό νερό μου, να τραφή απ' τό κύμα μου, να ζωάστθι στόν ήλιο μου. Θέλω με τόν έρωτά μου να τό υπερασπίσω απ' τους άνέμους κι' από τήν όμίχλη, να τό συν-

ξρητάσω με τή θελήσή μου, να τό διαμορφώσω με τό γούστο μου, να τό δώσω σάν είκόνα του όνειρου μου, μία τελειωτική άρμονική μορφή.

Μπιάγκα, θέλεις νάρθης μαζί μου, μακρτά;

«Ναι, όπου θελήσης εσύ.

Μπιάγκα! Δεν θα μπορούσα να τήν φαντασθώ μ' ένα όνομα διαφορετικό. Κι' έγώ ακόμα, δεν θέξερα να τής δώσω ένα όνομα πού να ταιριάζει περισσότερο με τή μορφή και τήν επιθυμία μου. Μπιάγκα: ένα θλαστόρι πού θα γίνει δέντρο, μία ταπεινή χωριόπουλα πού άν θυγί απ' τό χωράφι και μεταφτευσθί σ' έναν ώριμον κήπο θα γίνει τό πρόπλασμα ενός κοριτσιού πού θα τό τελειοποιήσω με τήν κρήνια μου.

«Ναι, όπου θελήσης εσύ. Άφιος τό μπράτσο της να πέσουν, άκούμπωσέ τό μετωπο στόν ώμο μου και έκλεισε τό μάτι. Κοιμήσου, άγαπημένη μου καλή: έτσι θα ζυπνήσεις διαφορετική, αλλαγμένη. Κι' αλήθεια, μού φάνηκε πώς είχε κοιμηθί.

Τήν πήρα στό σπ'ίτι μου, στόν κήπο μου, έξω απ' τήν πόλη. Τήν απομάκρυνα από τους συγγενείς της με τις περιοισόμενες αντίληψεις, από τήν συντροφιά των παιδικών της φίλετώνων πού ήταν όλες χαρτωμένες με φτωχές, άμφορες και σπεντοκέφαλες, απ' τήν άπόρροια τ' άπό μικρού της χωριού πού θα τήν έδινε τήν τεμελιά ή τούς έλάνους, Γλυκειά, ταπεινή και ύπάκουη, με άκολύωσες παντού, και άμφορες να τήν καί-δεύω και να τήν προσταζώ, να τήν ζαγρυπνώ και να τήν νανουρίζω, δίχως να δείχνω στενοχώρια ή θλίψη. Τό τυχερό θλαστόρι δεν ζήτούσε παρά ένα χωράφι καλό, ένα σπρίγγιο και μία προφύλαξη, μιάν άκτίδα θερμής τήν πού και τό δειλί, λίγο κρύο νερό γιά τις άρες της θίψας. Δεν έκανε άκόμη σκιά, αλλά ζήτούσε τόν ήλιο μου.

Γιά τό νέο θλαστόρι, όλος ό κήπος μου παραμελήθηκε. Ό παλιός καλός μου κήπος πού μού σποίκιες τόσες φροντίδες και κρήματα, είχε μεταβληθί σ' ένα κέρος χωράφι. Έκπληγες τόν ήλιο και τών αντίχλων και μετά εύτυχία. Χαρήτε τή νίκη σας, καλοί κηπουροί και ζηλιάρηδες, τί με πειράζει; Μερικοί λυπήθηκαν σ' αλήθεια, με συλλληθήσαν είλικρινά: ήμουν τρελλός, δεν μπορούσα

παρά να είμαι τρελλός, λίγη τρέλλα ίσως, να ήταν στό νού μου και πριν άκόμη απ' τόν παράλογον έρωτά μου γιά τό άγλυνο έκείνο θλαστόρι. Άλλ' άν οι τρελλοί χαίρονται τόσο με τήν τρέλλα τους, άφίστε με, φίλοι κι' έχθροί νάμαι γιά πάντα τρελλός.

Οι μεγάλες μου γνώσεις ήταν γνωστές στους κύκλους της διεθνούς άνθοκομίας κι' έδλεπα συχνά τ' όνομά μου γραμμε-

—Τήν έδιωξα. Με κουράζει.

Μπιάγκα, αυτό τό φέρεμα δεν σού πάει.

«Όλοι μού λένε πώς μού πγαίνει τόσο καλά.

Είχε άγρια ένστικτα, χωριάτικες συνήθειες, μέτριες σκέψεις, άδύνατα αισθήματα. Τό είχα προβλέψει και δεν μού φάνηκε παράξενο. Τήν είχα πάρει γι' αυτό: να μεταβάλω τό κέρος χωράφι σ' έναν κήπο μαγικών. Ή άποστολή του καλού κηπουρού είναι να θελήσει και να διορθώνη τή φύση.

Ήθελα να τής δώσω έλκυστικά κι' ένδιαφέροντα μαθήματα, μία καλή μόρφωση κοινωνική, από τόν τρόπο πού έπρεπε να στολίξη τό σπ'ίτι ως τόν τρόπο πού πρέπει να στολίξη τό ώμορφο κορμί της, από τόν τρόπο πού θα προστάξη τους υπέρτατες, ως τόν τρόπο πού θα παρουσιάζόνταν σπ'ν κοινωνία. Προσπάθησα να τήν κάνω να ξεχάσθι τις παλιές της συνήθειες και να δημιουργήση νέες. Τήν έκανα ν' αγαπήσθι τά ώρια θύλια, τις έκδρομες και τά εαυμάτα. Τήν ώδηγησα, άμφορπτην άκόμη αλλά ώρσαν τόσο πού τήν έθαύμαζαν όλοι, στόν ιππόδρομο, στά θέατρα, στά σαλόνια.

Δεν μπορούσα όμως να τό προσαρτώ με φίλους τοίκοις απ' τή μανία των άνέμων, από τά μάγια των διαδωτών.

Έφτα χρόνια. Μονάχα έφτα χρόνια. Τί είνε έφτα χρόνια γιά τόν κηπουρό πού άφιέρωσε όλη τή ζωή του σ' ένα δέντρο, πού έκτός απ' αυτό δεν έχει ούτε φιλοδοξία ούτε άγάπη καμιά; Γιά τό δέντρο όμως πού δεν τό λείπει πια τίποτα, πού δεν έχει άγάπη, από τίποτα, έφτα χρόνια είνε μία ζωή! Τώρα μεγάλωσε, έγινεν άλλο.

Ποιά νέα περιπέτεια και άνταρσία νόθραζε σπ'ς φλέβες του δέντρου πού ζέφυευν άνυπόμονα απ' τους κανόνες και τις συνήθειες πού του έπέβαλα έγώ; Ποιά θέληση αντίθετη απ' τή δική μου έκκληραινε τό ζύλο του; Πώς ή γλυκειά ύπακοή των πρώτων ήμερών, ή έμπιστευτική έγκατάλειψη είχαν μαρτυρή γιά πάντα και μετεβλήθησαν σ' έπιμόνο αντίστροφη; Κάποια δασκανία έφαρμάκωσε τόν άέρα του κήπου μου, μία δύναμη κακού έμπαινε τή νύκτα στό νερό μου και κατέστρεφε τό έργο της ήμέρας. Τό πλάσμα ζέφυευν από τά χέρια του δημιουργού του, τό δέντρο άντιστεκόνταν σπ' θέληση του κηπουρού. Έδιπλώσασα τις έρωτικές μου φροντίδες, έμεγάλωσα τήν επιτήρηση ως τήν άπντην, έταπεινώθηκα τόν δεξτεριοισμό, ύπνιδουλώθηκα σπ' θέληση της, τήν έκάδεψα, τήν ύπάκουσα, τήν ίκέτσεψα, και έκλαφα πολύ.

Χειρότερα, Μπιάγκα! Μπιάγκα!

Μπιάγκα, δε θα πας σ' αυτή τή φίλη σου, δεν ξέρεις πού είνε αυτή ή γυναίκα;

«Μιά γυναίκα. Μιά κυρία. Θα πάω. Μπιάγκα, έπληρα ένα θεωρείο στό θέατρο. Πάμε;

«Όχι. Δεν έχω κέφι.

Γιατί θέλει να μείνη μόνη, γιατί;

Τό δέντρο είνε μεγάλο και δύνατο: τό κάθε άνοιξι στολίζεται με νέα λουλούδια, κάθε φθινόπωρο με νέους καρπούς: κι' έγώ είμαι οκεδόν ένας ζένος μέσ' τή ζωή της. Ή γυναίκα πού μού άφνικε ζαναπαίρνει τις παλιές της συνήθειες, προσαρτεται από όρέξεις πού δεν ξέρω άν είνε θεληματικές ή ένστικτες, αλλά πού μού φαίνονται πώς είχαν φύγει πια απ' τή ζωή της. Της άρέσει να δείχνει αισθήματα πού δεν τό νοιώθει, σκέψεις πού δεν τις πιστεύει, ιδιοτροπίες και ματαιοδοξίες πού είνε ίσως αντίθετες σπ' φύση της. Έχει κλειστή έρμητικά σπ'ν πανοπλία της προσποίησης και τής ψευτιάς.

Ήταν ένα θλαστόρι τυχερό κι' εύλόγιστο. Πώς όμως θα μπορούσω τώρα να τό σιάξω, άφού έγινε κορμός σκληρός και δυνατός; Άπ' τόν παλιό κορμό θγάξει διαρκώς άγριους χυμούς πού προσπαθώ να τους σταματήσω, πέταξε έπάνω από τόν τοίκο μεγάλα κλωνάρια πού προσπαθώ να τό κόψω. Οι χυμοί έξακολουθούν να θγαίνουν με μία σκληρή έπιμονή, τά κλωνάρια μεγαλώνουν και άπλώνουν διαρκώς και θγαίνουν πέρα από τόν τοίκο, πάντα άνθίζοντας, πάντα φορτωμένα καρπούς. Άλλά γι' αυτούς πού διαβαίνουν και άπλώνουν τό χέρι.

Κι' έγώ δεν είμαι πια κύριος του κήπου μου. Δεν άθάρω ποτέ ψυχία σπ' σκιά του δέντρου πού τό μανάλωσε με τσπν αυταπόρησι, και τόσες θυσίες. Και στέκομαι τώρα σπ' ρίζα του, μ' ένα τοκεόρι κι' ένα σπαύρι, σάν νεκροθάφτης άπάνω από ένα τάφο.

ΜICHELE SAPONARO

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ή νυκτερινή ένούρσις

Υπάρχουν, δυστυχώς, πολλοί μπέρες πού γνωρίζουν τή έννοχικήν αυτήν άδένειαν πού άδυνατεί τόσον τα παιδιά τους, τά όποια, παρά τήν θέλησιν των και χωρίς καν να τό άντιληθούσιν θρέχουν συχνά τό κρεβάτι εις τόν ύπνον τους.

Ή ένούρσις θεραπεύεται συχνά αυτομάτως εις ηλικίαν 12-14 ετών, κάποτε όμως έπιμένει και εις τήν έφηδικήν ηλικίαν, άποτελεί δέ αίτιον έξαιρέσεως από τόν στρατόν. Εις τήν άδένειαν αυτήν ύπόκεινται περισσότερο τα άγόρια παρά τά κορίτσια, προδιθέτον δέ εις αυτήν ή κληρονομική νευρικός, ό αλκοολισμός και ώρισμένοι άσθένειαι του πατρός.

Πολύ συχνά ή άσθένεια αυτή, ή όποια κατ' ουσίαν δεν είνε παρά μία άδυναμία τού όργανισμού, συνδυάζεται με μίαν κατέστησιν άδυνατοσύνης, και εις τήν περίπτωσιν αυτήν θεραπεύεται με τήν άφαιρέσιν ώρισμένων άδένων. Έχει σέ-σιν με τήν δυσκολίαν της άναπνοής και έπομένως με τήν συσφύρισην άνθρακικού όξέως εις τό αίμα. Οι Ιατροί λοιπόν συμβούλευσιν τήν κατήρησιν του προσκεφάλου εις τόν πάσχοντα όπως διευκολύνουν τήν άναπνοήν του και να κοιμούνται τά παιδιά αυτά μόνα των, εις δωμάτια άερισμένα καλά, με άνοικτά παράθυρα τό καλοκαίρι και ήμισίαστα τόν χειμώνα.

Έπίσης προσβάλλονται εύκολα άνθρωποι πού συγκινούνται με τό παρμηκρόν, εύπαθείς πού δεν έχουν καλά άννεπτυγμένον τό μυϊκόν σύστημα και με άνωμαλίας εις τό ούροιοιογεννητικόν. Ή θεραπεία, έκτός της άφαιρέσεως των ατιών πού προκαλούν τήν κατέστησιν αυτήν, πρέπει να στραφή και πός άλλην κατεύθυνσιν: τήν ελάττωσιν της ποσότητος των ούρων κατά τήν διάρκεια της νυκτός, άκόμη και διά της καταργήσεως των ποτών και των ρευστών τρω-φών κατά τό δρασθένον νεύμα.

Μερικοί Ιατροί συμβούλευσιν τήν λήψιν διουρητικών κατά τήν διάρκεια της ήμέρας, εις δόσεις των 10 σεντιγκράμ, πός τόν σκοπόν όπως έργασθούσιν περισσότερο οι νεφροί τήν ήμέραν και άναπαυθούν τήν νύκτα. Έπίσης δίδουν μικράς δόσεις, από 1 έως 3 σεντιγκράμ δάμματος υπελλαντόνας εις χάπια.

Ήλεκτροθεραπεία με φασαδικά ρεύματα, θεραπεία των έπινεφριδίων με άδρεναλίνη και πολυαδενικά όπιοθεραπευτικά προϊόντα. Ένδοφλέβιοι ένεσεις άδρεσίνης ή άδρεσίνης διά τού σπλάγματος με έργαστηρίων. Τέλος, να καθιστάμεν τά παιδιά όταν είνε τρωγόμενα, να μη τά τρομάζουμε ποτέ ούτε να τά τιμωρούμεν, να δελτιώσουμεν δε τάς γενικές συγθέσεις υπό τάς όποιες διαδίδουν με ύπερσπασμόν και γυμναστικήν.

Όσμή του πετρελαίου

Άφαιρείται τελείως ή έκ του πετρελαίου όσμή του οίνου, άν διηθείσιν (οορυάσει) αυτόν διά των ύπολειπμάτων (τελιδών) πού βρασθήσονται καφέ. Ή όσμή αυτή μεταδίδεται εις τόν οίνον έκ παραφινένων θυτών.

Πτώσις των τριχών

Συνιστάμεν καθημερινάς πλύσεις της κεφαλής μετά ίσχυρού άπαιών πιάσης. Υγιστάμενον δε άκόμη του άφρού πρέπει να έκτελεσθούσιν έντρίβει με διάλυμα φαϊνικού όξέους 2%.

Σταυρωτά λέξεις

(Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ. 5 ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ)

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΑΥΓΑ

Έάν έχετε μεγάλο κοτέτι και τά αυγά άφθονού εις τό σπ'ίτι σας διότι ή παραγωγή είνε μεγαλύτερα από τήν κατανάλωσιν, και δεν έχετε άνάγκη να τά πούλίσετε, τότε πρέπει να φροντίσετε διά τήν διατήρησιν τους, ώστε να ύπάρχουν φρέσκα αυγά εις τό σπ'ίτι, όταν οι κόττες θα παύσουν να γεννούν.

Υπάρχουν πολλοί τρόποι διατήρησεως των αυγών. Ό καλύτερος είνε ό εξής: Έτοιμάζεται ένα κιβώτιον ή ένα θάρε-λάκι με σπέρτα τοιχώματα, εις τό βάθος πού όποιοι άπλώνεται ένα στρώμα τριών δακτύλων στεγνού και άπομονωτικού ύλικού (πάρων, πριονιδίου, σκόνης άπό κάρβουνα, γούφου ή άσβέστου). Έπειτα διαλέγουμεν τά μεγαλύτερα αυγά, τά καταλλήλότερα πλάσθι πός διατήρησιν, τά πλέονεμον, τά σκουπίζουμε καλά και τά τοποθετούμεν όρθια, με τήν μυσιν πός τά κάτω και άπέκοντα όλιγων απ' άλλήλων, ώστε να μην έφάπτονται. Έπειτα τά σκεπάζουμε με τό ίδιον ύλικόν εις τό όποιον τοποθετούμεν κατά τόν ίδιον τρόπον άλλα αυγά, μέχρις ότου γεμισθί τό κιβώτιον.

Θέλετε να έχετε περισσότεραν θε-βαιότητα ότι θα διατηρηθούν καλά; Προ-τού τά τοποθετήσετε μέσα εις τό κιβώτιον να τά αλείψετε με κηρίνι βαζελί-νιν.

Έάν τά αυγά είνε λίγα, περί τά 30 ή 40 τότε τά τοποθετείτε μέσα εις ένα χωμάτινον άγγειον και κύντετε έπάνω μίαν όκάν γάλα με 10 γραμμάρια φω-μαλίνης, ή μίαν όκάν νερό και μισό γραμμάριον ύπερμαγκανικής ποτάσσης. Τέλος, εάν θέλετε να διατηρηθούσιν έ-τοι ένα έτος και πλέον, τά δουάτε εις μίαν πολύ πυκνήν διάλυσιν ποτάσσης και τά άφινετε να στεγνώσουν χωρίς να τά έγγισετε. Τό κρυστάλλινον στρώμα πού θα σκηνισθί γύρω των θα σάς έγγυνηθί ότι ό άτμοσφαιρικός άήρ δεν πρόκειται να περάσθι από τους πόρους του κελύφους διά να αλλοιώσθι τό εσω-τερικόν.

Τό σπ'ίθρο σιδερώματος

Διά να καθαρίσωμε τό κάτω μέρος άν έχη σκουριάσει, τό θερμαίνουμε κατ' προστήριον με παραφινίν επί της έπιφανείας του παπαλιόζιμο ζηρόν, λε-πτόν μαγειρικόν άλας και σιδερώνω-μεν επί στρώματος έφημεριδίων των ό-ποίων ή πρώτη πρέπει συχνά να άνανε-οσθαι. Τέλος τριβόμεν άκόμη τήν έπιφα-νεια με σμιριδόχαρτο.

Κατασκευή μελάνης

Ή κατασκευή της κοινής μελάνης εις τό σπ'ίτι είνε πολύ εύκολος και ήμποτε να γίνει από οιονδήποτε διότι δεν ά-παιτούνται είδικά χημικά γνώσεις.

Διά να κάμει λοιπόν μελάνην παίρ-νετε μισήν όκάν νερό διύλισμένον ή βροκερόν, προσθέτετε 30 γραμμάρια ά-ραβικών κόμης εις σκόνην και τό άφινετε να λυώσθι καλά, χωρίς να ζεστώνετε τό νερό.

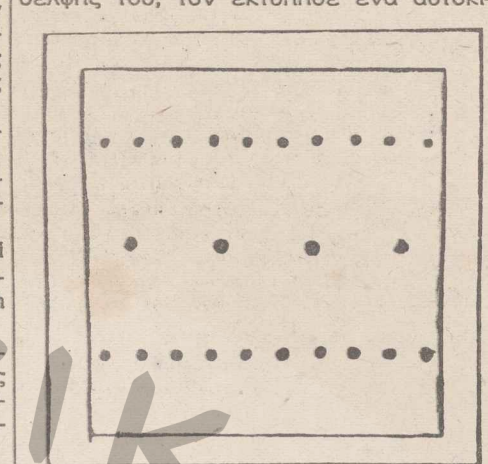
Τήν επομένην παίρνετε τήν ίδιαν πο-σότητα από τό ίδιο νερό, τό βάζετε εις μίαν μικράν κύτραν και διαλύετε μέσα σέ 25 γραμμάρια νεγκροζέν εις κρυστάλλα και άνακατεύετε καλά μέχρις ότου δια-λυθθί τελείως ή χρωστική αυτή ούσία, χω-ρίς όμως να θράσθι τό νερό. Έπειτα βάζετε τήν χρωστικήν αυτήν ούσιαν εις τήν άλλην διάλυσιν με τό άραβικόν κό-μι και ταράζετε.

Μετά παρέλευσιν μιάς ήμέρας, περ-νείτε τό μίγμα αυτό εις ένα άλλο δο-χείον, αλλά με προσοχήν ώστε να μη περάσουν τά κατακάθια. Έν άνάγκη τό φίλτράρετε. Μετά προσθέτετε 20 σταγό-νας καθαρού φαϊνικού όξέως. Ταράζετε καλά και ή μελάνη είνε έτοιμη. Τάς ά-παιτούμενας ούσιας τάς εύρίσκετε εις ένα φαρμακείον και δεν στοικίζουν ά-κριβά. Τό δε μίγμα δεν είνε καθόλου δηλητηριώδες, ώστε ήμποτε να χρησι-μοποιηθί από οιονδήποτε.

Τό χωράφι του μπάριμα Γιώργου

Ό Μπάριμα Γιώργος, είχε ένα χωράφι στό όποίο είχε φυτέψει 24 ούκιες, και τό όποιο τό σκεδιάγραμμά διόδωκε σπ'ν είκόνα μας.

Μίαν ήμέραν πού έπήγαγε σπ'ς ά-δελφής του, τόν έκτύπησε ένα αυτοκι-

νπτο, και ήναγκάσθι να μείνη 3 μίνες στό νοσοκομείο.

Όταν όμως έγινε καλά, έπληρε τήν ά-πόφασιν να κάνει τήν διαθήκη του, καλή τό έκείνη, διότι 8 ήμέρες ύστερα, ένα φορτηγό αυτοκίνητο τόν έκανε κομ-μάτι.

Άσας οι υιοί του τόν... έκταφον άρκε-τά άπεσφάσαν τέλος, να, θρούν και τήν διαθήκη του ποτάρ των.

Μέσα εις αυτήν, έξέταρε τήν επιθυ-μίαν του όπως τό έκταφείο μοιρασθί εις 8 ίσα μέρη, τό καθένα όμως των όποιων να περιέχθι και τρία δένδρα, και τοιου-τοτρόπως, ό κάθε υιός έκάθε από ένα μερίδιον ίσο.

Τό πρόβλημα τώρα εύρίσκεται στό να μοιράσετε τό χωράφι του Μπάριμα Γιώρ-γου εις οκτώ ίσα μέρη τό καθ' ένα των όποιων να περιέχθι και τρία δένδρα. Τήν λύσιν θα τήν δημοσιεύσωμεν τήν έρχο-μένην εβδομάδα.

Τό παιχνίδι των καρτιών

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ